

Leslie L. Laticel

A
Köddé Vált Kolostor

Excalibur Könyvkiadó 1999

Kiadja az Excalibur Kiadó

A kiadásért felel a Lalai Dáma

Műszaki szerkesztő: Savanya Zsolt

Borító: Szilícium Grafika

Nyomdai kivitelezés: Nóvum KFT

ISBN: 963859227 61

Nedvesebb időt el sem lehetett volna képzelni.

Zuhogott az eső. Az út mentén a megáradt patak vize erőszakosan csörgedezve folydogált, és az árkot teljesen elöntve lassan áthömpölygött a teljesen elázott, tócsákkal borított műúton.

Időnként villám vágott az éjszakai égboltba, a mennydörgés robaja és a kísérő fényeffektusok miatt teljesen átizzadt esőkabátom hátán lassan szivárgott lefelé a hideg veríték, melyet a megfeszített koncentráció sajtol ki elcsigázott mirigyeimből.

Wizentál megyében voltam, a skót alföldön, ahol ilyenkor a hegyekből lezúduló víztömeg képes volt kétségbeesett parasztokat, bégető birkákat, üvöltő hegylakókat igen rövid idő alatt a magasból egészen idáig lemosni.

A kocsimban ültem és semmit sem láttam.

Csak vizet.

Ez pedig kifejezetten veszélyes tud lenni akkor, ha az ember ilyen nedves éjjelen autókázik.

De én nem féltem.

Nem volt szokásom.

Sokkal nehezebb helyzetekből is kivágtam már magam, amikor pedig nem sikerült, akkor segítségemre sietett a szerencse istenasszonya, akivel igen jó kapcsolatot sikerült kialakítanom.

Most sem aggódtam, bíztam a vakszerencsémben.

Az autóm teteje beázott. Az óvatosan vett kanyaroknál a tolótető mögött összegyűlt jeges víz időnként hidegzuhanyként ömlött az ingem és az izzadó hátam közötti keskeny résbe.

Ilyenkor felszisszentem.

Nem kiáltottam hangosan, nem. Hiszen úgy sem akadt senki, aki ezen az isten háta mögötti helyen meghallotta volna.

Egy nem működő ősi tibeti technika segítségével inkább tumó-hőt gerjesztettem, amely lehetővé tette, hogy a befolyó víz a rohamosan emelkedő testhőmérsékletem segítségével felmelegedjen, majd a kritikus hőmérsékletet átlépve elpárologjon, mintha sohasem gyűlt volna össze ekkora mennyiségben a hátamon és az alsónadrágomban.

A beázott és éppen ezért teljesen tönkrement fényszóró sötét fénnel világította, meg az előttem folyó utat. Talán ez lehetett az oka, hogy a világon semmit sem láttam. Az ablaktörlőm időnként nyikorogva jajdult egyet. Egy ideje már egyáltalán nem működött, de a leégett motor ellenére, talán valamilyen különös belső készlet miatt, időnként meg-megnyikordult. Bár, az igazat megvallva amúgy sem vehettem volna túl sok hasznát, hiszen az ablaktörlő lapátok már réges-régen elkoptak. Ha jobban belegondolok, tulajdonképpen áldás volt, hogy a törlő nem működött, hiszen az út elején, amikor még időnként rendeltetészerűen üzemelt, rettentően idegesített, hogy a kikapcsolhatatlan üzemmódban beragadt berendezés mennyire irritálóan hangosan karcolta előttem a törött szélvédőt, amelyen keresztül már egy ideje őrzítő szabályossággal csepegett homlokomra a víz.

Csepp, csepp, csepp.

– Az ördögbe! – mordultam fel. – Ez volt az egyik kedvenc kifejezésem, amióta megtanultam angolul. Régebben, amikor még csak egy kis közép-kelet-déleuropai kis ország nyelvét töröggettem, bizonyára sokkal cifrábbal rukkoltam volna elő.

Az autóm ebben a pillanatban ugrálni kezdett, rángatott, majd éppen a legrosszabbkor úgy döntött, leáll.

Szerettem ezt az autót. Több mint két hete volt már a birtokomban, és ezalatt az idő alatt – nyugodtan mondhatom – nagyon a szívemhez nőtt, életem része lett, akár egy családtag. Most valamiért mégis úgy éreztem, az autó nem igyekszik meghálálni azt a feltétlen bizalmat, amelyet eddig tápláltam iránta.

Nem volt más választásom, ki kellett szállnom. Kinyitottam az ajtót.

A beömlő hideg víz kellemesen felfrissítette az arcomat, lágyan körülölelte a derekamat, mint egy hús angol szerető – például az akváriumban.

Amikor kiléptem, végre észrevettem, hogy az úton köd is van.

Még hozzá nem is akármilyen.

A leírhatatlanul rossz látási viszonyok miatt ilyen még bizonyára a helyiek sem igen láthattak. Elöttem, mellettem, de még mögöttem is olyan sűrű fehér pára gomolygott, hogy szinte semmit sem láttam.

Kinyitottam a szemem, de valamiért akkor sem lett sokkal jobb a helyzet. Kezdtém pánikba esni.

Ráadásul éppen az imént beletoccsantam egy csúnya kis pocsolóba.

– Karamba de fityesz – suttoztam egy ősi tibeti átkot, mely valahonnan Spanyolországból származhatott. Közben minden erőmmel azon voltam, hogy végtelen önuralmat tanúsítva ne kezdjek el vaktában lövöldözni a kezemben szorongatott, csőre töltött 38-as Smith and Wesson pisztollyal.

A cipőm a gondosan rákent vastag disznósír réteg ellenére is teljesen átázott, pedig két fontot adtam érte egy londoni kínai piacon, ahol csak szakadár tajvaniak és emigráns tibetiek árulhattak.

Megfogadtam, hogy soha többé nem veszek ilyen drága cipőt, ezentúl inkább vízhatlan zoknira fogom költeni a pénzem. Esetleg otthon maradok a fürdőkádban, és veszek egy komplett búvárfelszerelést extra adag oxigénnel, hogy végre elmúljon a lelki világomra telepedő rosszkedvem.

Most, hogy már mindenem teljesen elázott, a lábbelím is csendben csatlakozott ruházatom többi darabjához, melyek már hosszabb idő óta ezen állapotban csicsogtak.

Vízkereszt napja volt.

Nehéz éjszaka állt mögöttem. Órák óta vezettem már lépésben, közben semmit sem láttam, s azt sem tudtam, jó helyen járok-e vagy már végérvényesen eltévedtem. Időnként negatív gondolatok cikáztak agyamban, például az, hogy talán már nem is a skót mélyföldön járok, hanem a Golf-áramlatban.

Néhány lépést tettem előre. Ez meglehetősen nehézséget okozott, hiszen a vízben járás jóval megerőltetőbbnek mutatkozott, mint a vízenjárás, amelyre sem a tibeti papok, sem én nem voltunk képesek, hiszen arrafelé csak hó volt, meg jakvajás tea. Néha még az sem – csak jak...

Idáig jutottam a kezdetleges töprengésben, amikor hirtelen a kocsim elejéhez értem. A motorháztetőn ütemesen dobolt az eső.

Közelebb hajoltam.

A dobolás megismétlődött.

– Szabad! – kiáltottam.

Senki sem válaszolt, de ez nem akadályozhatott meg engem abban, hogy ki ne nyissam.

A motorból hőenergia párologott a levegőbe, majd egy menekülő halraj és egy villámsebessen elcikázó, törpeangolna után szökőkútként tört elő valami a motorból, talán a hűtővíz, és megégette a nyakamat.

Sisteregve tapogattam meg a fájó testrészt.

Eszembe jutott, hogy a hűtővíz elnevezés ebben a pillanatban egyáltalán nem helytálló, de elhessegettem magamtól ezt a destruktív, önmarcangoló és negatív gondolatot, és igyekeztem pozitív emlékekre koncentrálni. Valamiért a tibeti áldozókés jutott eszembe, amivel annyira, de annyira szerettem piszkálgatni a fogamat vagy a körmeim alól a piszkot. De nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget, hiszen soha nem hittem Freudnak, de még Jungnak sem, és igazából nem voltam elkötelezettje a pszichológiának.

Ez látszólag súlyosan ellentmondott annak, hogy ezúttal éppen ebben az ügyben utaztam ennyire messzire otthonomtól, amely – még önöknek sem árurom el –, hogy egy kis közép-kelet-európai államocskában volt valamikor...

Ebben a pillanatban az átláthatatlan és áthatolhatatlan ködben valami felbukkant előttem.

Lehetett vagy kétszáz méterre.

Talán még messzebbre is.

Csoda hogy megláttam, pedig szürke volt, halovány, alig remegő, és ha nincs rajtam az éjjel is látó napszemüvegem, egészen biztos, hogy észre sem veszem.

Egy kísértet lebegett előttem.

Fehér csuhát hordott, mint a Ku-klux-klán tagok, hukk, és a karját időnként oldalsó és mellső középtartásba mozgatva fenyegetően viselkedett. Ismeretlen felépítésű hangképző szervrendszeréből ijesztően vibráló, fülsértően erős "hu-hu-hu-hu-húúúú" hangjelzést adott.

Még szerencse, hogy én nem hittem az ilyesmiben. Szilárdan állottam a természettudomány által megalapozott valóság talaján, és mereven elutasítottam minden olyan badarságot, amely ellenkezett a modern és értelmetlen vulgáris materializmus empirikusan igazolható eszmerendszerével.

Ismét a jelenségre néztem. Fitymálóan megvontam a vállamat, majd kijelentettem, hogy ez úgyis csak egy hipohonder éjjeli bagoly, vagy legfeljebb egy közepes hallucináció lehet, amely abból adódhatott, hogy már jóideje nem vettem magamhoz egyetlen cseppet sem kedvenc skót whiskymből.

A jelenség láthatóan meghökkent. Egy kissé sértődötten sarkon fordult a levegőben, majd tropára ázott lebernyegével együtt tovaröppent.

Néhány bizonytalan lépést tettem előre. Az autó sötéten égő fényszórói egyáltalán nem világították meg előttem az utat. Ám, én mégis képes voltam nem mindennapi látásom segítségével megsejteni a víz alján elősejlő útjelből, hogy valami rettenetes történt.

Felordítottam, és legszívesebben széttéptem volna a térképemet, ha az már nem ázott volna úgyis ronggyá a szakadó esőben, darabjait pedig nem ragadta volna magával az a sáros, derékig érő ár, amelyben mindez idáig tocsogtam.

Tudtam, hogy miért tévedtem el.

Tudtam, hogy valahol egészen másutt járok, mint ahol most lennem kellene.

A megoldás ott cikázott agyszövetem neuronjaiban.

Míndez idáig keresztben haladtam az úton!

----- 2. -----

Az a nap is úgy kezdődött, mint a többi.

Az irodámban ültem, a rólam mintázott, eredeti Rubens kép klasszicista stílusú remeke alatt, és jóleső, műértő pillantásokat vettem a szemközti falon függő csodálatos festményre, amely szintén engem ábrázolt, s mindenben hű másolata volt az előzőnek.

Jóleső érzéssel nyugtattam a képen a tekintetemet. Elragadtatott mosollyal szemléltem a magas, erős testalkatú férfit, aki az Interpol tizedesi egyenruhájában pózolt – de csakis azért, hogy az egykedvű komótosással dolgozó művész megörökíthesse. Arany vállapjaim megcsillantak a képen, mert a foszforeszkáló felületre rávetült a reggeli nap aransárga fénye. Sötét, de elegáns egyenruhám tökéletesen élére vasalt vonalai, amelyeket a nagy művész zsenije alkotott szárnyaló fantáziája segítségével, sikerrel feledtették, hogy a kép elkészülte előtt fél órával még én is és az egyenruha is egy kutya szájában viaskodtunk az életünkért, s kollégáim onnan húztak elő minket a különleges egységek bevonásával – a kutya nyomorult életé árán.

Szeretetteljes mosollyal pillantottam a fiatalkori önmagam önbizalomtól duzzadó arcképére. Lelkem az agapé érzése járta át, amikor szemem találkozott a festmény központi alakjának csillogó, magas intelligenciát, nem mindennapi műveltséget, spirituális fogékonyságot, belső erőt, határozottságot és helyzetfelismerő készséget sugalló szembogarával.

Felsőhajtottam.

Igen, azok voltak csak a szép napok!

Szememet tovább legettetem arcképeimen. Jóleső érzéssel nyugtáztam, hogy dús, szőke hajkoronám minden egyes hajhagymája életerőtől duzzadóan hetyke, vastag és erős hajszálat lökött ki a külvilágba, melyek végül oly sűrű kefefrizurában egyesültek, mint amelyet a tengerészgyalogosok is hordanak, ha ütközetben elesik a fodrászuk.

Elmerengtem a tovatűnő múlt eseményeinek izgalmasnál izgalmasabb epizódjain. Eszembe ötlöttek első ügyeim, melyek briliáns megoldásainak jutalmaként villámgyorsán haladhattam volna az Interpol ranglétráján. De nekem nem volt szükségem címekre rangokra, világi hívságokra, – melyek, tudom jól, bizony sok gyarló embert kísértésbe hajszoltak volna –, nekem csak a pénz kellett. Megoldottam a négy fekete koporsó rejtélyét, kibírtam Huan-Ti átkát, a régészek előtt megtaláltam a föld alatti komplett kínai agyaghadsereget, elmenekültem a rettenetes üvöltő bika elől, találtam egy föld alatti piramist, utoljára megkísértettem Sívát, aki abban a megtiszteltetésben részesített, hogy valamennyi kezét megszoríthattam, átéltem egy nem mindennapi monszunt, hosszabb ideig élhettem Tibetben, a világ tetején, a fejem felett elsuhantak a levitáló szerzetesek, a lebegők, és még hosszan sorolhatnám, miféle kalandokban volt részem azóta.

Megannyi nagyszerű epizód, és több olyan, amelyet legszívesebben minél hamarabb elfelednék. Sok rejtélyes, szövevényes bűnügy, háborzongató, horrorisztikus rémálom, melyek közül nem egy minden éjszaka kísértett. Talán a legszörnyűbb ezek közül az volt, amikor egy gyilkossági ügyben nyomoztam.

Átkutattam egy házat, de semmit sem találtam. De éreztem, hogy a rejtély, a megoldatlan probléma, az utolsó, mindent megmagyarázó láncszem, amely egyben talán bizonyítékul is szolgált volna, ott lappang valahol, csak képtelen vagyok megtalálni.

Ekkor határoztam el, hogy kinyitom a hűtőszekrényt, hogy a rettenetes nyári hőségben, szokásomtól eltérően, a házi készletet megcsapolva szomjamat oltsam valamivel, ami hideg és folyékony. Máig bennem él a borzalom utolsó mozdulatsora. Lassan, nyikorogva, kinyitottam a jegest. A feltáruló hűtőből apró darabokban ott volt a teljes Kelly Family: papa, mama, gyerekek, mind a tizenakárhányan. Még szerencse, hogy a nagymama nem volt ott. Az esetet azóta sem tudtam elfelejteni. Azóta sem voltam képes rájönni, hogy ki lehetett az az állat, aki apróra vágva a hűtőben tartja a CD-it.

Mélyet lélegeztem, hogy a megnövekedett oxigénkoncentráció jóleső érzetet kelthessen az agyamban. Orrlikaimba nagyobb töménységben áramlott be a műalkotások száradó festékének semmi máshoz sem hasonlító illata. Keblemben az elégedettség érzésével hátradőltem az íróasztalom mögött terpeszkedő bőrfotelemben és arra gondoltam, milyen szép is az élet, ha az ember bankszámláján az elégedett, de elszegényedő kuncsaftok zöldhasú ütemesen gyarapodnak, a páncélszekrényben ott lapul egy üveg felbontásra váró skót whisky, a fiókban pedig minden eshetőségre készen egy 38-as Smith and Wesson.

A boldogság tünékeny pillanatát durva és erőszakos kopogás zavarta meg.

– Nocsak – pillantottam fel a megfeszített munkából. A hirtelen mozdulattól az asztalra esett a fejemen lévő bohócsapka, amelyet csak idehaza, az irodám magányában viseltem, kizárólag csak akkor, amikor senki sem látta. Színes pamutból horgolta az ismeretlen tibeti művész, aki a színek kavalkádjából felépített, mandala formájú fejfedő tetejére nem mulasztott el gondosan elhelyezni egy hetyke kis bojtot, amely különös hangulatot adott az egésznek.

A kopogás megisméltódott.

A sapkám az asztalra hullott.

– Jöjjön be! – invitáltam az ismeretlen látogatót azzal a meleg, barátságos hanggal, amellyel az ember az adóellenőröket szokta fogadni.

Bár ne tettem volna!

Inkább maradtam volna csendben, lapultam volna meg, mint az a bizonyos végtérkép a fűben, inkább...

De sajnos nem ezt tettem.

Két robosztus alak lépett be az irodámba. Egyikük alacsony volt és köpcös, a másik magas, de vékony. Arcukon kemény eltökéltség, szemükben az értelemnek halovány szikrája, de az is fekete egyennapszemüveg mögé rejtőzve. Ruházatuk konzervatív, ballonkabát, keménykalap, kezükben egy-egy hangtompítós pisztoly.

Átkoztam a percet, amely az előbb múlt el.

Rosszkedvűen bámulhattam rájuk, mert az egyik, az alacsony köpcös, nem mégis inkább a magas, de vékony – annyira hasonlítottak, hogy szinte már összezavartak, hogy melyikük melyik – váratlanul azt mondta a társának:

– Ő az!

– Ő? – kérdezte a másik.

– Ő, bizony – bólogatott az első, és a fejem felett függő műremlere bökött a hangtompítós stukkerével.

– Tényleg, mennyire hasonlít rá! – hökkent meg a társa. – Egyszerűen döbbenetes. – Hátrafordult, hogy óvatosan becsukja maga mögött az ajtót, de hirtelen elakadt a lélegzete. Észrevette a másik képet, és elakadt a lélegzete.

– Odasüss, Carter!

– Hová, Reagan?

– Oda, oda – bökött a fegyverével a másik kép felé a fickó. A másik is arra fordult. Erősen reméltem, miközben itt összevissza forgolódnak, nem fognak senkit sem lelőni a pisztolyaikkal.

– Carter, ez állati! – ismerte el a fickó. Annyira meghökkent, hogy levette a napszemüvegét, amitől végre jobban látott, a megdöbbenése pedig fokozódott. Hosszasan nézték a képet, ámultak és bámultak, tekintetük egyik képmásomról a másikra ugrott.

Más, szokványos helyzetben kitűnő alkalom lett volna ez arra, hogy hívatlan vendégeim pillanatnyi koordinációs zavarát kihasználva előrántsam fiókom mélyéről a csőre töltött 38-as Smith and Wessont, és lepuffantsam vele őket, mint két veszett kutyát. Ám ma valahogyan olyan hangulat költözött keleten finomított lelkembe, hogy inkább nem tettem ezt.

Talán azért sem, mert amíg a két meglepett fickó a falon függő képmásomat bámulta, addig belépett két másik alak, és mindenfajta teketóriázás, felesleges felszólítás vagy egyéb magyarázkodás nélkül a kezükben szorongatott hangtompítós fegyverekkel egyszerűen lepuffantotta a két pasit.

Szólni sem tudtam meglepetésemben.

Nem úgy, mint a másik két hívatlan vendégem.

– Ő az! – jelentette ki egyikük, aki alacsony volt, de vékony, míg a társa magas volt, de köpcös. Mindketten hasonló ruházatot és napszemüveget viseltek, szakasztott mint az első kettő, akik valamivel balszerencsésebbek voltak náluk.

Legalább is ekkor még azt hittem.

– Ő? – fogalmazódott meg a kétely a magas, de köpcös látogatóban.

– Mondom, hogy ő az! – jelentette ki az első, ellentmondást nem tűrően. Fegyverének csövével ő is a képemre bökött. – Nem látod, hogy ő az?! Ha nem ő lenne, nem hasonlítana annyira ahhoz a képhez.

A másik szemében a felismerés fénye pislákol. Az első megfordult, és ebben a pillanatban ő is észrevette a másolatot.

– Hű, a nemjóját! – káromkodott durván a fickó. Kabátjának ujjával letörölte izzadságtól gyöngyöző homlokát.

Nem szóltam közbe, nehogy összezavarjam őket.

Szinte már meg sem lepett, hogy ebben a pillanatban belépett az irodámba másik két alak, szakasztott ugyanilyen fizimiskával, és habozás nélkül lepuftantotta a két fickót, akik holtan rogytak az első kettő kihülőfélben lévő tetemére.

– De uraim! – próbáltam meg erőltlenül tiltakozni, és a kezem lassan a fiókom felé mozdult. Rosszkedvel töltött el, hogy az irodámban ilyen gyorsasággal, ráadásul párosával szaporodnak a hullák.

– Lassan a testtel! – kiáltott rám az alacsony, de nem köpcös.

– Lassan bizony! – erősítette meg a társa, aki magas volt, de nem sovány.

Azonnal megértettem, hogy ezek nem tréfálnak. Nagyot nyeltem, de a torkomra telepedő gombóc, amely a pánik előtt szokott a garatomra telepedni, nem hagyta abba a növekedést.

– Mit óhajtanak az urak? – kérdeztem udvariasan, és a kezemet lassan a magasba emeltem.

– Mit óhajtanak az urak? – ismételte meg a kérdést röhögve, de igen tiszteletlenül a másik. – Hallod ezt, Roberto?

– Hallom, Paolo – röhögött a másik is, ami felettébb idegesíteni kezdett.

Sejtettem, valamit akarnak tőlem. Az agyam csúcsteljesítményre járatta mind a 160 IQ-mat, de képtelen voltam rájönni arra, hogy az olasz maffia helyi tagozatának két prominens képviselője vajon mit óhajthat tőlem. Kétségbeesetten próbáltam találgatni, de egyszerűen nem értettem, mit akarhatnak. Hiszen napra pontosan fizettem nekik a védelmi pénzt, és hetente rendszeresen rendeltem az általuk üzemeltetett gyorséttermek pizzáiból és makarónijaiból... Hát akkor meg mi a fene bajuk lehet velem?

– Ez bizonyára valami fatális tévedés lehet – kezdtem óvatosan. Agyam közben tovább pörgött, mint a sebességbe nem tett autó motorja, ám semmiféle eredményre nem juthattam, mért az alacsonyabbik durván belém fojtotta a szót.

Egészen közel hajolt hozzám. Éreztem a hagymás pirítós és a hagymaleves utáni hagymafőzelék átható illatát, amely ebben a pillanatban egyáltalán nem hatott rám zavaróan. A fickó elvigyorodott, és eltette a stukkerját. A másik pasas szakasztott ugyanígy tett.

A szívemről kezdett egy kicsit elmozdulni az a mázsás súly, amely ezidáig az anginámat nyomta. De még nem hullott alá, csak megmozdult.

Akkor a két fickó, szinte teljesen egyszerre ezt mondta:

– Van egy megbízatásunk az ön számára.

----- 3. -----

Igazán jóleső érzéssel töltött el, és legyezgette a hiúságomat, hogy ügyfeleim körében sikerült olyan népszerűsége szert tennem, hogy kuncaftjaim immár szó szerint egymást ölték azért, hogy nekik dolgozzak.

A két fickó egy lefüggönyözött fekete autóhoz kísért, amely irodaházam bejárata előtt várakozott. Az alacsony és a magas pasas egybehangzó bólintása megerősítette a gyanúmat, nincs más feladatom, be kell szállnom az autóba. Az alacsonyabbik előzékenyen kinyitotta az ajtót, de a szemem sarkából láttam, hogy a társa mögöttem áll, kabátjának jobb oldali zsebe furán kitüremkedik, mert kinyomja a kezében szorongatott Magnum.

Nagyot nyeltem. Minden erőmmel azon voltam, hogy megőrizsem legendás hidegvéremet. Sokat hallottam és sokat írtam már a maffia módszereiről, amelyben a T-modell feltalálása óta mindig is szimbolikus jelentéssel bírt az úgynevezett kocsikázás. Ilyenkor rendszerint autóba gyömöszölték a szerencsétlen páciens, rövid, de emlékezetes körutazásra vitték, közben fejére olvasták bűneit. Az illető megpróbáltatásai és földi pályafutása a közeli folyóban vagy a tenger fenekén értek véget, ahol a lábán egy betonkockával fejezte be a csupán néhány percig tartó kilátástalan úszóleckét.

A kocsiban Paolo Di Hangtompító fogadott, a körzet legmagasabb rangú maffiafőnöke. Kilelt a hideg, amikor megláttam. Hatalmas termetű, túltáplált példánya volt a polipnak, megbízható források szerint, akik sajnos már nem éltek, sok-sok gyilkosság, rablás és erőszakos érdekérvényesítés száradt a lelkén. Évek óta körözték, de senki sem kaphatta el, mert nem voltak ellenségei. Egyedülállóan taktikázott, ellenfeleiből villámgyorsasággal üzleti partnereket kreált, akiknek ezek után már nem fűződött érdekük ahhoz, hogy a babonás félelemmel övezett élő legendát, Don Pikkolót lebuktassák, netán meggyilkolják.

A maffiafőnök szájában most is ott bűzölgött elmaradhatatlan szivarja. Amikor üdvözölt, az egész hájas teste remegett a nevetéstől. A sliccemre néztem, hátha azon nevet, hogy nyitva van, de nem! Apró disznószemével barátságosan nézett rám, kedélyesen viccelődött, és olyan melegen üdvözölt, mintha nem is régi ellenlábasa, hanem legalább is a testvéröccse lennék. Fogalmam sem volt, vajon minek örül ennyire.

Hamarosan megtudtam.

Először gyerekjátéknak tűnt. Azt hittem, ez lesz. életem legkönnyebb és legjövödelmezőbb vállalkozása. Akkor még nem sejtettem, hogy nemsokára olyan sötét, szövevényes ügy kezd majd kibontakozni előttem, amely időnként annyira össze fog kuszálódni, hogy néha magam is úgy érzem majd, semmit sem értek belőle.

De akkor még mit sem tudtam erről.

Pedig ha legalább csak egy részét sejtettem volna!...

A maffiafőnök autókázní cipelt magával, de eszében sem volt likvidálni szerény személyemet. Ellenkezőleg, komoly üzleti megbízatással kecsegtetett. Be kellett vallanom, hogy már-már zabszemhegyező félelmem alábbhagyott. A maffiózó egy fotót nyomott az orrom alá, amely egy gyönyörű nőről készült. Fekete haja, kreol bőre, csodás fekete szeme, karcsú, ám mégis gömbölyded formái megerősítették bennem az első pillanat örömteli felfedezését, hogy a hölgy igazi mediterrán szépség, és legfeljebb huszonöt éves lehet, de az is előfordulhat, hogy csak huszonnégy. .

– Mr. Laticel – kezdte bizalmas hangon Don Pikkoló.

– Ez a hölgy Anita Sanchez. Közeli rokonomnak, Pedro Sancheznek a szeme fénye, egyetlen leánya, múló boldogsága, ragyogó napsugara, kicsi ibolyája, gyöngyszeme, viruló virágocskája...

– Igazán csodálatos hölgy – jegyeztem meg közbevégyva a műértő szakember elismerő mosolyával. – Apropos, momentán hol tartózkodik ez a remekbe szabott teremtés?

Don Pikkoló tekintete elsötétedett. Arc kifejezése gyászos lett, sűrű vastag szemöldökét gondterhelten ráncolta össze. Nem szólt, csak egy nagyot sóhajtott. Szivarját idegesen elnyomta a sofőr nyakán, aki üvöltve kanyarodott be egy mellékutca.

Megsejtettem, beszélgetésünk fordulópontjához érkezett, noha még csak az imént kezdődött.

– Mr. Laticel – szólt elérzékenyült hangon Don Pikkoló – ez a csodálatos hölgy az én egyetlen keresztlányom. Nagyot nyeltem, mert erre nem számítottam. Azt is

hihettem volna, hogy az édesanyja, netán a nővére, esetleg az anyósa, de nem voltam ennyire ostoba, hogy ezt gondoljam. Ám a kijelentés, amely az előbb hagyta el a megtermett férfiú ajkát, engem is mehökkentett. Don Pikkolóra pillantottam. Kis híján felkiáltottam meglepetésemben. A rettenthetetlen bűnöző, többszörös gyilkos, kegyetlenkedő alvilági figura szeme sarkában megdöbbenve vettem észre egy könnyecseptet, amely a szemem láttára buggyant ki a megrendült maffiózó szeméből. A következő pillanatban az elérzékenyült keresztapa a nyakamba borult, és ott zokogott vagy két percig, míg végül már alig kaptam levegőt, a zakóm pedig teljesen elázott.

Akkor Don Pikkoló visszarogyott a helyére, hatalmas szürke zsebkendőjével, amely valamikor patyolatfehér volt, megtörölgette vöröslő szeméit. Néhány pillanatig küszködött, de végül erőt vett magán és belevágott mondandójába, mint toronyba a gömbvillám.

– Mr. Laticel! Ez a csodálatos hölgy éppen két hónapja és harminckét napja eltűnt. Senki sem látta azóta, amióta július ötödikén délután három órakor elhagyta édesapja házát, hogy szumóedzésre menjen a közeli fitness szalonba, amely egyébként a családé volt. Senki sem tudja, hogy hová tűnhetett, és hogy miért nem jött haza az edzés után vacsorára, hiszen a kedvence készült, rizs és datolya, hozzá eperjoghurt lángoló disznóherével.

– Érthetetlen – hümmögtem együttérzően. Azon tanakodtam, hogy bizonyára ez a szemrevaló, hívogatóan csábos hölgyemény is valami fitnes étrendet követő, tudományos alapokon rendszerezett táplálkozást folytató, testszépítő hóbort rabja lett. Az ilyenektől nem sok jót várhatott az ember, hiszen mereven elutasítottak mindent, ami egészségtelen volt, de jó. Egészen biztos, hogy ki nem állhatja a pipafüstöt, hogy a whiskyről már ne is ejtsék szót. Miféle esélyem lehet nekem egy ilyesfajta nőnél? Tudtam jól, hogy ezt mindig az adott pillanat határozta meg. Ezért hát nem hamarkodtam el a következtetést. Különbem sem voltam abban a helyzetben, hogy hangot adjak bármiféle véleményemnek, de nem is volt rá szükség, mert a maffiavezér tovább folytatta.

– Anita többé nem került elő. Minden erőnkkel és befolyásunkkal azon voltunk, hogy megtaláljuk, de mindhiába. Hiába öntöttük készülő irodaházunk alapjának betonjába a fitness klub teljes személyzetét, beleértve a takarítókat is, semmit sem tudtunk meg tőlük. Semmi nyomot nem találtunk. Átvizsgáltuk valamennyi illegális és kevéske féllegális vállalkozásunk számláit, hátha valaki Anitát arra kényszerítette, hogy pénzt vegyen fel róluk. Semmi ilyesmi nem történt. Aggasztó, hogy még hitelkártyát sem vitt magával. Hiába nyomoztattunk, semmit sem találtunk.

Don Pikkoló elhallgatott, mert magába öntött egy nagy adag whiskyt, amellyel engem is megkínált. Természetesen nem azzal, amely az imént csörgedezett le kiszáradt torkán, hanem a luxusjárgány minibárjának bőséges készleteiből áldozott arra, hogy jobbkedvre derítsen. Ha jól láttam, igencsak jól fel volt szerelkezve.

– Szerencsére mást sem találtunk – tette hozzá, elérzékenyülten. Egyetlen levegővétellel telefújta szürke zsebkendőjét, amely immár használhatatlanná vált.

Éles logikámmal szinte rögvést megértettem, hogy arra céloz, hogy a lány holtteste sem került elő – szerencsére.

– A hiábavaló bizakodás él még bennünk, bár egyre halványul – remegett meg Don Pikkoló hangja. – Az eltűnése óta egyetlen reményt keltő esemény történt, amely mindannyiunkban felélesztette a halovány szikrát, az esélyt, hogy mégis életben van.

A maffiózó egy gyűrött és maszatos papírfecnit halászott elő felöltőjének mellényzsebéből. Arany órájának láncá belegabalyodott az ujjába, majd rátekeredett a csuklójára és foglyul ejtette a hatalmas embert. Percekig tartó erőfeszítés árán sem volt képes arra, hogy kibogozza, ezért hirtelen mozdulattal elszakította. Közben beütötte könyökét az egyik ablakba, amely azon nyomban megrepedt. Hangosan szitkozódott, majd idegesen belső zsebébe gyömöszölte a maradványokat.

– Ez a levél Anitától jött, ezelőtt két nappal kaptuk kézhez – magyarázta fojtott hangon, amitől én önkéntelenül is a nyakamat kezdtem el simogatni.

– ??? – kérdeztem halkán, miután visszaadtam a levelet.

– Bocsásson meg – magyarázkodott Don Pikkoló. – A levél olaszul íródott, mivel Anitának ez az anyanyelve. Igaz, hogy az apja mexikói spanyol, de az anyja olasz. Ezen kívül természetesen kiválóan beszél angolul is, amerikaiul és jártas az ausztrál, de még a kanadai nyelvben is. Sőt, kiválóan beszél franciául is.

– Hú... – csettintettem elismerően a nyelvemmel, és magamban ábrándozni kezdtem. Bólintottam, hogy mindent megjegyeztem, közben tényleg igyekeztem a maffiózó minden szavát elmémbe vésní.

– Bizonyára ön is kíváncsi, hogy mi áll ebben a levélben, igaz Mr. Laticel? – Don Pikkoló nem várta meg egyértelmű választ, hanem folytatta:

– A levélben Anita azt írja, hogy jól van, ne keressék, mert boldogan él a világ távoli táján, ahol immár megtalálta élete értelmét. Szeretettel öleli és csókolja minden hozzátartozóját és különösen az édesanyját.

– Remek – szóltam közbe. – Ezek szerint a hölgy nem akar hazajönni, ön viszont ehhez mindenképpen ragaszkodik. Tehát, ha jól veszem ki a mai délelőtt eseményeiből, ön azt szeretné, ha a kisasszonyt akarata ellenére, ha kell minden áron, élve vagy halva, de visszahozzam a családi fészekbe, ahonnan idejekorán kirepült.

Don Pikkoló vészjósló arckifejezést öltött.

– Andante! – káromkodott hangosan. Egy pillanatig az volt az érzésem, valami rosszat mondtam, netán tiszteletlen hangot merészelt megütni a maffia egyik köztisztviselőjével szemben. Aztán megértettem, nem erről van szó.

– Nos, Mr. Laticel, az a helyzet, hogy ezt a levelet nem Anita írta. Hosszasan vizsgálgtuk, a legjobb írásszakértőink, és a zsebünkben lévő legkiválóbb nyomozók is megerősítették, hogy a levél ócska hamisítvány.

– Nem értem – ráztam meg a fejem nem túlságosan erősen, nehogy megszédüljek.

– A levelet valaki olyan küldhette, aki azt akarja elhitetni a szerető rokonsággal, hogy Anita biztonságban van, noha nincs, és hogy ne keressék, pedig leginkább ezt kellene tennünk. – Don Pikkoló egy vékony arany karlancot húzott elő egy borítékból, és a kezembe nyomta.

– Ez Anita pórázának lánc. Soha le nem vette, mindig nála volt, még akkor is, amikor súlyt emelt vagy szumóbírkozott. Az édesanyja pedig közvetlenül a születése előtt meghalt.

– Értem – szóltam közbe, pedig egyre kevésbé értettem. Ámde ügyelnem kellett a jó híremre, megoldott eseteim százaival megalapozott és felépített tekintélyemre.

Don Pikkoló kitalálta a gondolatomat.

– A levél Indiából érkezett, Tompaphing kolostorából. Tudja merre van?

– India? Hát hogyne! – válaszoltam azonnal. – Ázsiában egy félsziget, amely néhol mélyen benyúlik az óceánba, máshol viszont egyáltalán nem...

– Nem India, hanem Tompaphing! – ismételte meg a maffiózó kissé türelmetlenül.

Őszintén válaszoltam:

– Sajnálom, de fogalmam sincs.

– Miféle tibetológus maga, ha még azt sem tudja, hogy merre van Tompaphing, a legnagyobb Buddhista központ egész Indiában?

– Tudja, Don Pikkoló, Tibet az teljesen máshol van. Hogy leegyszerűsítsem, jóval keletebbre és egy kicsit északabbra található.

A maffiózó elgondolkodott. Láttam rajta, hogy lelki szemeivel maga elé képzei a világtérképet, behunyja a szemét, kezével tétova mozdulatokat tesz, hogy azonosítsa a helyet, amely túlságosan messze volt ahhoz, hogy valaha is jobban érdekelje.

– Szóval egy kicsit jobbra és egy kicsit följebb? – kérdezte bizonytalanul, ahogyan igyekezett maga elé képzei a földgömb cselesen kanyargó, balról jobbra és felülről lefelé kanyargó, és ugyanezt fordítva is csináló, felszínét.

Erre én is behunytam a szememet, a kezemmel magabiztos mozdulatot tettem, majd kijelenttem:

– Igen, pontosan ott van. Egy kicsit fölfele, majd hosszú jobbkanyar, és máris megtalálta.

Mindketten hallgattunk egy sort és elmélyülten figyeltük a sofőr nyakán vöröslő foltot. Keleten edzett tudatom a pontra fókuszált, elmém hirtelen lenyugodott, pulzusom lelassult, csakúgy mint a légzésem. Látomás jelent meg előttem.

Óriás hegyek között lapos tetejű kolostor bontakozott ki a párából. Az égen napkorong ragyogott, de a pára miatti szürke fényben a természetes világítás alig érte el a kívánatos minimumot. A kolostor környékén sziklás terep húzódott lefelé lejtősen. A csupazöld tájon amelyet hó, szikla, hegyifű valamint törpecserjék borítottak, valamivel lejjebb, talán néhány kilométernyire, egy jellegzetesen helyi falu körvonalai bontakoztak ki előttem. Elmém, mintha csak valami vákuum szívná magába, oly erősen rohant, sőt, az ottani domborzati viszonyok miatt inkább zuhant a mélybe, egyenesen egy alak felé. Puttonyos, a hátán fát cipelő, színes ruhafecnikbe öltözött anyóka volt, a lábán bőrszandál, alsóneműt nem viselt, de ez spéciéi egyáltalán nem érdekelt. Háttal állt nekem, de amikor asztrális énem mögéje ért, hirtelen megfordult, mintha megérezte volna Átmám jelenlétét. Fogatlan, sárga bőrű, ferde szemű, mongoloid típusú embertípusra számítottam, ehelyett egy fehérbőrű nő pillantott meg, aki kifejezéstelen szemekkel bámult rám. Pillantásának nem volt súlya, tekintete homályos volt, üveges, kifejezéstelen, a semmibe meredő, mégis olyan ijesztő, hogy kis híján felkiáltottam meglepetésemben.

Nem Anita volt!

A látomás váratlanul felsikoltott. A csontom velejéig hatoló rettenet arra készítetett, hogy megrémüljek. A szerencsétlen, folyvást üvöltő, hangjában végtelen szenvedést rezegető alak hirtelen eltűnt, mert Don Pikkoló türelmetlenül dobolt ujjjaival a kezemen.

Visszazuhanam a valóságba. A hétköznapi világának kellékei, a luxusautó, a kényelmes, ülepem alatt besüppedő ülés, a motor egyenletes zúgása, amelyet az álló autó kikapcsolt nyolchengerese keltett, a sofőr izzadtságsgaza, Don Pikkoló kigúvadó, kérdő tekintettel rámbámuló disznószemű visszarángattak a realitás talajára.

Macdonalds fuldoklott, hörgött és valamit üvöltözött, de nem értettem, hogy mit. A nyomorult kis életünkért való kétségbeesett küzdelem közepette nem is sejtettem, hogy azt nehezményezi, hogy a hónap alatti légkör bizony már magán viselte hosszú, izgalmas utazásom stresszeinek szagmintáját, amelytől még egy harcedzett nyomozókutya is minden bizonnyal a falnak ment volna.

A félig elkábult Macdonaldsot begyömösöltem a kocsiba. Nyöszörgött, kiabált volna, de a torkából csak érthetetlen folyadékok törtek elő.

Beültem mellé és megkíséreltem a lehetetlent. Újra indítottam az autót. Persze, nem sikerült. Macdonalds nyögött, mert beszállás közben eltört a keze, a lába, néhány bordája és majdnem leszakadt a füle. Lehet, hogy a lista nem volt sem teljes, sem valós, mert a fickóból olyan erős alkoholszag áradt, hogy szerettem volna a leheletéhez egy kis szódavizet kortyolni, mert annyira tömény volt.

– Várjon itt! – utasítottam egy mentőbúvár eltökéltségével. – Kimegyek, és újraindítom a járgányt. Ha nem térnék vissza, akkor isten önnel! Örültem, hogy találkoztunk.

– Könyörgöm, ne hagyjon itt! – sipákkolt szegény, és vizet köpködött.

Nem vártam meg, amíg befejezi az életéért való könyörgést, hanem erőteljes csapásokkal kiúsztam a kocsiból, és a motorházatető felé vettem az irányt. Mivel sohasem lehetett lecsukni, nem volt nehéz felnyitni sem. A motortérben heverő nagykalapács, amellyel már több esetben sikerült megbütykölnöm a gépezetet, most használhatatlannak bizonyult, hiszen a vízben bevitt ütések erejét minimumra csökkentette a magas közegellenállás.

Nem volt mit tennem, kapaszkodnom kellett. Ebben a pillanatban ugyanis hatalmas hullám csapott át a fejem fölött. Ám őszinte meglepetésemre a víz varázsütésre eltűnt, mintha elpárolgott volna. Nem vesztegettem az időt, hogy ostoba módon tudományos magyarázatok hiábavaló keresésére fecséreljem a drága időmet. Fogtam a nagykalapácsot, és durr. Amikor úgy éreztem, hogy most már nem vagyok ideges, és elég volt, visszaültem az utastérbe. Amikor kinyitottam az ajtót, hatalmas víztömeg ömlött rám, de nem törődtem vele. Az ülésemről arrébb tessékeltem azt a varangyos békát, amelyik ki tudja, hogy honnan került elő, majd lerogytam Macdonalds mellé.

– Mr. Laticel! Istenem, de örülök, hogy látom. Már a hajamig ért a víz. Ha nem nyitja ki azt a rohadt ajtót, biztosan megfulladok. Képzeld, kénytelen voltam vagy két liternyi vizet lenyelni, hogy meg ne fulladjak. El tudja képzelni, hogy micsoda szörnyűség ez? Már évtizedek óta nem ittam vizet. Maga szerint elképzelhető, hogy meg fog ártani a szervezetemnek?

A víz összetételére gondoltam. Részletesebb vegyelemzés nélkül is egészen biztos voltam benne, hogy igen. De nem mondtam meg neki, nehogy megijesszem.

– Bevigyem a kórházba? – kérdeztem. A kocsim közben a legnagyobb meglepedésemre elindult. Kifaroltam és elindultam valamerre. Erősen reméltem, hogy éppen a jó irányba.

– Nem szükséges – legyintett Macdonalds. – Ha kérhetném, vigyen inkább haza.

Rettenetes út volt. Ám mivel Macdonalds ismerte a környéket, mint más ember a saját tenyerét, általában időben szólt, amikor kanyarok következtek. Az autóm nagyobb, mi viszont apróbb sérülésekkel megúsztuk. Az eső elállt, a víz elfolyt, azt nem tudtuk, hogy hová, de nem fessegettük, azonban a köd még jobban sűrűsödött.

Wizkő városába érkeztünk, ami igazából falu volt, de ez egyáltalán nem számított. A köd miatt egyáltalán nem láttunk belőle semmit. Macdonalds ügyesen irányított, menet közben csupán egy nem működő villanylámpával támadt nézeteltérésünk, és az autómon egy kisebb horpadás keletkezett, viszont a jobb eleje végleg leszakadt, így már a továbbiakban egyáltalán nem idegesített az a kellemetlen zaj, amit akkor keltett, miközben az aszfalton magunk alatt húztuk.

Macdonalds háza váratlanul bontakozott ki az ködből. Csikorogva fékeztem.

Kisegítettem a jóembert, a fejébe nyomtam átázott kalapját, egy zacskóban a kezébe adtam darabokra tört kerékpárjának megtalált darabjait, majd útjára bocsátottam. Már éppen menni akartam, amikor egy rettenetes hang megálljt parancsolt.

– Macdonalds! – üvöltötte egy alkoholtól rekedtes hang. – Az anyád jó istenit! Hol az ördögben voltál?

Macdonalds nem válaszolt, látszott, igyekszik láthatatlanná válni, ami nem volt nehéz, lévén vágni lehetett a ködöt.

– Jesszusom! – suttogta Macdonalds, és falfehér lett, ettől viszont teljesen elnyelte a fehér pára.

Sejtettem, hogy ismeri a nőt. Nem irigyeltem. Volt már dolgom szörnyűséges szipirtókkal, de sejtettem, ez mindegyiken túltehet.

Mint mindig, most sem tévedtem.

Istenemre, ez az asszonyság valahogyan kiszagolta, hogy hol rejtőzünk. A kezében egy húskloffolóval mellettünk termett. Húsos orra úgy mozgott, mint egy hatalmas varacskosdisznóé.

Macdonaldsra néztem. A szerencsétlen úgy remegett, mint a nyárfalevél. Leginkább a fürdőzés után magát megrázó kutyához hasonlított, és még halkán vinnyogott is félelmében.

A nő hatalmas termetű volt, tipikusan olyan alkat, akit könnyebb átugorni, mint megkerülni. Finoman szólva, bizonyára sohasem lehetett szép, de most, hogy életének első öt vagy hat évtizede egyáltalán nem nyomtalanul, de mégiscsak elszállt felette, olyan gusztustalanná vált, hogy hirtelen nem is jutott eszembe semmi, amihez hasonlíthattam volna. Apró bajuszskája sötét kontúrral rajzolta körbe vékony száját, amelyből elővillant mind a hat foga.

– Macdonalds! – csattant a szipirtó hangja. – Hát ilyenkor kell hazajönni! Halálra izgulom magam, te meg a cimboráiddal szórakácsol. Hát miféle ember vagy te, he?

Macdonalds megsemmisülten bámulta a cipője előtti földet.

– Csak egy dolgot kértem tőled, de te még arra sem vagy képes! Órákkal ezelőtt leküldtelek a boltba piáért. Azt mondtad, mindjárt jössz. Erre mi történik? Úgy eltűnsz, mint szürke szamár a ködben.

Macdonalds továbbra is konokul hallgatott. Az asszonyság dülöngélve tett egy lépést felé. Valószínűleg azért, hogy egy mértani pontosságú ütést helyezzen el a fején. Meglóbálta a kloffolót, de szerencsére már a második suhintásnál kirepült a

kezéből és örökre eltűnt a szürkességben. Hálát adtam a teremtőnek, hogy nem Ausztráliában vagyunk, ahol egy visszatérőben lévő bumeráng nagyon kellemetlen meglepetéseket okozhatott volna mindhármanknak.

– A fene! – káromkodott csúnyán a néember, majd bosszúsan kiköpött. Szerencsére senkit sem talált el. Lemondóan legyintett a kezével. Hirtelen felém fordult, mintha csak most venne észre.

– Maga meg kicsoda?

Hátrafordultam, hátha valaki olyanhoz beszél, aki nem én vagyok, de mögöttem áll. Sajnos senki sem volt ott rajtam és Macdonaldson kívül.

– Maga, maga! – erősítette meg a banya. – Ne forgolódjon ott, mint a ringlispil, mert velem gyűlik meg a baja. Kicsoda maga, és mit akar itt, he?

Bizonyára a "he" lehetett a kérdőszó.

– Leslie L. Laticel vagyok – mutatkoztam be illedelmesen. – A barátaim Nagymenőnek, az ellenségeim Kiskopaszknak szólítanak.

Látszott, hogy heveny részegsége miatt az asszonyság tudatáig csak bizonyos szintekig jut el a mondandóm értelme, ezért nem erőltettem a dolgot. Elhatároztam, hogy csak annyit fogok válaszolni, amennyit kérdez.

A vénasszony megragadta Macdonaldsot, és rázni kezdte mint a kettőhűsz. Igaz, itt, a szigetországban csak száztíz volt volt, de az sem kevés, ha az ember birkózni akar.

– Add ide a piát, te istenátka! – süvöltötte a banya. – Azonnal mondd meg, hova tetted!

– Nem! – tiltakozott Macdonalds. Képtelen volt kiszakítani magát a nőstény szörnyeteg karmából, de azért lazított annyit a nyakára fonódó vaskos ujjak szorításán, hogy legalább szavakba öntse nemtetszését.

– A whisky az enyém – hörögte. – Én mentem el érte ebben az ítéletidőben. Majdnem elütöttek. Aztán meg tényleg. Ha nincs itt ez az ember, akkor belefutok a vízbe...

Most, hogy a whiskyről is szó esett, már engem is egyre jobban kezdett érdekelni a dolog. Bizony, most néhány vizespohárával igazán jólesett volna.

Az asszony elengedte a férfit. Hirtelen teljesen kijózanodott. A szeméből könnyek patakozottak:

– Maga... Mister Laticel, vagy hogy a francba híjják, maga megmentette az én drága Arthuromat? – kérdezte, és a nyakamba borult. Azonnal megállapítottam, hogy a lehelete jóval töményebb, mint a férjéé.

– Igen, igen – toltam el magamtól szelíden. – És mint látja, hazafuvaroztam a whiskyvel együtt. – Abban reménykedtem, hogy jó tett helyébe jót várj alapon majdcsak meghívnak a házukba, hogy legalább az éjszaka hátralévő részét szárazban tölthessem.

Nem kellett csalódnom, mert az asszonyt rossz külsejének és érdes modorának ellentmondva, arany szívvel áldotta meg a Teremtő.

– Jöjjön el hozzánk, Mr. Laticel. Van egy kis házunk és szállodánk a közelben. Látja ott a táblát? Ott világít a *Szürkületi Zóna*, a hotelünk emblémája, azokkal a kedves kis halálfejekkel. A turisták majd meghalnak érte, annyira szeretik.

Egy pillantást vetettem a totálkáros kocsimra, a ködre, majd újdonsült két ismerősömrre. Az asszonyság barátságosan karónfogott. Macdonaldsot pedig a fülénél fogva magunk után húzta. Bekísért a házba, amely tulajdonképpen összeépült a fent már említett, kissé düledező hotellel.

Az égen villám cikázott keresztül, ismét szakadni kezdett az eső.

A fülrepszto mennydörgés hangja elnyomta azt a halálsikolyt, amely a közelben lévő Pszichiátriai Kutatóintézet falai közül szűrődött ki.

Nyugodalmass éjszakának néztünk elébe.

----- 5. -----

Vendéglátóim kedves emberek voltak. Este még megkínáltak whiskyvel, amit az asszonyság úgy tudott előcsalogatni Macdonalds kabátjának rejtékéből, hogy

bebizonyította, mennyire udvariatlan volna velem szemben, ha még meg sem kínálnának a nemes nedűvel.

Természetesen helyeslően bólogattam, és a cél érdekében felhánytorgattam szerény személyem szerepét abban, hogy Macdonalds ma éjjel itt ülhet köröttünk, nem pedig a halak martalékaként lebeg, valahol, nem sokkal a víz felszíne alatt.

Macdonaldsnak be kellett látnia, hogy igazunk van. Előhúzta a piát gumicsizmájának szárából. Láttam, hogy a szíve szakad meg. De nem lehettem rá tekintettel. És a felesége sem, amint az rögtön kiderült. Kivette a kezéből és azonnal meghúzta. Miután csillapította szomját, végre töltött nekem is és Macdonaldsnak egy gyűszűnyit.

– Mindig ezt csinálja! – kesergett a férfi. – Ha szegény feleségem élne...

– Hát nem a maga neje? – néztem rá kérdőn. Az asszonyság nem hallotta, mit beszélünk, mivel ledőlt az ágyra, és. úgy horkolt mint egy téli álmat alvó medve.

– Még csak az kéne! – horkant fel és sötéten meredt a poharába. – Ő a feleségem anyja.

– Részvétem – nyújtottam kezet együttérzően, amikor megértettem, hogy miféle bonyolult rokonsági viszonyban állnak egymással.

Miután megöleltem és megvigasztaltam, Macdonalds. elárulta, hogy a nő a felesége halála után költözött hozzá, mert mindenáron meg akarta őt óvni az alkoholizmustól. Macdonalds ezen annyira felbosszantotta magát, hogy rászoktatta a banyát az ivásra. De azzal nem számolt, hogy az amúgy is házsártos és kibírhatatlan néemberből az alkohol a legrosszabb tulajdonságokat hozza majd elő. Azóta pokol az élete.

– Ronda egy néember – jegyeztem meg együttérzően.

– Ronda!? – lobbant haragra Macdonalds. – Rúth. Ez a neve az isten átkának, hogy vigye el az ördög úgy, ahogy van.

Elgondolkodtam azon, mennyire találó névvel illethették a megszületett kis Rúth-ot a minden bizonnyal bölcsen előrelátó szülei, majd felhajtottam a whiskymet, hogy csak úgy égette a torkomat. De úgy kellett nekem. Miért nem ittam inkább málnaszörpöt? Természetesen azért, mert az jóval kevésbé lett volna férfias viselkedés, és roppant mód ártott volna az imidzsemnek. Noha igazából sokkal jobban kedveltem a málnaszörpöt, még hozzá sok cukorral, csak nagyritkán engedhettem meg magamnak az élvezetét, csakis akkor, amikor egyedül voltam otthon, és még a telefont is félreraktam. Oly sötét titka volt ez életemnek, amelyet senki sem sejtett rólam.

Házigazdáimat kezdtem megkedvelni. Igazán rendes embereknek látszottak, és talán tényleg azok is voltak, hogy éjnek idején befogadtak, és a szállodai szobaárnak is mindössze a dupláját számították fel, plusz étkezés és a whisky. Rövidesen elbúcsúztam Macdonaldstól és nyugovóra tértem. Megszáritkozhattam, tiszta pizsamát ölthettem, a vendégek számára, fenntartott lakrészben szobát kaptam, ahol békés, nyugodt álomra hajtottam okos fejemet, amelyre a pizsama színével harmonizáló rózsaszín hálósipkát húztam, hogy meg ne hűljön a fejbőröm.

Reggel meglepő változást tapasztaltam.

A konyhában finom illatok szálltak. A tűzhelynél Rúth tüsténkedett, whiskyben párolt ham and eggset szervírozott a kis kupica whisky mellé, amelyet folyton újra-töltött Macdonalds üvegéből, annak legnagyobb bánatára.

A furcsán tántorgó macska whiskast kapott.

Miután egyre jobb hangulatba kerülve megreggeliztünk, még felhajtottunk egy pohárkával, hogy jól induljon a nap, és még egygel, hogy a hangulatunk legalább délig meg is maradjon.

Vendéglátóim igen tapintatos emberek voltak, egyáltalán nem érdekelte őket, hogy mi járatban vagyok errefelé.

– Mit keres itt minálunk? – kérdezte Macdonalds burkoltan. Udvariassága egyáltalán nem lepett meg, hiszen a skót az angol után a legudvariasabb népség a világon.

– A Pszichiátriai Intézetbe jöttem látogatóba – vallottam be készségesen.

– Miért, van valami panasz? – kérdezte óvatosan Rúth asszonyság, és a kezével olyan mozdulatot tett, amely azt jelezte, hogy talán csak nem vagyok flúgos.

– Á, dehogy, legyintettem. – Semmi komoly, csak mint a legtöbb embernek. Néha paranoid tüneteim vannak, egy kicsit megalomániás is vagyok, de vannak nálam sokkal súlyosabb esetek is ebben az országban.

– Az biztos – szögezte le Macdonalds, és Rúthra nézett, de az nem értette, mert nem bírta annyira az alkoholt, mint mi. Ködös tekintettel mosolygott ránk akkor is, amikor bejöttek a rendőrök.

– ÁÁÁ, Pepper őrmester! – húzódtott széles vigyorra Rúth asszony Rhonda szája. (Tényleg az volt.)

– ÁÁÁ, dehogy! – felelte a belépő elnézően vigyorogva. – Én Vismajor tizedes vagyok.

– Tényleg az! – dűnnyögte Macdonalds is.

– Mi újság, fiúk? – kérdezte az asszonyság. – Történt valami rendkívüli?

– Semmi a világon, főnök – jelentette a rendőr. – Azt leszámítva, hogy az éjjel megint nem sikerült elkapnunk a sorozatgyilkost, aki a köd leple alatt ismét végzett egy áldozatával. A Pszichiátriai Intézetben pedig valami ismeretlen eszközzel tegnap éjjel megfojtották dr. Alzheimert.

– Maga a főnök? – kérdeztem sűgva Macdonaldsot. Bevallom, megdöbbsentett, hogy ez a hozzám hasonló szeszkazán hogyan szolgálhat fegyveres testületnél – még hozzá vezető beosztásban.

– Á, dehogy! – nyugtatott meg a férfi. – Rúth a főnök, még hozzá ezredesi rangban.

Azt hittem, mindjárt lefordulok a székről. Hogy ne tegyem, innom kellett két pohárral. Így már mindjárt jobban éreztem magamat.

– A szentségit! – hörögte Rúth. – Azonnal kimegyek a helyszínre. A sorozatgyilkost hagyjuk, mert őt még biztosan módunkban áll majd elkapni. De ez a másik ügy...

Sohasem derült ki, hogy mit akart mondani, mert szerényen közbeszóltam.

– Ami azt illeti, én éppen dr. Alzheimerhez jöttem. Meg kell mondjam, hogy tragikusan érint, hogy ezek szerint teljesen hiábavalóan tettem meg idáig a hosszú utat, kockáztattam a magam és mások testi épségét. Éppen inni akartam egy nyelet whiskyt, hogy elpárologjon tőle a rossz kedvem, de csalódottan vettem tudomásul, hogy az ital elfogyott. Neheztelően pillantottam Macdonaldsra, és szóvá tettem, hogy tegnap éppen hozhatott volna két üveggel is a boltból.

– Ne izgassa fel magát, Mr. Laticel – csillapított kedvesen Rúth. – Jöjjön velünk a Pszichiátriai Intézetbe. Mielőtt megnézzük dr. Alzheimer hulláját, előtte megiszunk egy pohárkával a rendőrökcsiban. Minden autónk kellőképpen fel van szerelve ezzel a védőitallal.

Láttam, hogy Macdonalds szeme is felcsillan. Beadtam a derekamat, és miután megreggeliztünk, velük tartottam.

A Pszichiátriai Intézetbe érve abba hagytuk a danolászást, a sofőr az anyósülésre hajította a skót dudáját, és járó motorral várta, hogy visszatérjünk.

A Pszichiátriai Intézetbe kanyargós lépcsősor vezetett felfelé, majd lefelé. Különös, változó magasságú és mélységű építmény volt, az oldalán repkény futott felfelé, de barátaim nem engedték, hogy én is azon menjek be az épületbe. Karon fogva indultunk a cseles bejárat felé. Azért volt cseles, mert amikor be akartunk rajta menni, mindig elugrott előlünk, mi pedig nekimentünk a fejünkkel a falnak. Sohasem gondoltam volna, hogy a skót építészek már évszázadokkal ezelőtt képesek voltak ilyen furfangos házat emelni.

Az intézetben jó hangulatban, a napi rutin szerint folyt a munka. A portán a szolgálatot teljesítő ór fejét a pisztolyára hajtva hangosan hortyogott. Barátaim, akiket egyre jobban kedveltem, csendre intettek. Ők már ismerték a járást, és tudták, hogy ha az ór felriad álmából, sokszor nem emlékezve arra, hogy már felébredt, lövöldözni kezd az oldalfegyverével. Felajánlottam, hogy

harcképtelenné teszem, de barátaim meggyőztek arról, hogy felesleges. Megígérték, ha nem ébresztjük fel, nem lesz semmi baj. Hittem nekik, de mit sem sejtettem Oféliáról, az ápolóról, aki azonnal lecsapott ránk.

Úgy üvöltött, mint a fába szorult kéreg, és egy mérettel kisebb kényszerzubbonyokat kísérelt meg ránk erőltetni, de együttes erővel elláttuk a báját. Bármennyire is harapott, ordított, toporzékolt, mi többször rálehelünk, ettől elkábult, majd gyors mozdulatokkal bezártuk a szekrénybe, ahol a takarító felszerelések között két bentlakó teljesített szolgálatot. Mint megtudtam, ők már tizenhárom éve CIA ügynököknek képzelték magukat, és a szekrényben rendezték be a főhadiszállásukat. Nagyon mókás fickók voltak, a légynek sem ártottak, nem úgy, mint Ofélia, aki munkaköréből adódóan állandóan okvetetlenkedett, és mindenkit vissza akart zavarni a szobájába.

Az írodák az emeleten kaptak helyet, hogy az alagsorban üvöltők és földszinten tombolok hangoskodása ne zavarhassa meg a mindennapi papírmunka figyelmet és koncentrációt igénylő munkáját. Keresztülvágtuk magunkat a sivalkodó nővérekkel szórakozó perverz pszichopáták gyűrűjén, arrébb tessékeltük a magukba roskadó, letörtnek látszó depressziósokat és a saját magukkal fogócskázó skizofréneket, és különösebb megpróbáltatások nélkül megérkeztünk doktor Drinkman irodája elé. Már a harmadik próbálkozás után sikerült elkapnunk a kezünk elől folyvást kibújni akaró kilincset, és beléptünk az igazgató szobájába.

Az alapítványi pénzek és magánadományok támogatásából igen puritán módon berendezett, klasszicista stílusú, pazar bútorok és fali festmények között Dr. Drinkman éppen szobakerékpárján edzett. A homlokáról csörgött a víz, a lába úgy pörgött akár a motolla, a harminchat vagy negyvenhárom évesnek kinéző kisportolt férfi pedig úgy lihegett, mint peches katona a gáztámadás ötödik percében.

Az ezredes, azaz Rúth, halkán köhintett. Dr. Drinkman nem hallotta, ezért a főrendőr figyelmeztető lövést adott le rá. A doki erre abbahagyta a pedálozást és kérdő tekintettel nézett ránk a szobabicikli alól. Szemében csodálkozás fénye tükröződött, vagy a világításé, amikor meglepetten azt kérdezte:

– Nahát, Miss Ruth Rhonda! Micsoda meglepetés! Mi járatban vannak itt nálunk? Még nem is tudják, hogy tegnap óta már működik az uránizotópos gyógyszerárúriumunk. Igazán kitűnő. A betegek, akik már kipróbálták, azt mondták, úgy érezték, hogy hamarosan újjá fognak születni, annyira jólesett nekik...

– Úgy hallottuk, hogy állítólag ma éjjel megöltek itt valakit, valami fura eszközzel, amelyről nem is igen tudjuk, hogy mi lehet.

– Ja, csak azért jöttek? – kérdezte csalódottan a férfi, és visszaült a szobakerékpárra, hogy újra tekerni kezdjen. Ám amíg mi, férfiak felemeltük, addig Rúth kihúzta alóla a szobabiciklit.

– Doktor Drinkman, beszélünk kell! – közölte ellentmondást nem tűrő hangon.

A doktor erre csalódottan pillantott rá, és sporteszközére emelte vágyakozó tekintetét. Mielőtt lerogyott volna a szoba közepén álló fotelek egyikébe, hanyag mozdulattal a sarokba dobta azt a hüvelykgyűrűt, amellyel ebben a kísérleti intézetben a relaxációs technikák alkalmazásában már egészen kivételes eredményeket értek el.

– Dr. Cavinton szerint az áldozatokat megfojtották – sóhajtott Dr. Drinkman.

– Többen is voltak? – kérdezte az ezredes.

– Nem, csak egy halottunk van, dr. Alzheimer – ismerte el dr. Drinkman. – Tudja asszonyom, néha szeretem eltúlozni a dolgokat. A kolléga annyira közeli jóbarátunk volt, hogy úgy érezzük, a veszteség akkora, mintha a teljes rokonságunkat kiirtották volna. Még a nagymamát is beleértve – tette hozzá szemlesütve.

– Rettenetes – jegyezte meg Macdonalds. Láttam a szemén, hogy jólesne neki egy kis whisky.

Mint ahogy nekem is...

– Az áldozatot megfojtották – vetette közbe Rúth. Ahogy elnéztem, így profiltól is, ahogy mellkasából kiálló 150-es mellbőségű zsiros keblei fel és le hullámoztak, közben jobb kezének ujjával folytonosan pödörgette a bajuszát, szóval, mi tagadás, elfogott a hányinger. Tényleg nagyon Rhonda látvány volt.

– Nos, igen – hümmögött dr. Drinkman, és megremegett a hangja. – Olyan szörnyű látványt nyújtott szegény, ahogy kilógott a rózsaszín nyelve a szájából, a műfogai meg szanaszét a szobában... – látszott rajta, hogy nehéz erről beszélnie.

– No és mivel fojtották meg az áldozatot? – vetettem közbe okosan.

– Valamilyen ismeretlen zsineggel – felelte kisvártatva dr. Drinkman. – Még egyikünk sem látott ilyet soha – vallotta be idegesen és a kezét tördelte.

– Láthatnánk azt a micsodát? – kérdezte Rúth.

– Na, de asszonyom! – hördült fel dr. Drinkman. – Ennyi ember előtt!

– A zsinetet! – csattant ellentmondást nem tűrő hangon Rúth hangja.

– Máris, máris – készségeskedett dr. Drinkman, és a zsebéből előhúzott egy teljes kollekciót.

– Ugyanilyenlől ölték meg a kollégánkat – magyarázta. – Vékony, erős zsinet, kiválóan alkalmas a célra. Megvizsgáltuk a működési elvét. Hipotézisünk szerint, az áldozat nyakára tekeredve elszorítja, majd némi erőhatás eredményeképpen teljesen lehetetlenné teszi, hogy az illető levegőhöz jusson. Az igazán hozzáértők, mint amilyen én is vagyok, tudják jól, hogy egy határozott, és erős rántás akár az áldozat fejét is képes leválasztani a törzséről.

Mindhárman a furcsa zsinetek fölé hajoltunk. Speciálisnak látszottak, és rajtam kívül még tényleg egyikünk sem látott ilyet soha.

Fel is hördültem, amikor megláttam.

– De hiszen ez a *hárfahúr!* – nyögtem meglepetten. A többiek kérdő tekintettel meredtek rám.

A *hárf*a Tibetben és India bizonyos részein honos. Kérgéből szép hangú zeneszerszám készíthető, de az indái némi módosítással halálos fegyverré alakíthatók.

Döbönt csend ülte meg a szobát.

Nem tudtuk, mégis zsigereinkben hátborzongató érzéssel sejtettük, hogy a java még csak most következik.

A hangszigetelt ajtón keresztül is meghallottuk, hogy valaki velőtrázó sikollyal jelezte, hogy éppen most készül valakit megölni.

Egy emberként rohantunk ki a szobából.

6.

Az áldozat az egyik ápoló volt.

– A hátába szúrt papírvágó kés ellenére is azonnal látszott, hogy megfojtották. A nyakára ugyan olyan *hárfahúrt* tekert valaki, mint amilyennel dr. Alzheimer életét is kioltották. Az ápoló fiatal ember volt, alig lehetett több harmincegy évesnél és három hónaposnál, rövid, majdnem kopaszra nyírt vörös haja, kissé alacsony homlokán átívelve, mélyen a szemébe lógott.

– Rettenetes – mondta ki mindannyiunk véleményét Macdonalds.

Csak helyeselni tudtunk. Még sohasem láttunk ilyen csúnya hullát.

Hirtelen újabb sikoltozás hallatszott a folyosóról. Egy szexi nővérke rohant felénk egyszál bugyiban, a kezében görcsösen markolt valamit. A keblei úgy hullámoztak, mint az éjkék tenger. A többiek nem tudták, de én azonnal felismertem, hogy egy olyan arcmasszírozó, amit az Otto katalógusból is megrendelhetnek a szemérmes, ámde kreatív és kalandvágyó unatkozó házi-asszonyok.

– Jöjjenek gyorsan! – sikoltotta.

Mindenki rohanni kezdett, kivéve engem, aki voltam olyan megfontolt, hogy megálltam, és gondosan végigmértem a hölgyet. Karcsú, vékony teremtés volt, huszonhat és fél éves lehetett, fekete szeme, fehér foga és szép fekete szeme volt, amely a feje felső egyharmadában, az orra mellett bal és jobb oldalt kapott helyet. Szép volt, akárcsak feszes mellei, amelyek bimbóit már nem sok választotta el a virágba borulástól. Én nektárra vágó kiéhezett méhecskeként döngicséltem körbe a hölgyeményt, akinek hormontartalmú parfümje megmozdított bennem valamit, aminek egyáltalán nem voltam ellenére, hogy megmozdult.

– De hát mi történt, kedvesem? Miért sikoltott úgy, mintha elevenen nyúznák? – kérdeztem megfontoltan, miközben megkapaszkodtam a hölgy vállában, nehogy az ijedség hatására menekülni kezdjen. Láttam rajta, hogy egyáltalán nincs ellenére a kezem.

– Csodálatos dolog történt velem, doktor úr! – pironkodott a nővérke. – Az egyik beteg rendelt nekem egy arcmasszírozót. Amikor megérkezett, elárulta, hogyan működik rendeltetészerűen. – A hölgy elpirult, de egyáltalán nem állt rosszul neki.

– Végre megismerhettem azt a folyamatos orgazmust, amelyről a főnővér már annyit mesélt. Tudja, doktor...

– Dr. Cock – mondtam gyorsan, nehogy elveszítse az ihletét. – Dr. Robin Cock.

– Szóval, doktor Cock, a főnővérnek van férje, nekem meg még barátom sincs. Valamit csak tennem kellett, igaz? Ugye nem erkölcsstelen dolog az, amit csináltam?

– Dehogynem, de ne aggódjon, gyermekem – bízattam, és gyengéden átkaroltam a derekát. – Bizonyos helyzetekben teljesen normális az, ha az ember segédeszközökhöz folyamodik.

– Gondolja, doktor úr?

– Igen, gyermekem, de ez most nem ilyen – biztosítottam, és gyengéd erőszakkal elvettem tőle a gyógyászati segédeszközt, és a legközelebbi szemégyűjtőbe hajítottam. – Ámbátor, felajánlhatnám a segítségemet és nem kevés tapasztalatomat. Rendkívül hatásos terápiát dolgoztam ki eme problémára, melyet szívesen alkalmaznék kiskegyeden is.

– De hát ez igazán remek, doktor Cock. – A drága kézenfogott, és néhány kanyargós folyosón keresztül bevezetett egy ajtón. Elkerülte a figyelmemem az ajtó felett függő felirat.

Amikor bent voltam, rögtön tudtam, hogy szinte végzetes hibát követtem el.

A nővérszálláson voltam.

A szobában vagy féltucatnyi kiéhezett fiatal hölgy várakozott és sóvárgott utánam. Igaz ugyan, hogy nem engem vártak, csak a nővért, hogy megossa velük műszerét. Miután kísérom, aki menet közben elárulta, hogy Aranka Sancheznek hívják, bezárta az ajtót mögöttem, így nem volt más választásom, teljesítenem kellett férfiúi köteleességemet.

Órák, de az is lehet, hogy napok múltán, ki tudja hogyan, de mégiscsak valahogyan sikerült kiszabadulnom a kéjes fogságból. Egy taxi hátsó ülésén kókadozva ginzenggyökeret rágszáltam, közben azon tűnődtem, hogy mitévő is legyek.

Az események egyáltalán nem úgy alakultak, ahogy elterveztem. A Pszichiátriai Intézetbe azért indultam el, hogy találkozzam dr. Alzheimerrel, a neves tudóssal, aki kiváló ismerője volt az általam is nagyra becsült keleti kultúráknak, állítólag többször is járt Kelet-Berlinben, amíg az még létezett. Évek óta leveleztünk már, ő a barátnőjével, én pedig az enyémekkel, de ennek ellenére sohasem találkoztunk egymással.

Nem sokkal azután, hogy kiszálltam Don Pikkoló luxusautójából és visszatértem szerény lakásomba, levelet kaptam a kiváló doktortól. A levél E-mailen érkezett, és arról informált, hogy a doktornak fontos közölnivalója van számomra egy eltűnt lányról, aki valószínűleg olasz lehet vagy spanyol, és néhány napot eltöltött az intézetükben. A véletlenek különös összjátékaként, amelyet nevezhetnénk akár a sors akaratának is, ha nem tudnánk, hogy fel nem ismert szükségszerűségről van szó, a kiváló doktor nem is üzenhetett volna jobbkor.

Természetesen, nyomban kapcsolatba léptem vele. A klinika igazgatóhelyettese azonban rendkívül szűkszavú volt, nem volt hajlandó többet elárulni kérdéseim özönére, csak annyit közölt, hogy a lány megemlítette neki szerény személyemet. Ki tudja, hogy honnan, de tudomására jutott, hogy a nyomában vagyok. Roppant mód furcsállottam, hogy szinte ugyanabban az időpontban, amikor Don Pikkoló megbízott az ügyvel, már ő is tudomást szerzett róla. Rossz előérzetem támadt, amely még sohasem csapott be.

A lány mindenesetre rövidesen eltűnt az intézetből, ahol csak néhány napot töltött. Dr. Alzheimer biztosított arról, hogy tudja, hol lehet most a hölgy, de igazából a közöttünk kialakult baráti kapcsolat ellenére sem árulhatja el nyomós ok, vagy megfelelő vastagságú dollárköteg nélkül, hiszen köti az orvosi titoktartás.

Természetesen még aznap este repülőre ültem és átruccantam Nagy-Britanniába. Mivel térképem nem volt, két értékes hetet vesztegettem el azzal, hogy először azt gondoltam, Skócia Írországból van. Amikor rájöttem, hogy nem, már késő volt. Keresztül-kasul beutaztam a királyságot. Közben keserű tapasztalatokat szereztem a brit közlekedés anomáliáiról, és felháborított, hogy a helyi autósok folyvást az én savómban jöttek szembe, ráadásul dudáltak és villogtak rám.

Mivel azonban én voltam az ismert világegyetem legkiválóbb magánzsaruja, természetesen nem jelenthetett problémát, hogy végül mégiscsak ráakadnak Wízental megyére. Áttörő sikert okozott, amikor egy benzinkútnál térképet vásároltam. Attól a pillanattól kezdve úgy haladtam előre, mint kés a vajban, és csak az eső, valamint a megáradt skót folyók vethettek gátat előrenyomulásomnak.

Macdonaldsnak és Rúth anyósának hála, annak is csak időlegesen.

Ám a vakszerencse, vagy a sors akarata mégis úgy intézte, hogy soha ne pillanthassam meg szegény dr. Alzheimert, hogy az Isten nyugosztalja. Ám nem lettem volna igazi magánkopó, ha az édes ápolónők karjaiban töltött időt nem használtam volna ki arra, hogy információt szerezzek a hölgyről, akit Anita-nak hívtak, és kereken százezer dollárt, mellékesen pedig az életet jelentette számomra.

Amit megtudtam, az meglehetősen kevés volt. A hölgy állítólag heveny idegkimerülését kúraltatta itt, de a nővérek állítása szerint még sohasem láttak ilyen különös beteget. A hölgynek ugyanis, véleményük szerint, kutya baja sem volt. Olyan egészséges volt, mint a makk, melyet még nem érintett ajkaival éhes disznó. Ragyogó életörömmel, végtelenül jó kedéllyel és határtalan vitalitással áldotta meg a Mindenható, aki úgy tűnt, igencsak jókedvében teremthette ezt a lányt.

A nővéreim szerint Anita két hetet töltött a Pszichiátriai Intézet egyik méregdrága magánlakosztályában. Pontosan annyi időt, amennyit én Írországból, valamint idefelé jövet időztem. Bosszantott a dolog, de nem én lettem volna a világ legfineszebb magánzsaruja, ha nem tudtam volna meg azt is, hogy hová ment innen a szépséges spanyol-olasz lány.

Természetesen Indiába, még hozzá. Tompaphing kolostorába. Sohasem fogják kitalálni, hogy miért. De ne aggódjanak, majd a történet végén megmagyarázom, ha el nem felejttem.

Annyit azonban máris elárulhatok, hogy a szépséges nővérek szerint Anita valami misztikus keleti tudásról szóló könyvet olvasott, és többször is megemlített egy titokzatos várost, amely felett ott lebegett a hegyek hóföföde csúcsai között a titokzatos Köddé Vált Kolostor, amelyet még senki sem látott. A nővéreim szerint a hölgynek ez volt az egyetlen stichje, hogy szinte eszelős szenvedéllyel akarta megtalálni ezt a helyet.

Tudtam, utána kell repülnöm. Mivel a keleti jógarepülés gyakorlását még nem fejlesztettem odáig, hogy magam is ezer mérföldet tudjak leszállás nélkül a levegőben tölteni, egy Boeing 747-es óriásgépet kellett választanom.

Londonban a beszálláskor felmutattam a csinos légikísérő hölgynek az első osztályra szóló jegyemet. Sötét napszemüvegemet laza mozdulattal a mellényzebeembe csúsztatva leültem a helyemre. Oldalra pillantottam, hogy szemrevételezzem útitársaimat. Nem hittem a szememnek. Mellettem egy ismerős emberpárt pillantottam meg. Az egyik alacsony volt és kövér, tömény whiskyszagot árasztott, a másik viszont még kövérebb volt, de nőnemű egyed, ugyanilyen töményes alkoholfelhővel.

– Á, Mr. Laticel! – örvendezett hangerősen Macdonalds. – Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar viszontlátom.

– És én sem! – nyújtott kezét Rúth is, a szerencsédén férfi elhunyt feleségének anyja.

– Mi járatban vannak? – tettem fel a kérdést meglepetten. – Egy kis kiruccanás a volt gyarmatokra?

– Úgy is mondhatnánk – füllentett az ezredesnő titokzatosan. Macdonalds viszont képtelen volt arra, hogy tartsa a száját.

– Képzeld, Mr. Laticel, az egész Pszichiátriai Intézet átköltözik Indiába, mert valami kutatáson dolgoznak, amely a keleti lélekgyógyászat ismeretlen módszereit ötvözné a nyugati medicina nem működő feltételezéseivel. Állítólag több millió fontot nyertek erre a célra a minisztériumtól. Tompaphing városában, a hegyek között már be is rendeztek egy szanatóriumot, és olyan betegeket hoztak magukkal, akiken a nyugati orvoslás szerint még talán lehetne segíteni, de a keleti szerint viszont egészen biztosan nem, így tulajdonképpen bármi történhet velük, nem kár értük. Képzeld, a kutatásokat a világhírű doktor Mengele irányítja, aki Humbuból érkezett vendégprofesszor városkánk klinikáján.

A név ismerős volt, de nem tulajdonítottam neki döntő jelentőséget.

Akkor még nem.

Később kiderült, hogy döntő hiba volt.

Ha akkor másként döntök, talán a történet befejezése is másmilyen lett volna.

– Mi is meglátogatjuk az intézményt, mert Rúth a klinika tiszteletbeli és örökös betege, aki már többször is nagyobb összeggel támogatta az alkoholisták szerrel való ellátását. Nem fogja elhinni, de például az elmúlt évben is több mint száz liter whiskyt ajándékozott az intézetnek. – Macdonaldson látszott, hogy jobb helyet is el tudott volna képzelni annyi whiskynek. Tudtam, barátságos lelke legmélyén neheztel az asszonyra, hogy ekkora készletet elherdált olyanokra, akik amúgy is abba akarják hagyni az ivást.

– Szóval – folytatta Macdonalds – a szanatórium átadására mi is meghívást kaptunk.

Rúth tömpe ujjaiával, melyek folyvást kissé remegtek, felém bökött. Savószerű szemében kedves érdeklődéssel a következő kérdést intézte hozzám:

– No, és ön, Mr. Laticel? Mi járatban van éppen arrafelé?

Nem mondhattam el az igazat, de hazudni sem akartam ezeknek a kedves embereknek, akik éjnek idején befogadtak, etettek, leittak, kosztal és kvártéllyal láttak el. Nem voltam hálátlan fajta, erre mindig büszke voltam.

– Az az igazság, hogy egy igen ritka állatfaj, a lámák szaporodását szándékozom megfigyelni.

– Azt hittem, a lámák csak Tibetben élnek! – csodálkozott Rúth.

– Nyugodjon meg, nem ön az egyetlen, aki ezt gondolja – válaszoltam. – Általános nézet, hogy a lámák csak Tibetben élnek. Azonban szakmai körökben köztudomású, hogy lámák bizony élnek India északkeleti részein is, igaz, nem olyan csapatosan, mint Tibetben. Ámde a kínaiak elutasító hozzáállása miatt ősi élőhelyükön ma már szinte lehetetlen megfigyelni ezeket a ritka élőlényeket, ráadásul a barbár kínai vezetés több lámát is felboncalt, amit sohasem lett volna szabad megtenniük. Őshonos lámafajtájuk, a Dalai Láma azóta már nem él meg Tibetben, a kihalás fenyegeti, de a kínaiakat ez nem érdekli.

– Szomorú történet – summázta véleményemet Macdonalds.

– Bizony az – értettem egyet, és bekapcsoltam öve¹ met, mert a gép felszálláshoz készülődött.

Néhány perc múlva, amikor már a magányos arab terrorista is futva megérkezett és hatalmas, vállról indítható rakétáját a mellette lévő üléshez támasztotta, az ajtók záródtak. A Boeing hosszú nekifutás után felemelkedett, és elindult végcélja, Delhi felé.

Az út nagy része eseménytelenül telt. Örömmel üdvözlöttük egymást dr. Drinkmannal az intézet vezetőjével, doktor Mengelével, El Doktorowal, Dr Cavintonnal, aki már nem emlékezett rám, Dr. Zsivágoval és Dr. Doktorral. A nővérek, a kis fekete

Aranka Sanchez, a szözi Marika Navratilova, a gömbölyded Juanita Fernandez, a nyúlánk Mary Hingins, a kissé csontos, de sötétben mégiscsak kíváncsok Stephanie Graf, és a kis bajuszos, koromfekete hajú Gabi Sabatini kacagva és a hátam mögött összesűgva üdvözöltek.

Büszke voltam rá, hogy egész úton rólam és közös élményeinkről fognak beszélgetni.

A betegek a másodosztályon utaztak az ápolók, a hatalmas termetű Ofélia és a nála csak valamivel nagyobb és erősebb Quasimodo felügyeletében. Nem tudtam megállapítani, hogy hányan vannak, mert nem számoltam meg őket. De többen voltak, talán négyen öten is. Mindannyian aludtak, természetesen biztonsági okokból, nehogy valamelyikük olyat tegyen, amit mások megbánnának.

Az út egy darabig eseménytelenül telt.

Macdonalds és Rúth arról vitatkoztak, hogy egy óriásgép eltérítésének mekkora a veszélye. Az ezredesnő szerint erre meglehetősen kevés az esély, hiszen a bűnügyi statisztikák szerint, a világon eddig húszezer repülőgépre mindössze egyetlen eltérítés jutott.

Közbevettem, hogy az említett statisztikán alapuló valószínűségszámítás szerint az eltérítés veszélyét tovább lehetne csökkenteni akkor, ha minden repülőútra magunkkal vinnénk egy terroristát. Annak a valószínűsége ugyanis, hogy egy gépet egyszerre ketten is el akarnának téríteni, gyakorlatilag nem több nullánál.

Macdonalds és Rúth asszony ezen mélyen elgondolkodott, és latolgatni kezdték, hogy tényleg így van-e. Útitársaimmal whiskyt nyakaltunk, politikáról, szexfilmekről, kertészetről, alkoholizmusról beszélgettünk, és egyre jobb kedvre derültünk: A repülőgép pilótájáról azonban lassanként meg kellett állapítanunk, hogy csapnivalóan vezet, mert a gép egyre jobban himbálódzott. Macdonalds meg is kérdezte a stewardest, hogy mi történt, talán viharba kerültünk.

A hölgy kedvesen, elnézően mosolygott ránk, és ettől kezdve csak üdítővel és kávéval volt hajlandó kiszolgálni minket. Egyáltalán nem vettük zokon az alkoholemegvonást, mert kellemes, ringató álomba zuhantunk.

Néhány óra múlva az arab terrorista ébresztett minket.

----- 7. -----

A fedélzeten mindenki sikoltozott, csak én nem. Ugyanis annyira kellett ásitanom, hogy közben képtelen voltam sikoltozni. Néhány perc is eltelt, mire végre képes voltam összeszedni magam annyira, hogy megrémüljek. De ez a rémület nem tartott sokáig, mert a rémület átadta a helyét a gyorsan érkező pániknak.

A terrorista ugyanis az orromnak szögezte a páncéltörő fegyverét és közben ordította valamit arabul. Fogalmam sem volt, hogy mit akar, és teljesen kétségbeejtett, hogy senki sincs a fedélzeten, aki beszélne arabul.

Csak én.

De én is erőteljes tibeti akcentussal, amit az arab természetesen nem értett.

Ezért aztán kénytelenek voltunk angolul beszélni.

A baj csak az volt, hogy az arab rendkívül gyengén beszélt a nyelvet is. Képtelen voltam megállni, hogy meg ne kérdezzem tőle, ha ennyire rosszul képes kifejezni a gondolatait, akkor miért vállalkozott arra, hogy eltérítse a Delhibe tartó járatot.

– Delhi? – sápadt el a magas termetű köpcös fickó, akinek az arcát mély és még mélyebb sebhelyek, forradások, bemetszések és egy teve fomájú tetoválás borította. Arcvonásait ezen okból kifolyólag képtelenség volt részletesebben elemezni, ám az mégis Játszódott, hogy a szerencsétlen flótást ebben a pillanatban nagy megrázkódtatás érte.

– Delhi, bizony! – isméttem meg előbbi állításomat, és olyan meggyőző képet vágtam hozzá, mint amilyet csak az az ember képes, aki tényleg igazat mond. Nagy gyakorlatom volt már ebben, nem csoda hát, hogy a fickó bedőlt nekem.

– Ó, Allah, Akbár! – kiáltotta a nyomorult, és égnek emelte a kezét.

– Mit mond? – bökött oldalba finoman Macdonalds.

– Valami bárról beszél – súgtam vissza, nehogy megzavarjam az arabot.

– Nem ártana már egy kis whisky – horkant fel Rúth is. – Beszéljen vele, Mr. Laticel. Hátha el tudja érni, hogy ismét kiszolgáljanak minket alkohollal.

Az arab tovább siránkozott. Nem értettem, mi lehet a baja, de sejtettem, valami váratlan történt, mert annyira behergelte magát, hogy öt másodperc elteltével elkezdte tépni a haját.

Világosan felmértem, hogy ennek bizony fele sem tréfa.

Tennem kellett valamit.

– Uraságod láthatóan izgalommal vegyes meglepődéssel vette azon rövid kijelentésemet, hogy “Delhi”. Talán nem méltóztatott még ezen vidéken járni? – kérdeztem udvariasan, nehogy megorroljon rám, és tovább nyomja az orromba azt a fránya páncélöklöt.

– Delhi! – jajdult fel az arab. – Allah, Allah, micsoda pech!

– De miért? – tört ki belőlem a visszafojtott kérdőmondat.

– Rossz gépre szállani! Én akartam repülni Amerika, és felrobbantani Fehér Házat nagy, gonosz, perverz elnökkel együtt. Most mit tenni?

– Uff – mondtam sóhajtván. Mélyen átéreztem fájdalmát, de sajnos nem segíthettem rajta.

– Uff? Mit jelent, Uff? – kérdezte rosszat sejtve.

– Ez egy kifejezés – vontam vállat. – Egy betűszó. Azt jelenti, hogy Semmi Baj Sincs.

– Tényleg! –, mosolygott a terrorista. – Tényleg azt jelent.

Azonnal felmértem hatalmas szellemi fölényemet, amelyet már régóta sejtettem, és elhatároztam, csapdát állítok a gazfickónak, léprecsalom, majd azután végzek vele, mint kés a vajjal.

– Uram, Mr...

– Kamel vagyok – segített ki. – Kamel mint a tevé, hehehe.

– Nos, Mr. Kamel, javasolnám, hogy ha tényleg Amerikába szeretne menni, akkor térítse el a gépet.

– Térítsem el? – kérdezte tanácstalanul. Nem hagytam, hogy megessen rajta a szívem. Erővel kényszerítettem magam, hogy folyvást arra gondoljak, meg kell ölnöm, mert különben ő öl meg engem, jobb esetben csak másokat.

– Úgy, ahogy mondja – erősítettem meg. – Semmi más dolga nincs, minthogy bemegy a pilótafülkébe, a pilóták fejéhez szegezi a páncélöklét, és arra kényszeríti őket, hogy irányítsák a gépet Delhi helyett Amerikába.

– Komolyan? – csillant fel primitív fekete szemében a remény szikrája.

– A lehető legkomolyabban – erősítettem meg. Amíg az izgatott terrorista kiment vécére, addig lopva közöltem a remegő stewardessel a tervemet. A magas, karcsú, formás, érett körtéhez hasonlító, almamellű, málnavörös ajakrúzzsal kifestett eperajkú, feketeribizli színű haját viselő hölgy remegett mint a szilvafa, amelyet éppen ráznak. De becsületére legyen mondva, mogyorónyi agyának segítségével mégis felfogta, mit tegyünk. Tervem egyszerű volt, de roppant elegáns. Biztos sikerrel kecsegtetett – természetesen abban az esetben, ha beválik.

De nem volt más választásunk.

Senki másnak nem volt terve.

A légikisasszony légies mozgásával tovalibbent. Hozzálátott, hogy megvalósítsa lehetetlennek látszó, de mégsem ilyen tervemet, amely azonban legalábbis terv volt, mégha az enyém is.

Az utasok becsatolták öveiket, volt aki keresztet is vetett, imádkozott. Az ateisták halkán, magukba fordultan, sunyin káromkodtak.

Amikor az arab visszatért, úgy éreztem, magamhoz kell ragadnom az irányítást.

– Ugye, érez magában annyi erőt, hogy a fejkéhez tartsa a fegyvert, és arra kényszerítse azokat a szemeket, akik egyébként, nem fogja elhinni, de gyűlölik az olyan utasokat, akik önhöz hasonlóan felszállás után némi pályamódosításhoz ragaszkodnak, hogy egyenesen oda repüljenek, ahová csak uraságod parancsolja.

A fickó megacélozta tekintetét. Szemében megint megcsillant az értelem halvány szikrája, de megkönnyebbülésemre azonnal el is lobbant.

– Nagy szolgálatot tett effendi nekem és hazámnak – bökte ki végül. Átölelt, megveregette a hátamat. Éreztem a semmi máséhoz sem hasonlítható teveszagot rajta. Amikor kibontakozhattam öleléséből leporoltam elegáns, kockás és csíkos zakómról a rátapadt homokot és a tevéürüléket. Bosszankodtam, hogy ha egyszer majd megérkezünk, mennyi jakvajás teát kell majd innom, ahhoz, hogy ezt a rettenetes teveszagot elnyomja a mosdatlan jak vajának összetéveszthetetlen aromája.

– Megyek! – kiáltotta eltökélten az arab. – Allah Akbár! – kiáltotta, és már rohant volna, de hirtelen utána szóltam.

– Aztán nehogy eltévedjen barátom – mondtam látszólag jóakaratóan, de belül már égett bennem a vérszomj, a másik élőlény életének kioltásakor jelentkező kéjes érzés, ami nem volt szép, csak jó.

– Én majd elvezetem a pilótafülkébe, uram – lépett mellé a stewardess, és karon fogta az arabot.

Visszafojtottam a lélegzetemet. Elérkeztünk a terv legrázósabb pontjához – amikor az áthelyezett névtáblákkal és feliratokkal el kellett hitetnünk, hogy a vészkijárat ajtaja a pilótafülkébe vezet.

De a terrorista bevette. Mivel ezelőtt még sohasem térített el ilyen óriásgépet, fogalma sem volt a Boeing felépítéséről. Kopogás nélkül, előrszegezett páncélöklével együtt belépett az ajtón.

Helyesebben szólva, kilépett...

A stewardess közben észrevétlenül belépett a mellékhelyiségbe, és bezárta magára az ajtót. Amikor a terrorista kinyitotta az ajtót, a légnyomáskülönbség azonnal kiszippantotta.

Velőtrázó üvöltést hallottunk volna, ha a süvöltő levegő zaja nem nyomta volna el teljesen.

Macdonalds és Rúth kárörvendően integettek a sikoltozó, kétségbeesetten kalimpáló alaknak, aki megpróbált megkapaszkodni az ülésük melletti kinti ablakkeretben. A fickó arca eltorzult, szemeiben rémület bujkált, látszott, egész lényét át meg át járja a kétségbeesés és a légszomj.

Idebent az utastérben minden elszabadult, ami nem volt rögzítve. A rettenetes szívóhatásnak engedelmességgel újságok, szemüvegek, papírok, táskák, edények, poharak, szárnyasbetétek repültek. A kiszökkenő levegő mindent magával ragadott, az utasok sikoltoztak, valaki ordított is, de rögtön ezután már mindenki fuldokolni kezdett.

A drámai pillanatban, amikor a pilóta végre valahogyan mégis észrevette, hogy a gép ajtaja valamiért kinyílt, a belülről működtetett elektromos biztonsági rendszer segítségével bezárta a nyílást, Rúth retöküljéből apró elemlámpát vett elő.

Jómagam saját kis élethalál-harcomat vívtam, kétségbeesetten kapaszkodtam az előttem lévő sorban ülő sikoltozó fiatal hölgy puha melltartójába. Miközben az életemért küzdöttem, hiszen a nyomáskülönbség miatt keletkező rettenetes vákuum engem is ki akart szippantani, ugyanis nem voltam beszűjzva, láttam, hogy az ezredes asszony az apró lámpával gonoszul belevillog a terrorista szemébe. A gazfickó eltorzult arccal hunyorgott, majd nem bírta már tovább, ebben a pillanatban elengedte az ablakkeretet, és néma sikoly kíséretében, hangos koppanással a gép oldalának ütődve, eltűnt az éjszakában.

– Éljen, éljen! – kiáltották az utasok, amikor végre levehettek az oxigénmaszkokat, és én is magamhoz tértem, és visszaadtam a kiváló minőségű fehérműt jogos tulajdonosának, akit csak nagy nehezen tudtam lebeszélni arról, hogy felpofozzon.

– Éljen Mr. Laticel! – kiáltotta Macdonalds. Mindenki engem éltetett, ami igen jóleső érzés volt. – A bácsi megmentette az életünket? – kérdezte a másik oldalon egy kisfiú az anyukájától. A kezében plüssmacit szorongatott, amelynek hiányzott a feje.

– Igen, kisfiam – rebegette az anyukája, és élvezettel gondoltam arra, hogy pillantása mennyire elárulja, hogy milyen reménytelenül és halálosan belémszeretett.

Visszarogytam a helyemre Macdonalds és Rúth asszony mellé.

– Kisasszony! – bödült el Macdonalds a vécéből előmerészkedő hölgyre vigyorogva. – Hozzon nekünk három whiskyt! De duplát ám...!

----- 8. -----

Tompaphing a hegyek között terült el, olyan magasan, ahová már nemcsak a madár, de még a helikopter sem igen tudott felrepülni. Ezért azután nekünk is busszal, majd öszvérháton, később, amikor az állatok megdöglöttek, gyalog kellett a hegyek közé felcaplatnunk.

Élvezettel tekintettem végig a napsütötte tájon, melyet most lassan oszló ködréteg borított szürke homályba. Mindenfelé, ahol csak tudott, zöld fű sarjadt. A sziklák között, a több tucatnyi fűszál mellett néhol törpecserjéket és gumókat is felfedeztem. Noha mindegyiket ismertem névről, nem fárasztottam magam azzal, hogy eszembe idézzem lehetetlenül hangzó elnevezéseiket. A munkámra koncentráltam inkább, közben feltörő gondolataimba temetkeztem.

Elégedetten vettem vállamra az eddig a kezemben cipelt sporttáskámat, és elindultam a helyi kolostor épülete felé.

– Végre megérkeztünk! – sóhajtottam magam elé. Előttem már hosszú sor kígyózott az úttalan úton. Az életben maradt jakok, teherhordó serpák és seraláték között ott gyalogolt a Pszichiátriai Kutatóintézet teljes orvosi és nővérgárdája. Mindannyian nehéz hátizsákokat, még nehezebb pszichiátriai berendezéseket, be nem jegyzett gyógyszereket cipeltek. A menet legvégén az ápolók támogatásával ott kullogott az a néhány beteg, akik majdnem önként úgy határoztak, hogy alávetik magukat azoknak a veszélyes kísérleteknek, amelyek bizonyosan szakmai hírnevet és jó nagy feltűnést biztosítanak majd orvosainknak, ám számukra legfeljebb csak bizonytalan életkilátásokat. .

A menet eleje már eltűnt a négysávos ösvény elején, amely puhán emelkedett felfelé a tájon.

Mélyet lélegeztem. A levegő hűvös volt és ritka. Kellemesen szédültem, mint mindig, amikor túl kevés idő jut az akklimatizálódásra. Pipára gyújtottam, hogy megnyugodjak egy kicsit. Élvezettel szívtam be a füstöt, és arra gondoltam, milyen szépen szaporodnak már a rákos sejtek a tüdőmben. Lelki szemeimmel elképzelttem, ahogy a kis huncut gyilkosok bekerülnek a véráramba, és áttétek tucatjait hozzák létre a májamban, a vesémben, a prosztatámban, a beleimben és a gyomromban. Élvezettel fújtam ki a füstöt. Jóleső érzésem tovább fokozódott, amikor arra gondoltam, hogy a mellettem álldogáló és köhögő Macdonalds és Rúth asszony életét is – még ha csak egészen kis mértékben – de mégiscsak sikerült egy parányit megrövidítenem.

– Megérkeztünk! – hörögte két köhögési roham között Macdonalds, és ő is szivarra gyújtott. Velem ellentétben őt nem izgatták a dohány élvezetének káros mellékhatásai, hiszen neki a mája miatt már egyáltalán nem kellett a tüdőrák miatt aggódnia. Rúth asszony nem dohányzóit. Macdonalds egyszer bizalmasan elárulta, hogy azért nem, mert a szívás elvonta a figyelmét a nyelésről.

– Szép hely – jegyezte meg Rúth asszony. – Az ember szeretne ezen a szép tiszta levegőn élni, távol a nagyvárosok zajától és füstjétől, távol a civilizáció átkaitól, ahol minden olyan érintetlen, tiszta és friss, mint a hegyi levegő. Az ember legszívesebben elvegyülne a serpák között, egész héten csak barangolna a gleccserek jegén, sziklát mászna, hógolyóval lavinát indítana, jetire vadászna, és néha, ha megszomjazna, belekortyolna a magával hozott whiskybe.

Csak helyeselni tudtunk. Szemünket legeltettünk a végtelenül magas és hatalmas hegyek hősipkával fedett csúcsain, időnként lepillantottunk a mélybe, majd megintcsak fel, hogy egészen beleszédültünk.

Igen, itt voltunk Latyakban, Tompaphing híres kolostora előtt, melynek tompára sikeredett teteje élesen elütött azon kolostorokétól, amelyek nem laposak voltak, hanem csúcsosak vagy hegyesek, mint amelyeneket a jóval több fantáziával megáldott tibetiek emeltek.

– Igazán örülünk, Mr. Laticel, hogy ön is velünk tart erre a festői helyre – karolt belém Rúth asszony. – Remélem, hogy csodálatos élmények várnak még ránk ezen a helyen.

Bólogattam, bár nem egészen értettem, hogy mire gondol. Magamban reméltem, hogy a whiskyre céloz, nem pedig másra...

Ha sejtettem volna, miféle élmények várnak rám, akkor bizonyára hanyatt-homlok elmenekülök, vagy menedéket kérek egy hegyimedve barlangjában, esetleg végső esetben kopaszra vágom dús hajam, és narancssárga lepedőt magam köré tekerve beállók buddhista szerzetesnek.

De nem sejtettem, ezért azután semmit sem tehettem a végzet ellen, mely könyörtelen, mandulavágású szemeivel már ferdén hunyorgott rám, és epekedve várt rám valahol a téridőben.

Miután ittunk a szerencsés megérkezésre, elindultunk, hogy a menetoszlophoz csatlakozva mi is hamarosan megérkezzünk a kolostorhoz.

A roppant hegyek között, valahol egy rejtélyes helyen, ahol még senki sem járt, ott lapult a titokzatos, láthatatlanul megbúvó Köddé Vált Kolostor, amelynek létezéséről ebben a pillanatban még halvány fogalmam sem volt.

És az a vicces, hogy később sem lett sokkal több.

A tompaphingi kolostor, amely szerencsére nagyon is látható volt, nagyobbak tűnt közelebről, mint távolról. Nem tudtam mire vélni a dolgot, de nem tettem szóvá, nehogy félelmet keltsék útitársaimban. Tarisznyám legaljáról előhalásztam európai gyártmányú szuperéles nagyítót, amelyet szerte a világon csak az Interpol különlegesen kiképzett egységei használhattak, meg én, és ismételten megvizsgáltam az objektumot. Meglepetten hőköltem hátra. Így még sokkalta nagyobb volt. Annyira nagy, hogy nem is látszott az egész, csak mindig az a kicsiny rész, amelyet éppen szemrevételeztem.

Hümmögtem. Még a pipám is kialudt. Mivel a menet legvégén gyalogoltam, senki sem vett észre semmit. Mint mindig, most is félelmetesen előrelátóan cselekedtem. Roppant elégedett voltam magammal. Feltűnés nélkül éppen vissza akartam sülyeszteni puttyom mélyére a megfigyelő eszközt, amikor valaki velőtrázó sikolyban tört ki.

Meglepetten vettem tudomásul, hogy ez én vagyok.

Még jobban meglepett, hogy képtelen voltam bármit is kinyögni. Amikor szólamlani akartam, a számból apró kavicsok, kövek és porhó tört elő.

Felemeltem eddig földbe fúródó tekintetemet, és nem hittem a szememnek. Egy rakás óriás törpe állt előttem és gonoszul vihogott rajtam.

Haragra gerjedtem. Mindig utáltam, amikor a kisebbeken röhögnek, most meg különösen zokon vettem.

– Kotraka tim sé kotgyav kik? – kérdeztem akcentus nélküli tibeti nyelvjárással, és büszkén feléjük vettem a tekintetemet.

– Képröt – mondta a sok törpe közül az egyik.

– Hm – mondtam hangosan. – Azt látom. – Bosszúsan néztem rájuk, de meglepetésemre egyáltalán nem tartottak tőlem. Szúrós szemmel végignéztem rajtuk. Minden részletet azonnal regisztráló agyam pontos személyleírást készített a fura kis figurákról. Apró, vörös süveget, hosszú fehér álszakállt, kabátot, nadrágot és csizmát viseltek. A kezükben nem volt semmi, ami arra utalhatott volna, hogy miért kerültem ennyire vízszintes helyzetbe, és hogy miért csepeg a fejemről alá a patakvér.

– Mit akartok tőlem? – kérdeztem bosszúsan.

– Semmit, semmit, csak éppen erre jártunk, rinpócse – tárta szét a kezét az egyik. – Láttuk, hogy elestél, és megnéztük, jól vagy-e.

Barátságosan simította végig lényem legmélyét a rinpócse szó. Bár fogalmam sem volt, hogy ugyan mit jelenthet, mivel ez valamilyen másfajta nyelvjárás volt, mint amit én ismertem, azért emlékeztem rá, hogy a keletiek mennyire gyakran használják ezt a kifejezést.

Ha sejtettem volna, hogy ez a szó a legtöbb nyelvjárásban azt jelenti, hogy te tökkelütött kopasz kis mitugrasz, akkor bizony nem örültem volna ennyire. De szerencsére nem tudhattam, így nem ok nélkül ívelt mosolyra a szám széle.

Most már, első ijedségem elmúltával megszámoltam a törpéket. Csak ketten voltak, majdnem egyformák, de mégsem. Az egyik magas volt és vékony, a másik, alacsony és köpcös.

Egy pillanatig elmerengtem ezen. Arra gondoltam, vajon az élet igazságtalansága ez/vagy egyszerűen csak a rossz karmám egyenes következménye, hogy folyvást ilyesfajta fickók molesztálnak engem.

– Mi a nevetek? – kérdeztem, közben összeszűkített szemmel figyeltem őket, mert a tiszta hegyi szél éppen az arcomba fújt.

– Hapci, Vidor és Tumor, a két törpe – felelték a törpék. – Állunk szolgálatodra, nemes család sarja.

Biztosan meglepődtek volna, ha megtudják, mennyire nemes család sarja vagyok, de tudtam, valójában nem kell különösebben nagy jelentőséget tulajdonítani a dolognak, mert ez a megszólítás csak amolyan keleti udvariaskodás.

– Jó – mondtam, és feltápászkodtam a földről. Meglepetten konstatáltam, hogy a törpék hirtelen mennyire kicsik lettek. Önbizalom töltött el, és rájuk förmedtem:

– Meg kell mondjam, neheztelek rátok.

– De miért? – kérdezte most a másik törpe. Furcsa, visító hangja volt, leginkább a korai halálba küldött kismalac utolsó tiltakozására hasonlított.

– Kizökkentem a gondolataimból, mert jól beütöttem a fejem – magyaráztam.

– Biztosan arra a gyönyörű lányra gondoltál – vihogott az első törpe. – Azért nem vetted észre azt az útjelző táblát.

Előbb a törpe ujjára néztem, majd összekötöttem a távolságot egy képzeletbeli egyenes segítségével azzal, amire rámutatott. A tábla valóban ott állt, ahogyan a kis ember állította. Kissé horpadt volt és véres, de még mindig buszkén hirdette Tompaphing dicsőséges helyrajzi nevét.

– Valóban nekimentem volna a táblának? – fogalmazódott meg bennem a kérdés, de sanda gyanú árnyéka vetült rá. Megtapogattam a fejemet, amely sajgott, mintha baltával hasogatnák.

– Miféle lányról fecsegték itt össze-vissza? – szegeztem nekik a kérdést.

A két kis ember, Hapci, Vidor és Tumor összerezzenek. Egymásra néznek, majd bólintottak. – Arról a lányról beszélünk, akiért idejöttél.

Közelebb hajoltam hozzájuk. Felváltva a szemükbe néztem, egészeri addig, amíg csak jojózni nem kezdett a látóidegem.

Akkor abbahagytam.

– Ki vele, mit tudtok róla! – sziszegtem.

A törpék sértődött arckifejezést vágtak. Egykedvűen simogatták a szakállukat, mindegyik a sajátját, és némán bámultak keresztül rajtam.

– Nem beszéltek? – kérdeztem vészjósló hangon.

– Ingyen nem – jelentette ki az egyik. A másik bólogatott.

– Ne izguljon Mr. Laticel, dollárt is el tudunk fogadni.

Ez már több volt a soknál. Ha nem lettek volna valamivel kisebbek nálam, most jól elagyabugyáltam volna őket, mint a rossz kölyköket. De valamit tudtak Anitáról, ezért nem akartam elijeszteni őket. Mélyen a zsebembe nyúltam, és odavettem nekik három dollárt, hogy mindegyikük kapjon egyet.

A törpék szeme felcsillant. Remegő kézzel szedték fel a földről a tízévi adózott jövedelmüknek megfelelő pénzüsszeget, és a zsebükbe sülyesztették. Az arcukon láttam a kapzsiságnak és a kéjvágynak azt a különös keverékét, amely arra utalt, hogy azon gondolkodnak, mire fogják elverni.

– Anita tudta, hogy nemsokára értejön, Mr. Laticel – jelentette ki a törpe. – Félt magától, jobban mint az éjszaka sötétjében üvöltő rossz szellemektől vagy éppen a havi problémájával küzdő vérfarkastól.

– Mit jelentsen ez? – kérdeztem értetlenül.

– Anita eltűnt – mondta szomorúan a másik törpe. – Két nappal ezelőtt felment a hegytetőre, hogy megkeresse a Köddé Vált Kolostort, de azóta senki sem látta.

– Már hogy is láthatta volna, hiszen mindenki tudja, hogy a Köddé Vált Kolostort soha senki sem pillanthatja meg anélkül, hogy a következő pillanatban halálának halálával ne haljon – fűzte hozzá tudálékosan a visító hangú törpe.

Megborzongtam. Sokféle denevér babonáról hallottam már Tibet hegyei között, de a legtöbbet sikerült természettudományos módszereim valamelyikével megmagyaráznom, de legalábbis megcáfolnom. Ám a Köddé Vált Kolostorról még sohasem hallottam. Rossz érzés kerített hatalmába. Valamelyik hatodik érzésem figyelmeztetett a bajra. A hátamon felállt a szőr, a jeges veríték előntötte az alsóneműmet, de lehet hogy nem is veríték volt az?

Ha nem is igaz az ostoba babona, de egy tapasztalatlan, megfelelő felszerelés nélkül a hegyekbe induló egyedülálló lány könnyen eltévedhet, hófölte, láthatatlan szakadékba zuhanhat, elkaphatja a jeti, megerősíthatja egy serpa, és még ki tudja, miféle szörnyűség történhet vele.

Don Pikkoló jutott az eszembe. Bizonyára nem örülne, ha kedvenc keresztlánya nélkül térnék haza. Nem, Anita egyszerűen nem halhatott meg. Túl fiatal még az ilyesmihez. Igyekeztem észérveket keresni, amelyek kizárják a tragikus véget, de magam is tudtam, hogy rosszul áll a szénánk. Lehet, hogy ő már meg is halt, én pedig egészen hamarosan követem őt a túlvilágra. Talán behatóbban kellene tanulmányoznom a Bardo Tödolt, a tibeti halottaskönyvet, amelynek eddig egyetlen szavát sem értettem ugyanis egy olyan nyelvjárásban volt csak a birtokomban, amelyet egyáltalán nem beszéltem?

Nagyot sóhajtottam és a törpékre bámultam.

– Mikor láttátok őt utoljára? – kérdeztem nehéz szívvel.

– Vagy egy félórája – vont a vállát az egyik törpe. Talán Hapci volt, esetleg Vidor, de meglehet, hogy Tumor. Annyira hasonlítottak egymásra meg mindenféle törpére, hogy képtelenség volt a nevükhöz hozzárendelni egyforma ábrázatukat.

– Micsoda?! – kiáltottam fel meglepetten. – Hát nem azt állítottátok, hogy két napja már, hogy elindult a hegyek közé?

– De igen – sipította az, amelyik mindig sipított. – De visszajött, mert meggondolta magát.

– Vagy az is lehet, hogy rossz irányba indult – vont a vállát a társa, aki ki tudja, melyikük lehetett.

– Hatalmas Istenek! – kiáltottam, és az égre néztem. A kezem és a nyakam ökölbe szorult, az arcomra agresszív kifejezés telepedett. A törpék megsejthették, hogy veszélyben az életük, mert mire visszanéztem volna rájuk, eltűntek. Köddé váltak, mint az az idegesítően titokzatos kolostor, amelyik ki tudja, hogy hol lehet és mit rejteget.

De nem érdekelt túlságosan, sem az állítólagos rejtélye, sem pedig esetleges kincsei. Anitára összpontosítottam, és futva elindultam a kolostor felé.

Útközben azon gondolkodtam, hogy vajon honnan tudják ezek a törpék a nevemet.

----- 9. -----

A kolostor előtt megpillantottam dr. Drinkmant. Éppen kedvenc szobakerékpárján edzett. De nem csak hogy edzett, hanem kegyetlen tempót diktálva megállás nélkül pedálozott, úgy hajtotta magát, mintha a Túr a Francon lett volna. A haját és légellenállást csökkentő speciális ruházatát vadul tépázta a szél. Amikor elé álltam, és beszédbe akartam elegyedni vele, a férfi vadul fékezett, és kétségsbeesetten rántotta félre a kormányt.

– Vigyázzon, ember, még a végén elütöm! – rikoltotta. A szobakerékpár csikorogva fékezett, majd megállt. Dr. Drinkman leszállt a nyeregből, a nyereg alól elővette apró laposüvegét, és magába döntött valami izotóniás italt, amely pótolta a só- és folyadékvesztését. Miután megitta a whiskyt, és megtörölte gyöngyöző homlokát, bizonytalan tekintettel pillantott rám. A haja és az öltözéke még mindig szelfűtta volt, ugyanúgy állt, mint az előbb, amikor hajtott mint akit ezer hegyimedve üldöz a gleccserek völgyében.

– Tehetek valamit önért, Mr. Laticel? – kérdezte kissé morcosán, mint akit kedvenc időtöltésében zavartak meg, méghozzá súlyosan. Halkan kifújta az orrát egy törölközőbe, majd szárazra törölte vele a haját.

– Nos, ami azt illeti, hát, szóval, az igazat megvallva, tulajdonképpen... – kezdtem, mert teljesen az előbbi jelenet hatása alatt álltam.

– Megkérhetném, hogy ne csak ilyen töltelékszavakat használjon, ha a gondolatait szeretné velem közölni – vette közbe türelmetlenül a doktor. – Az ön kedvéért rövid pihenőt tartok, de utána folytatnom kell az edzést. – Az ujjával idegesítően pöcögötte az óráját, finoman utalva arra, hogy nincs sok időm.

– Természetesen – motyogtam zavartan. Minden erőmet összeszedve a megvitatandó problémára összpontosítottam.

– Ami azt illeti, azért kerestem fel önt, mert tudomásomra jutott, hogy járt az önök intézetében egy bizonyos Anita Sanchez, aki talán most itt van valahol Tomphatingban.

– Sanchez... Mintha az egyik nővérünket hívnák így... – gondolkodott az igazgató hangosan.
– Valóban, Sanchez kisasszony az egyik nővérük, de én nem rá gondolok, hanem valaki másra, aki szintén Sanchez, de nem Aranka, hanem Anita.

– Kitalálható? – ragyogott fel a doktor szeme. – Tárgy? Személy? Fogalom? Élő? Élettelen? Hol a kerékpárom?

Erőltetett mosollyal ráztam a fejemet. Magára hagytam a doktort, aki a kolostor árnyékában tovább folytatta napi edzését. A kerékpározás után súlyt emelt, lefutott húsz kilométert, távol és magasugrott, majd a közelében elmélkedő buddhista szerzetesek fuldokló röhögése közepette talajtornával zárta a délutáni programot.

Tudtam, ezzel az emberrel nem sokra megyek, hacsak nem döntök úgy egy szép napon, hogy a lámák szaporodásának tudományos megfigyelése, illetőleg a mágánzsaruság helyett inkább konditermet fogok üzemeltetni.

Világossá vált bennem, máshová kell fordulnom, hogy érdemi információhoz jussak. Ekkor egy kedves, öszes tekintetű szerzetes lépett elé, különös figyelmet fordítva arra, hogy keresztül ne bukfencezzek a lábán.

– Rinpócse! Pócse... pócse... pócse... – szólított meg lágyan zengő bariton hangján, amelyet halkán visszhangzottak a háta mögötti hófödte hegyek. Egy lavina morajlása hallatszott, amely gyorsan és puhán elnyomta annak a sielőnek a halálkiáltását, akit a következő pillanatban maga alá temetett.

– Rinpócse! – mondtam én is, bár továbbra sem sejtettem, mit jelenthet ez a szó, hiszen teljesen más nyelvjárást beszélünk mind a ketten. Ám szerencsére a szerzetes egészen kiválóan tudott angolul, hiszen évekig élt Amerikában, ahol homokzsákként dolgozott egy kung-fúj iskolában, így egészen elfogadhatóan beszélt angolul. Indiába csak nemrégiben tért vissza, hogy nyugdíjas éveit apátként töltsse. Mivel ez a terve nem sikerülhetett, mivel ennek a kolostornak már volt egy apátja, elfogadva sorsát beállt al-apátnak. Amikor az apát, bizonyos Pharhang rinpócse – egyre jobban furdal a kíváncsiság, hogy mi az ördögöt jelenthet az a rinpócse kifejezés – egy kellemetlen napos délelőttön belefulladt a dobantós budiba, mégiscsak megörökölhette a vágyott apáti címet. A kiváló üzleti szellemmel megáldott rinpócse néhány év alatt felvirágoztatta a meglehetősen lepusztult állapotban lévő kolostort azzal a remek húzásával, hogy üzleti alapokra helyezte a szakrális épületkomplexum működését.

Miközben vendéglátóm karon fogva körbevezetett, magam is meggyőződhettem róla, hogy mennyire így van ez. A kolostor bejáratánál, most vettem csak észre, hatalmas neon tábla hirdette angolul és valami helyi nyelven, talán hindiül, hogy ez egy szuper multiplex kolostor. Később, amikor az est hangtalanul leszállt, meggyőződhettem róla, hogy remekbe szabott villogó neonreklám üzemmódba is kapcsolható, amely ráadásul helyi népdalokat is tud zengeni.

Lélegzetelállító volt, akár az a helyi jógi, bizonyos Yoghurt, aki a nagyszámú idelátogató turistának a gyakorlatban is bemutatta, hogy az élve eltemetés, a tűzönjárás, a levitáció, a kardnyelés, a szögeságyon való alvás nem csalás, csak ámitás. Természetesen nem ingyen, hanem súlyos dollárkötegek leszurkolása után.

Egy Dizsi nevű helyi szerzetes megszervezte, hogy magas színvonalú éjjeli mulatóhely is üzemeljen a kolostorban, zenével, buddhista táncokkal és vegetáriánus konyhával, a sajátos Night Clubban pedig jeleneteket mutattak be az apátok és az anyátok a Káma Szutrából. Sajnos azonban a többi alkoholos italhoz hasonlóan whiskyt sem tartottak. Nem sejtettem még akkor, hogy ez előbb utóbb miféle problémát fog jelenteni nekem és barátaimnak.

A kolostorban játék és óvszerautomata sem működött, volt viszont bazár, ahol mindenféle ritkaságot lehetett kapni. Ezer éves kínai tojást, Buddha teljes, eredeti csontozatát, tartalék koponyával, szentek képmásait, más szentek képeit, képeslapokat, emléktárgyakat, maketteket, térképeket, üdítőitalokat, csokikat, potenciafokozó tigrisbalzsamot és mindenféle, ehhez hasonló, ritkaságzsámbe menő, valóban eredeti indiai tárgyat, "made in Hongkong" felirattal.

A kolostor látogatása sem volt ingyenes. Bár a nyugdíjasok, diákok, gyerekek és tibetkutatók érdemeikre való tekintettel kedvezményt kaptak, mindenki más kénytelen volt súlyos összegeket fizetni azért, hogy itt lehessen Tompaphing kolostorában. A szállásért, a böjti ételekért, az ivóvízért, a kilátásért, a hegyi levegőért, a dobantós budiért, a turistákat szórakoztató szerzetesek, lámák és buddhista boncok nyújtotta speciális hangulatért is mélyen a zsebünkbe kellett nyúlunk.

Végiglátogattuk a kolostorban helyet kapó kísérleti Pszichiátriai Intézetet is. A doktorok, nővérek szinte órák alatt berendezkedtek, lévén érkezésüket már jól megszervezett, németesen precíz szervezőmunka előzte meg, amely Dr. Mengele érdeme volt. A vendégprofesszor kollégáival egyetemben azonnal munkához látott. A magukkal hozott betegek állapotának regisztrálása után a kolostor gyógyító szerzetesei vették át a kezelést. A leghatékonyabb keleti gyógyító technikákkal, a ráolvasással, a szünni nem akaró imákkal, apró csengettyűk csengetésével, és a betegek feje fölötti szent iratok, könyvek és lexikonok elégetésével sikerült elérniük, hogy az erős böjtt ellenére, még a harmadik nap után sem veszítették el egyetlen betegüket sem.

Dr. Mengele láthatóan gondterhelten járkált, folyvást konzíliumot tartott és rosszkedvűen ismételtetett valami Mein Gott nevű mantrát. De az is lehet, hogy ez valami speciálisan német áruházlánc volt, amelynek termékei, főként a véres káposzta és a nyers hurka, már nagyon hiányzott a dokinak. Hiába, a hazai ízek!

– Sokat hallottam már önről, rinpócse – mondta elismeréssel vegyes félelemmel a hangjában Tapló, az apát.

Megéreztem, hogy különös figyelmet szentel szerény személyemnek. Személyesen vezetett fel a cellámba, amely a kolostor északkelet délnyugati oldalán kapott helyet több más, hasonló rendeltetésű helyiséggel együtt. Ezekben a helyiségekben régebben emberáldozatokat mutattak be az isteneknek, talán ezért volt az, hogy különös hangulatot árasztottak a vérvörös falak.

Berendezése puritán volt, a fal mellett megpillantottam az ágyat, mely fekvőhelyül szolgáló kényelmes deszkából állott. A berendezés többi tagja is egyszerű ízlésről tanúskodott, hiszen mindössze néhány, fogas gyanánt a falba vert szögből tevődött össze. Az ablakokon üveglablak fénylett, a mennyezetről pedig egy szál drótra függesztett villanykörte lógott alá. Tekintetemet éppen a kolostor mögött elterülő vadkenderültetvényen nyugtattam, ahol az apátok mellett karcú testű, kopaszra borotvált fejű, narancssárga szariba öltöztetett szerzetesnők, az anyátok dolgoztak. A nap most szépen, ragyogóan sütött, a levegőt harapni lehetett, az ég olyan kék volt, mintha már nem is lett volna odafenn egy citek ózonréteg sem.

Szép nap volt

– Igen... – válaszoltam szórakozottan. Jólesett, hogy eredményes munkám híre, szakmai nevem, ilyen messzire eljutott.

– Mondd csak, rinpócse – kezdte udvariasan – minek köszönhetjük megtisztelő látogatásodat szerény kolostorunkban?

Úgy éreztem, aggodalom csendül ki a hangjából.

– Nem nyomozni jöttem – nyugtattam meg. – Igazából egy lányt keresek, bizonyos Anita Sanchez. – Laza mozdulattal az orra alá nyomtam a fényképet, közben az arcát és a szemét figyeltem. Az apát, bár igyekezett titkolni, megrettent.

– Sajnálom, rinpócse, de soha nem láttam ezt a lányt.

– Kár – mondtam sajnálkozva. – Pedig milyen örömmel töltötte volna el a lelkemet, ha segíteni tudtál volna nekem. Egészen bizonyos vagyok abban, hogy a ma érkezett csoportba elvegyült titkosrendőrnek is egy jó napot szerezhettél volna.

– Titkosrendőr? – kérdezte elcsukló hangon az apát.

– Bizony – bólintottam. – Régóta ismerem, akárcsak a módszereit. Kifejezetten gazdasági bűncselekményekre szakosodott. Nem válogat az eszközökben, de én talán képes vagyok hatni rá. Az apát gondolkodóba esett.

– Talán mégiscsak tudok segíteni neked. Tudod, a kolostor működtetése nehéz feladat, rengeteg problémával kell megbirkóznunk, és néha előfordul egy-egy apróbb szabálytalanság, amely mégiscsak jobb lenne, ha csak köztünk maradna.

– Természetesen – mosolyogtam, akár egy cukrosbácsi. – Számíthatsz rám, rinpócse. De el kell mondanod, hol találom a lányt. Az üzleti ügyeid nem érdekelnek.

Az apát ravaszul elvgyorodott.

– Ismerem a lányt. Itt élt nálunk. A kolostornak abban a részében, ahol a fehér emberek rendezkedtek be. Nagyon kedves hölgy, de láttam rajta, hogy valamitől nagyon fél. Igazából nem beteg, ti úgy mondanátok, hogy inkább csak megjátssza magát.

– Mióta van itt?

– Két hete és tizenhárom napja. De nem azon a néven, amit az előbb te mondtál nekem. Nekünk Annabella néven mutatkozott be. De kétség kívül ő az.

– Hol van most? – kérdeztem alig türtöztetett izgalommal.

– Sajnos nem tudom. Nemrégiben felkerekedett, hogy elvonuljon a hegyek közé. De mivel nem találta megfelelőnek a felszerelését, rövid időre visszatért, majd ma hajnalban újra útnak indult.

– Talán csak nem azért, mert meg akarja találni a Köddé Vált Kolostort? – kérdeztem óvatosan.

Az apát babonás félelemmel összeresztte.

– Ne haragítsd magadra a rossz szellemeket, rinpócse! A Köddé Vált Kolostort rossz szellemek lakják. Elátkozott hely az, ahová csak az induljon, aki lemondott az életéről.

– De a lány mégiscsak oda indult – erősködtem.

Az apát egy darabig hallgatott, majd kinyögte: – Igen, oda. De nem tőlem tudja.

– Miért nem akadályozták meg?

– Miért tettük volna? – kérdezett vissza ravasz, mosollyal a szerzetes. Minden embernek megvan a maga sorsa. Senkit sem befolyásolhatunk szabad akaratában. Ha az istenek úgy akarják, akár élve is visszatérhet. Bár ennek kevés a valószínűsége – tette hozzá lemondóan.

– Merre található ez a Köddé Vált Kolostor? – kérdeztem óvatosan.

– Sajnos, nem segíthetek, rinpócse. Azt senki sem tudja, hiszen ha tudná valaki, akkor az ellentmondana annak a ténynek, hogy még senki sem találta meg, vagy ha meg is találta, még senki sem jött vissza onnan élve, hogy elmondhassa. Állítólag, a régi legendák szerint, itt van egészen közel. Csodálkozom is, de áldom is Buddhát, hogy még nem botlottunk bele.

Logikus volt amit mondott, kétség nem férhetett hozzá.

Úgy éreztem, nem jutottam közelebb az áhított nőhöz. Viszont eszembe jutott még valami.

– Köszönöm a segítségedet, rinpócse. Biztosíthatlak, hogy üzleti tevékenységedbe nem fognak bepillantani avatatlan szemek. Ám a továbbiakban is szükségem lesz a segítségedre, mert a sikert csakis így garantálhatom. – A fülébe súgtam valamit, amitől az apát elsápadt, és a fejét rázta.

– Lehetetlen, rinpócse! Olyat kérsz, amit nem tudok teljesíteni.

– Ez esetben sajnos én sem segíthetek neked.

– De rinpócse!

– Semmi rinpócse! Áll az alku vagy nem?

Az apát elfehéredett, majd elvörösödött, szinte rögtön ezután ismét elfehéredett.

Aztán belecsapott kinyújtott tenyerembe, és megkötött az előnyös alku.

----- 10. -----

Macdonalds és Rúth asszony természetesen velem tartottak, amikor éjszakai túrára indultam a temetőbe.

Először egyiküknek sem akaródzott elkísérnie, de amikor elárultam, hogy miről is van szó, habozás nélkül felöltötték felöltőiket, a fejükbe sísapkát húztak, ruházatukat kitömték üres whiskysüvegekkel, majd mindenre elszánt tekintettel pillantottak rám, aki egyelőre még színjőzán voltam, akárcsak ők.

De reméltem, hogy már nem sokáig.

Az a tény, hogy Anita kicsúszott a kezemből, és hogy már talán nincs is életben, emiatt pedig Don Pikkoló várhatóan fejemet fogja venni, annyira elkésérített, hogy legszívesebben máris whiskybe fojtottam volna bánatomat.

Igen ám, csak hogy készleteink, amelyet a repülőtéren vámmentes shopjában újítottunk meg, minimumra apadtak. Italt pedig ezen a vidéken nem igen lehetett találni.

De én még erre is képes voltam. Hogy még mi másra, arról a szebbik nem képviselői hosszú ódákat tudnának zengeni és hasonlóan pikáns részletekkel szolgálni, de nem untatom önöket ilyesmivel.

Most, amikor fontosabb dolgunk is akadt – piát kellett szereznünk.

Amikor kiléptünk a kolostor ajtaján, önkéntelenül is az égre pillantottunk. Az égen milliárdnyi szikrázó, ragyogó csillag fényerdejében ott sárgállott a telihold. Megborzongtam.

Akaratlanul is a vámpírokra és vérfarkasokra gondoltam, akik természettudományos hitem szerint nem léteznek, csakúgy mint a zombik. De mégis... Gyakorlatból tudtam, hogy az ördög, akiben szintén nem hittem, nem alszik.

Óvatosan lopakodtunk kifelé. Kezemben térkép zizegett, a másik kezemben elemlámpa lapult. Mögöttem libasorban ott lépkedtek barátaim, akiket megfelelő mennyiségű whisky elfogyasztása után már-már testvéreimként tudtam szeretni. Macdonalds óvatosan lépkedett, a hátán hatalmas hátizsákot cipelt, amelyben üres üvegek zörögtek. Mögötte ott settenkedett Rúth asszony, aki a sötétben egyáltalán nem tűnt Rhondának. Jobb kezében hegymászó botot szorongatott, amelyre minden lépés közben rátámaszkodott. Nem lehetett lebeszélni róla, hogy magával ne hozza, de sebaj, legalább nem mindennapi nyomokat hagytunk magunk mögött.

Keskeny ösvényen haladtunk. Lassan ereszkedtünk le abba a völgybe, amelyre a kolostor ablakaiból fényes nappal remek kilátás nyílt, s úgy tetszett, csupán karnyújtásnyi távolságban lehet csak tőlünk. Érzécsalódás volt csupán, erre másfél óra múltán magunk is rájöttünk, amikor szuszogva, kimerülten, ital nélkül, lerogytunk a földre, hogy kifújjuk magunkat.

Két útitársam közül Macdonalds volt rosszabb bőrben, mert jelentős súlyfeleslege és hiányos izomzata miatt ereje végéhez érkezett. Rúth asszony keményen tartotta magát, mint ahogyan egy rendőrezredesnek illik is. Hájjal borított arcizmai rendületlenül remegtek akárcsak a keze. Utóbbi azért bizonyult roppant veszélyesnek, mert a hegymászó bottal időnként veszélyes köröket írt le a fejünk felett, tovább nehezítve haladásunkat a kanyargós ösvényen.

– Messze vagyunk még? – nyögte elcsigázottan Macdonalds.

– Ne sopánkodj folyton! – bökölte meg a bottal Rúth asszony. Macdonalds feljajdult, de befogta a száját.

– Érzésem szerint mindjárt ott vagyunk – szimatoltam körbe, mint a tibeti szerzetesek, ha jakvajás tea illata csapja meg orrlikaikat.

– Fél órával ezelőtt is ezzel álltatott minket! – súgta fojtott hangon Rúth. Idegesen kocogtatta a botjával Macdonalds üvegektől zörgő hátizsákját.

– Csend legyen! – suttogtam hirtelen, és önkéntelenül is a földre kuporodtam. Társaim követték példámat. Lélegzetvisszafojtva füleltem, de semmi mást nem hallottam, csak a hegyi tücskök cirpelését. Valahonnan messziről üzekedő hegyizergék élveteg mekegése hallatszott.

Megnyugodtam.

Biztosan tévedtem.

Pedig esküdni mertem volna, hogy az előbb a New York-i Filharmonikusokat hallottam.

Most meg kiderült, hogy nem.

Dobogó szívvel, kétszázás vérnyomással, lüktető halántékkal emelkedtünk fel és haladtunk tovább. A Holdat eltakarta egy felhő, az ösvény teljes sötétségbe borult. Csak rendkívül lassan, tapogatózva tudtunk előre haladni. Amikor eszembe jutott, hogy mi lenne akkor, ha ezentúl a kezemben lévő zseblámpával nem Macdonalds arcába, hanem az útra világítanék, egy csapásra felgyorsíthatnánk.

De nem sokáig haladhattunk így.

Megtorpantam.

Igazam volt.

Mármint abban, hogy hamarosan megérkezünk.

Itt voltunk a temetőben.

– Uram, atyám, ezek sírok! – suttogta Macdonalds. – Biztosan hullák is vannak itt.

– Ebben biztos lehetsz! – sziszegte a fülébe Rúth, aki láthatóan nem félt a halottaktól. Biztos voltam benne, adott esetben, ha ne adj isten egy zombi pattanna ki az egyikből, bátran szembe merne nézni vele. Sőt, abban is biztos voltam, hogy ebben az esetben nem Rúth asszony lenne az, aki sikoltozva elmenekülne a rettentő látomás elől.

– Melyik sír lesz az? – kérdezte Rúth egyre növekvő izgalommal. – A száját nyalogatta, mint valami vámpír.

Megborzongtam volna, ha nem tudom, hogy mire készül ő is, én is, Macdonalds is.

A térképembe mélyedtem. Egy pillanatig zseblámpám fényében tanulmányoztam, majd kijelentettem, hogy valószínűleg még nem az, amelyiken most állunk.

Tovább settenkedtünk. Nem vettük észre, hogy az egyik sír mögött gonosz szempár figyel minket. Épp úgy, mint egy másik mögött is, közvetlenül mellette.

Most már tudom, óvatlanok voltunk. De hát nem gondoltunk, hogy itt, a holtak birodalmában, bárki is az életünkre törhet.

– Ez lesz az – jelentettem ki annak az embernek a magabiztosságával, aki statisztikailag kimutathatóan képes igazolni, hogy még sohasem tévedett.

Egy szép, gondozott kőtábla előtt álltunk.

– Johnny Walker – olvasta Macdonalds. – Milyen ismerős név!

– Született: ismeretlen, meghalt: ismeretlen – suttogta Rúth. – A szerencsétlen ... – motyogta maga elé szórakozottan. – Biztosan ő is az ital rabja volt – szólalt meg benne váratlanul a lelkiismeret.

– Ne vesztegessük az időt! – ragadott karon türelmetlenül Macdonalds. A hátán lévő üvegeket óvatosan, már-már gyengéden leeresztette a földre.

Tudtam, mit kell tennem.

Nekifeszültem a kőlapnak.

Meg sem moccan.

Ismét próbálkoztam, de az eredmény ugyanez volt.

– Segítsenek! – lihegtem. – Nem bírom egyedül. Segítőtársaimmal vállalva nagy nehezen elmozdítottuk a kőlapot.

Bevilágítottam a zseblámpával.

– Jézusom! – hebegette Rúth asszony, és keresztet vetett. A torkából száraz, hörgő hang tört elő.

– A nemjóját – motyogtam magam elé.

Most Macdonaldson volt a sor, hogy ő is mondjon végre valamit, de nem mondott. Csak állt ott, az üvegei mellett, és megdöbbenően bámult az üregbe.

A sír mélyén négy fekete koporsó hevert mozdulatlanul.

– Biztosan négyesikrek – találgatott Macdonalds.

– Ne hülyéskedj! – torkolta le Rúth asszony. Rámnézett azokkal a nagy, Rhonda szemeivel, és megkérdezte a szájával:

– Bizonyos ön abban, Mr. Laticel, hogy jó helyen járunk? Valóban ez az a hely, amelyet a térkép jelöl?

A térképbe temetkeztem, ami nagyon stílszerű tevékenységnek hatott ebben a szituációban, majd kisvártatva kinyilatkoztattam véleményemet.

– Szerintem igen. Bár, most már kezdek némileg kételkedni.

– Az jó, ha kételkedik – vette közbe Macdonalds. – Azt mondják, a kételkedés olyan, mint a kíváncsiság. A legbiztosabban vezet a megismerés felé.

– Arra céloz, amire én is gondolok? – kérdeztem elsápadva.

– Ismerem már, mint a rossz pénzt – suttogetta Rúth asszony. – Tudom, hogy arra gondol, hogy ki kellene nyitni a sírt. Rúth nagyot nyelt, és arra gondolt, amire mindannyian.

Vajon melyik koporsóba rejthette Tapló, az apát, a kizárólag a mi számunkra beszerzett zugpiát?

– Szerintem a szélső lesz az – találgatott Macdonalds.

– Melyik szélső? – kérdeztem izgatottan. – Már a torkomban éreztem a whisky kellemesen maró, égető ízét.

– A bal! – mutatott rá remegő kezével Macdonalds. Már éppen neki akartam állni, hogy pusztá kézzel felfeszítsem a tetejét, amikor a velem szemben álló Macdonalds hirtelen közbevágtott.

– Nem az a bal! A másik oldalról számított bal. Magának a jobb keze felé eső.

– Nem, szerintem valamelyik a belső kettő közül – töprengett hangosan Rúth asszony.

– Az ördögbe is! – bosszankodtam. – Ki kell hogy nyissuk valamennyit, meri különben sohasem találjuk meg azt az átkozott piát.

Óvatosan körbejártam a sírt. Megpróbáltam valami olyan apró jelet felfedezni az egészben, amely arra utalt volna, hogy Tapló apát hová rejthette a nekünk szánt italt, de képtelen voltam bármiféle ilyesmit találni. Még a nagyítóm is elővettem és azon keresztül vizsgáltam a helyszínt.

Hiba volt!

Nem vettem észre azt a gonoszul kinyúló kezet, amely valahonnan a föld alól előbújva, irtóztató erővel, letéphetetlenül, bilincsként ráfonódott a bokámra, és kirántotta alólam a talajt. Óriási puffanással landoltam a puha, sziklás talajon. A nagyítóm, a pipáim, golyóim, mármint a pisztolyomhoz valók, pipereholmijaim szanaszét gurultak. Azonnal előrántottam a 38-as Smith and Wessonomat és csak egészen kevéske választott el attól, hogy vaktában lövöldözni ne kezdjek.

Macdonalds és Rúth asszony rémülten bámultak rám, moccani sem tudtak a meglepetéstől.

Ekkor hallottuk meg az énekszót.

Ismét csak nem a New York-i Filharmonikusok voltak. Valami más, sokkal félelmetesebb. A rettenetesen szorító kéz elengedte a lábamat. Kihasználtam a pillanatot, hiszen jól tudtam, talán ez az utolsó lehetőségem arra, hogy élve távozzak egy potenciális zombi markából és két társammal együtt futásnak eredtem.

Nem jutottunk messzire, mert kis híján beleütköztünk egy furcsa csapatba.

Rémületünkben képtelenek voltunk bármi más ésszerű cselekvésre, mint hogy a földre vetettük magunkat és megbújtunk egy sírkő mögött.

– Istenem, irgalmazz! – imádkozott Rúth asszony, akiről nem is sejtettem, hogy ennyire vallásos.

Macdonalds rosszindulatúan megjegyezte.

– Elvonási tünetek. Az előbb a kézremegés, most meg a hallucináció. Ne is törődjön vele, Mr. Laticel. Nyugodtan menjünk tovább, hiszen nem a valóság az, amitől megijedtünk.

Hiába tiltakozott, rúgkapált, harapott és csípett, szelíd erőszakkal visszaültem a földre.

– Valami büzlik itt nekem... – Suttogettam alig hallhatóan.

– Biztosan a hullák. Nem is csoda! Gondolom, hogy ezen a sziklás vidéken nem ássák elég mélyre őket – motyogta Macdonalds.

– Figyeljék csak az éneket! – intettem csendre az éppen megszólalni készülő Rúth asszonyt.

Amikor óvatosan kikukucskáltunk a kőlap mögül, elállt a lélegzetünk.

Féltucatnyi, lepedőbe csavart árnyalak lépkedett monoton tempóban a sírok között. A menet élén egy szobakerékpáron tekerő látomás haladt. A menet többi tagja tölgyfaágat és műfenyőt tartott a kezében. Nyilván valamiféle sötét rituáléhoz készülődhettek.

– Rettenetes! – suttogetta eléfúló hangon Rúth. Mi ketten meg sem bírtunk szólalni.

Egymásra néztünk, majd bólintottunk. Mint régi ívocimborák, már félszavakból is megértettük egymást.

Egészen bizonyosan tudtuk, hogy a Himalája ezen vidékén sem a tölgyfaág, sem pedig a műfenyő nem tartozik a természetes élővilághoz.

Akkor pedig honnan a fenéből kerülhettek ide?

A döbbenetes rejtély, nem hazudok, ha azt állítom, egészen egyszerűen sokkolta az agyunkat.

Az alakok tovább folytatták az éneklést.

– Deutschland, Deutschland Über Alles... – szólt az ének valami régi, elfeledett nyelven, amelyet egyikünk sem ismert. Az alakok tovább haladtak, nyílegyenesen kanyarogva a sírok között. Távolodtak tőlünk. Hallottuk, hogy egy másik kultikus énekbe fogtak, bár nem értettük teljesen a szövegét, a dallama mégis a fülünkbe mászott.

– Ó Tannenbaum, Ó Tannenbaum... Hátborzongató érzés kerített hatalmába.

Józan eszem azt súgta, hagyjuk elmenni őket, inkább maradjuk itt, és keressük meg a zugpiát, amelyet Tapló apát rejtett el valamelyik sírban. De valami mégis azt mondta, kövessem őket.

Társaim hallani sem akartak arról, hogy kísértetek nyomába szegődjenek. A pia mellett voltak, még ha azt saját kezükkel is kell kikaparniuk a földből. Amikor felvettem, hogy maradjanak, keressék a whiskyt, én majd követem az árnyakat, idegesség uralkodott el rajtuk. Közölték, hogy nélkülem eszük ágában sincs itt maradni. Akkor már inkább kövessük együtt a menetet.

Amikor elmentünk, gonoszul villogó szempár tűnt fel mögöttünk, majd még egy. Az már összesen négy darab, gonoszul villogó szem volt.

Már nem hallottuk, hogy miután elosontunk, szorgos kezek a helyére tolták a nehéz kőlapot, hogy ne hallatszon, hogy a négy fekete koporsó valamelyikében megmozdult és dörömbölni kezdett valami.

Valami szörnyűséges, nem evilági lény.

11.

A kultikus ének hangjait követtük, közben óvatosan lopakodtunk a sírok között. A különös menet megtorpant az egyik sír előtt, az éneklők körbevették a hantot. Fáklyákat gyújtottak, amelyek szinte nappali fényben világították meg a temető eme szegletét. Érthetetlen nyelven mormoltak valamit, ami éppen úgy lehetett halotti beszéd, mint ahogyan asztali áldás is. Hátrább kellett húzódnunk, nehogy észrevegyenek minket.

Hiszen, ki tudja, mire készültek ezen az éjjelen.

Valami azt súgta, hogy semmi jóra...

Egy jól megtermett alak állt fel a sírkőre, és valami ismeretlen, ropogó nyelven beszélni kezdett.

A beszédből csak foszlányok érkeztek hozzánk, még akkor sem értettem volna, ha anyanyelvemen, a kis közép európai ország nyelvén szólt volna. Az alak egy ideig beszélt, közben hevesen gesztikulált. Hallgatósága, amely talán tucatnyi főből állhatott, időnként éljenzett, Sieg Heil felkiáltással üdvözölte a vezért, közben karjaik 45 fokos szögben feléje lendültek.

– Mi a jó isten ez? – kérdezte alig hallható suttogással Macdonalds. – Ezek valami istenverte nációk?

– Úgy tűnik – bólintott Rúth asszony is.

– Lehetetlen – ráztam a fejemet. – Hogy kerülnek ide ezek?

– Ezt ne tőlünk kérdezze! – suttogta Rúth asszony. – Maga a magándetektív, nyomozza ki. Megígérem, hogy mindenben segíteni fogjuk. Még a whiskykészletünket is megosztjuk önnel.

Mondani akartam valamit, de már soha nem fog kiderülni, hogy mit.

Ebben a pillanatban ugyanis valami rettenetes dolog történt. A lepelbe burkolódzott alakok közös erővel felnyitották a sírt és kiemelték a benne rejtőző koporsót. Nem láttam ugyan, hogy mi történt, hiszen messze is voltunk tőlük, sötét is volt, ráadásul a testük takarásában lévő sírt egyáltalán nem láttuk.

De a meglepett kiáltozást, a dühödtté váló ordítózássá változó elégedetlenséget világosan felismertük. A lepelbe öltözött alakok a legjobban üvöltöző és hadonászó vezetésével sietve távoztak.

Percek teltek el így. Lélegzet visszafojtva vártunk, de semmi nem történt. Arra számítottunk, hogy a furcsa alakok hamarosan visszatérnek, de tévednünk kellett. A temető lassanként halotti csendbe borult. A Hold sárgás fényét időnként felhők árnyékolták be. Az éjszaka kezdett hűvösödni. Valahol bagoly huhogott, messzebb denevér visongott. Apró neszezést hallottam. Már éppen lőni akartam, de az utolsó pillanatban vettem észre, hogy csak egy apró rágcsáló matat a sírok között, nyilván valami ennyivaló után kutat. Leengedtem 38-as Smith and Wesson stukkeremet, és nagyot lélegezve adtam hírül megkönnyebbülésemet.

– Miért akar folyton lövöldözni? – kérdezte kissé neheztelve Macdonalds. – Javaslom, menjünk vissza a sírhoz, nyissuk ki a koporsókat és keressük meg a piát.

– Támogatom az előttem szólót – suttogta fojtott hangon Rúth asszony is. Nyelt egyet, szinte hallottam, mennyire száraz a torka. Esküdni mertem volna, hogy recsegést hallottam, amikor nyelt.

A whiskyre gondoltam.

Macdonalds is. Helyesebben szólva, ő mindig a whiskyre gondolt, csak időnként zavarta meg a gondolatait más egyéb gondolatfoszlány.

– Porzik a vesém! – suttogta szinte fenyegetően barátom és ivócimborám.

– Na jó! – adtam be a derekamat. – Menjünk vissza, nem bánom. De előbb nézzük meg, hogy mi a csudától idegeitek felmagukat ezek a kísértetek.

– Miért, maga szerint ezek kísértetek voltak? – kérdezte Macdonalds.

Rossz előérzetem támadt. Óvatosan felálltam és körülméltetem.

Nem válaszoltam, Macdonalds pedig volt annyira kultúrált, hogy nem feszegette tovább a kérdést.

Az előbbi gyűlés színhelyére lopakodtunk. A lábunk alatt halkán ropogott a kötörmelék, amely a talajt borította. A szeblámpa halovány, sárgás fénye bizonytalanul világította meg a sírokat. A bennük szunnyadó, örök álmat alvó egykori

életekre gondoltam. Milyen múlandó is az élet! Az ember hatvan-hetven-nyolcvan év alatt képtelen néhány száz liternél több whiskyt magáévá tenni. Azután pedig jön a vég, a test a földre kerül, évszázadokig porladhat, ha csak nem exhumálják idő közben. Egy bizonyos idő elteltével ismét értéket jelenthet a romló porhüvely, hiszen jöhetnek a régészek, akik talán elcsodálkoznak majd azon, hogy milyen régóta ismeri az ember a whiskyt.

Hirtelen felváltott valami a lábam alatt. Szemvillantás alatt odaitányítottam a stukkereget és az elemlámpát.

Ezúttal sem kellett meghúznom a ravaszt, mert csak egy patkány volt, amelyikre kis híján ráléptem. A szemébe világító fénycsóva hatására sietve eliszkol.

– Még egy ilyen, és menten infarktust kapok – hörögte Macdonalds, és a mellkasát markolászta.

Óvatosan, mintha csak attól tartanánk, hogy valami rettenetes, borzalmas, rémisztő szörnyeteg veti ránk magát a következő pillanatban, belenézünk a nyitva hagyott sírboltba.

Nevetni kezdtem. Csilingelő kacagásom rövidesen megállíthatatlan röhögésbe csapott át. Két társam, akik szorosan mögöttem álltak, hogy a kiugró pokolfajzat előbb engem rántsön magával a sírba, ne őket, széles vállaim takarásából semmit sem láttak. Most óvatosan kidugták mögülem a fejüket, és bekukkantottak oda, ahová én is néztem az előbb.

A nyitott koporsóban több üvegnyi, felbontatlan, eredeti skót whisky várt ránk hívogatóan.

– Hurrá, megtaláltuk! – visongott önfeledten Macdonalds, amikor nem mindennapi gyorsasággal felismerte üdítőitalát, amely üvegekbe zártan, hívogatóan mosolygott ránk a gödörből.

Vissza akartam fogni, de képtelen voltam megakadályozni, hogy azonnal a sírba ne vesse magát. Kinyitott egy üveggel, és a csecsszópo gyermek módszerességével majdnem a felét kiitta. Amikor már úgy érezte, megfelelő koncentrációt ért el a véralkoholszintje, boldog mosollyal az arcán felénk nyújtotta a piát.

Bár nem mindennapi reflexekkel jöttem a világra, amelyeket csak tovább finomított és élesített a távolkeleti harcművészetekről szóló megannyi olvasmányom, Rúth asszony elmarta előlem az italt. Két másodperc alatt magába döntötte, mintha nem is whisky, hanem ásványvíz lett volna.

Lenyűgözve figyeltem barátaimat. Macdonalds előzékenylen kinyitott még egy üveggel. Eredetileg nekem szánta, de az ital aromáját megérezve képtelen volt megállni, hogy ajka forró, tüzes csókban újra össze ne forrjon az üveg szájával.

Szelíd erőszakkal kitéptem a kezéből az üveget, majd miután csillapítottam szomjamat, rávettem őt is és Rúth asszonyt, hogy segítsenek összepakolni az értékes nedűt.

Vidám hangulatban rakodtunk. Macdonalds hátizsákjából egyszerűen a sírba döntöttük az üres üvegeket, a teli whiskysflaskákat pedig a helyére rakodtuk. Logikus következtetésnek tűnt, hogy az üvegviszaváltás is itt kell, hogy történjen.

– Árulja el, Mr. Laticel, hogyan sikerült ennyi whiskyt szereznie? – faggatott bizalmasan Macdonalds.

Titokzatos képpel bámultam rá és csak annyit mondtam:

– Megvannak a megfelelő összeköttetésem.

Nem faggattak, nem kérdezősködtek tovább. Beérték ennyivel és a whiskyvel.

A hátizsák túlságosan nehéznek mutatkozott ahhoz, hogy segítőtársaim bármelyike is képes lett volna megemelni. Ezért azután önként jelentkeztem az embert próbáló feladatra, és magamra vállaltam a cipelését. Rúth asszony és Macdonalds féltő gondoskodással terelgetett visszafelé az ösvényen. A magukhoz vett italból erőt merítve könnyedén vágattak felfelé a kaptatón, közben alig tudtam lebeszélni őket arról, hogy élénekeljék kedvenc cserkészsnótáikat.

Már hajnalodott, mire visszaérkeztünk a kolostorba.

Kimerültén, nagyot koppanva zuhantunk puhának egyáltalán nem nevezhető, fenyődeszkából készült, gyalulatlan faágyunkba. Még szerencse, hogy a szögeságy errefelé nem volt divat! Ennek előtte természetesen az italt elosztottunk, nem egyenlően, de igazságosan. Mivel én cipeltem a whiskyt, engem illetett az ital kétharmada. Ám, mivel ők ketten voltak, természetesen kétszer annyira volt szükségük, mint nekem. Nem ellenkeztem, elvihettek a tizenhat üvegből tizenötöt, a maradék egy nálam maradhatott.

A következő nap reggelén, mint rendesen, kora hajnalban szólt a gong, az ébresztő, amely a kopaszra borotvált szerzeteseket napi munkára, imára, gazdaságos böjtölésre és ezek váltakozó alkalmazására szólította fel.

Mi erről tudomást sem véve, másik oldalunkra fordulva, aludtunk még néhány óracsakát.

Délután háromkor, a kolostor ételbárjában, baráti hármásban elköltöttük szerény reggelinket, amely praktikus okokból magába foglalta az ebédet is. Gyönyörködöttünk az étterem ablakából nyíló festői kilátásban, és megvitattuk az éjszaka történeteket. Megfogadtuk, hogy senkinek sem szólunk egy szót sem a dologról.

Volt azonban néhány dolog, amely sehogy sem hagyott nyugodni. Hiába töprengtünk, képtelenek voltunk rájönni, vajon a térkép volt rossz, azért kerestük rossz helyen a Tapló apát által számunkra elhelyezett italt, vagy pedig gonosz kezek összecserélték italunkat és a rejtélyes, négy darab fekete koporsót.

Mivel nem tudtunk rájönni a rejtélyre, elhatároztuk, hogy alkalom adtán kikérdezzük a kolostor vezetőjét, akit azonban most nem zavarhattunk, lévén délutáni imáját végezte a növendékeivel.

Ekkor nyílt az ajtó és belépett valaki.

Azután még valaki.

Ketten voltak.

Egy nő és egy férfi.

Az egyik alacsony, köpcös, a másik magas és vékony.

Félre nyeltem, köhögni kezdtem, mert torkomon akadt a jakvajás teámba kevert jakdarab.

A nő és a kíséretében lévő férfi a szomszéd asztalnál telepedtek le. Láthatóan élénk beszélgetésbe merültek. Rajtunk kívül csak ők voltak az étteremben, ennek ellenére nem tulajdonítottak nagy jelentőséget otlétünknek, amely így utólag, be kell vallanom, egy cseppet fájts is.

Fuldokoltam, köhögtem, literszámra döntöttem magamba a jakvajás teát, hátha jobban fog csúszni a megakadt darab, közben kiguvadt szemmel, feltűnően bámultam a nőt, mintha kísértetet látnék.

Amikor Macdonalds erejét meghazudtoló határozottsággal hátba veregetett egy másik szomszédos asztallal, végre sikerült kiköhögnöm a magakadt jakdarabot. Jobban lettem, de még mindig hörögtem, és egyre csak a nőre mutogattam.

A hölgy kíséretében lévő férfi észrevette ezt, és látszott, zokon vette.

Mongoloid típusú, rosszarcú fickó volt, talán kínai lehetett, esetleg koreai, vietnámi vagy valami ilyesféle. Felállt az asztaltól és lassú, kimért léptekkel odajött hozzám.

– Óhajt valamit az úr? – kérdezte meglepően jó angolsággal, amely feleslegessé tette, hogy tökéletes, akcentus nélküli tibeti nyelvjárásaim egyikével kelljen megszólítanom.

– Nos, Mr....

– Mr. Mao-Zeitung vagyok, újságíró – mondta fensőbbséget sugárzó pökhendiséggel. Arckifejezése elárulta, számára kevés undorítóbb dolog létezik eme világon, mint szerény személyemmel szóba elegyedni. – Az anyám kínai volt, az apám német bevándorló – folytatta tovább pökhendi modorában – jómagam pedig szerelmük egyetlen gyümölcse vagyok.

“Még szerencse, hogy a szülők ezek szerint nem éltek aktív házasságot” – gondoltam gonoszul.

Egy pillanatig farkasszemet néztünk egymással. Természetesen nem bírta sokáig metsző, egyenes, bátor és tiszta tekintetemet, és kénytelen volt feladni az eleve reménytelen virtuskodást.

– Tehát, mit óhajt uraságod? – kérdezte a kínai ismét

kihívóan. Látszott rajta, felettébb bosszantja, hogy vereséget szenvedett.

Eszembe sem volt verekedni vele, hiszen nem tudhattam, hogy vajon nem valami Phing-Csüing kung-fúj gyilkolóiskola sztárnövendéke-e. Udvariasan, mint ahogyan a nálam erősebbekkel szoktam, közöltem vele:

– Mr. Zeitung, természetesen eszemben sem volt uraságodat és bájos hölgyismerősét megzavarni délutáni kávézásában. Ha úgy véli uraságod, hogy megsértettem tolakodó pillantásaim özönével és erőszakosnak ható köhögésemmel, valamint agresszív fuldokló rohamaimmal azt a kellemes légkört, amelyet ez a remek táj, a nem mindennapi kolostor, a korhú hangulat biztosít, kérem sürgősen elnézését. Vegye figyelembe, hogy egy idióta, európai kis mitugrász, egy önjelölt tibetológus, egy idült alkoholista, reménytelen nikotinfüggő követte el ezt a gázságot, aki most bocsánatáért esedezik.

Nem láttam még embert ennyire elképedni. Csak fél perccel később.

– Nos, izé, hát akkor nem is zavarom tovább – hajolt meg udvariasan, és sarkon fordult, hogy távozzon.

Na, ez volt az a pillanat, azazhogy éppen a következő, amikor ennyire nagyon meglepődött a pizok kis ferdeszemű.

Előkaptam 38-as Smith and Wesson gyártmányú stukkereket és úgy a hátába, nyomtam, mintha nem is revolver, de legalábbis rohamkés lett volna.

– Nyomorult kurafi! – rikoltottam mindenki legnagyobb megdöbbenésére, de nem az enyémre. – Le a földre, kezeket tarkóra, mert különben garantálom, hogy az első komolyabb betegség, amelyet megkapsz, az ólommérgezés lesz.

A teljesen benuulttá váló, ellenállást egyáltalán nem tanúsító férfi a földre feküdt, és csendben hallgatta legyőzőjét, vagyis engem.

– Látják, barátaim – mondtam Rúth asszonyhoz és

Macdonaldshoz fordulva, egyáltalán nem dicsekedve, csak önbizalommal telve, amely elengedhetetlenül szükséges a sikerhez – néha többet ér a furfang, mint a nyers erő. Áldozatomhoz fordultam:

– Most pedig, Mr. Mao Zeitung, a fenébe is, de milyen ismerős a neve, árulja el, hogy miféle fondorlattal, fenyegetéssel, netán nyílt erőszakkal rabolta el és tartja fogságban Anita Sanchez?

A férfi felnyögött, mert nem bírt beszélni, hiszen a nyakán térdeltem.

Az asztalnál ülő kreol szépség, aki üde volt, mint a hajnali napsugár, ragyogó, mint a kék ég és illatos, mint a virágoktól nyíló japánkert, felsikoltott. Felpattant, majd rögtön lehanyatlott, és visszarogyott a durva faszékre.

Alatta kéjesen megnyikordult az ülőalkalmatosság.

A nő szomorú arccal, lágy, dallamos hangon, kissé ugyan akcentussal, ahogyan a déleuropaiak beszélnek az angolt, halkán, erőltlenül megszólalt.

– Tehát, ha nem tévedek, maga Leslie L. Laticel?

----- 12. -----

Miután megkötöztem Mao-Zeitungot, és egy durván faragott székre ültettem, érdeklődéssel vegyes ámult csodálkozással hallgattam ennek a ragyogó szépségnek, ennek az üde, megrontani való teremtnak a történetét.

– Egy dél-olaszországi kis faluban Ravioliban születtem. Apám és anyám a helyi térszotyárban dolgoztak éjjeliőrként, és ott ismerték meg egymást a sötétben. Ha nem lett volna annyira sötét, nyugodtan mondhatnám, igazi nagy szerelem lett volna – az első látásra, így azonban a szerelem valóban vak volt az ő esetükben. Rövidesen megszülettem én, később testvéreim, akiknek neve érdektelen a történet szempontjából, de azért megemlítem őket is, hadd kerüljenek bele ebbe a könyvbe.

Szóval, amikor kicsik voltunk, a család elhatározta, hogy Amerikába megy, mert az egyik rokonunk igen gazdag ember lett, mivel a helyi rendőrség beválasztotta a leginkább körözött tíz maffiózó előkelő társágába.

A bácsikám, mert ő volt az, Don Pikkoló, meggazdagodott, és védőszárnyai alá vette a családot, pénzelte, öltöztette, igazán rendes volt velünk. De egy napon fény derült arra, hogy apám igazából nem is dél-olasz, hanem latin-amerikai, akinek az egyik őse az amerikai tengerészgyalogsággal együtt hajóval érkezett szülőhazámba. Ott megismerte nagyanyámat, akinek a neve nem jut eszembe, de mellékes is a történet szempontjából. Azóta ott élt, míg egy szép napon, amely neki nem volt annyira szép, meg nem halt.

– Kisasszony, térjen a tárgyra! – szólítottam fel a hölgyet, mert Macdonalds barátom már alig bírta nyitva tartani a szemét, nem úgy mint Rúth asszony, aki réges-régen elaludt.

– Hiszen éppen ezt teszem – sóhajtotta Anita, és felhörpintette forró kávéját. – Hol is tartottam, Mr. Laticel? – kérdezte gőzölgő szájjal. Mélyen a szemembe nézett. Elragadó pillantásától kis híján leszédültem a kemény faszékről.

– Nem fontos – intettem kedvesen, és elképzelttem, mire lehet képes ez a gyönyörű, kávéízű, eperajkú, tűzforróajak, ha egyszer azt mondaná nekem: Leslie, tégy velem, amit akarsz.

Egy pillanatilag az ígérő szemekbe néztem, és megértettem, abba kell hagynom, mert ha ez így megy tovább, akkor már nem bírom sokáig.

– Engedje meg kisasszony, hogy feltegyek önnek néhány kérdést.

– Természetesen, Mr. Laticel, de mivel kapcsolatban?

– Leginkább az érdekelne, hogy miért szökött meg hazulról? Egyáltalán, valóban megszökött, vagy inkább helyesebb az a kifejezés, hogy megszöktették, netán elrabolták? – Okos fejemmel óvatosan Mao-Zeitung felé biccentettem, aki bekötözött szájjal, gúzsba kötve, rosszkedvűen, dühösen bámult rám.

– Tehát tényleg maga az! – jajdult fel Anita. – Pedig egy pillanatra még élt bennem a remény, hogy tévedek. De most már előnt a bizonyosság, hogy tényleg maga az.

– Nem válaszolt a kérdésemre! – szóltam határozottan, de még nem fenyegetően. Megismétlem, hátha rosszul értette: – Miért szökött meg otthonról, hiszen még saját szumóbirkózó és fitnessz terme is volt? Tejbén-vajban fürdették, dolgoznia sem kellett, hiszen többezer almaffiózt kizsákmányoltak és kegyetlenül agyondolgoztattak, no meg, az egész család imádta önt. Ráadásul ott volt a keresztapja is, Don Pikkoló, akinek annyira hiányzik, hogy képes volt telesírni a legjobb zakóm felső zsebét.

– Tényleg? – kérdezte Anita remegő hangon. Látszott rajta, mélyen meghatották szavaim. Megrendültnek látszott, mint a fa, melyet motorosfűrész hasított ketté. De a szeme, az a fekete kis látószerve hidegen csillant.

– Miért szökött meg otthonról? – ismételt meg a kérdést most már ki tudja hányadszor.

Amikor Anita végre elárulta, annyira meglepődtem, hogy egy pillanatilag köpni-nyelni nem tudtam, sőt még a pipám is kialudt. Még az sem tűnt fel, hogy meg sem gyújtottam. Jólesett volna egy kis whisky...

– Azért szöktem meg, mert végre akartam csinálni valamit, ami igazán veszélyes, titokzatos, ami végre valami izgalmat hoz az életembe. Meg akartam találni a titokzatos Köddé Vált Kolostort, amit még senki sem látott – jelentette ki a lány, és dacosan hátravetette a fejét.

Éreztem, hogy még nem árta el a teljes igazságot. Sőt, gyanítottam, hogy ez a részizagság sem biztos, hogy igazság.

– Miért utazott a Skót Mélyföldre, a Wízental megyei Wízkő város Pszichiátriai Intézetébe, és miért tartózkodott ott két hétig, noha szemmel láthatóan egyáltalán nem szorult semmiféle kezelésre?

– Hát erről is tud?! – hökkent meg Anita.

– Bizony, kisasszony, jobb, ha tisztában vart vele, Leslie I. Laticel előtt nem léteznek titkok – jelentettem ki egészséges önbizalommal. – Jobb ha elárulja, mintha nekem kell kitalálnom.

Ez a fenyegetés, látszott, megtörte Anita ellenállását.

– Azért szöktem a Pszichiátriai Intézetbe, mert el akartam tűnni a világ szeme elől.

A fejemet csóváltam, egyértelműen jelezve számára, hogy nem veszek be ilyesfajta maszlagot, és jobb, ha tőlem tudja, rájöttem, hogy hazudik.

– Akkor ismét megkérdem, minek utazott az intézetbe?

– Már mondtam – erősködött Anita.

Hirtelen felugrottam a székemről, és villámsebességgel megmozdultam az orrát.

Ez egy ősi tibeti technika volt, a szerzetesek is alkalmazták meg mások is, akik azután elterjesztették ezt a módszert a nyugati világban. Tudtam, hogy Anita hazudik. De miért? Hiszen én úgyis mindenre rájövök.

– Nem mond igazat, kisasszony! – figyelmeztettem. – A puha orr a legbiztosabb jele annak, hogy nem mond igazat.

– De tényleg ez az igazság – erősködött tovább. Rosszkedvűen pillantottam rá, mint ahogyan a krónikus hazudozóokra szokás.

– Rendben van, akkor majd elmondom én. Azért ment a Pszichiátriai Kutatóintézetbe, mert ott találkozott Mao-Zeitunggal, ha egyáltalán tényleg ez a neve.

– Honnan tudja? – lepődött meg a lány, és olyan arcot vágott, mint akinek a szülei éppen most tudták meg tőle, hogy leányánya.

– Ne felejtse el, hogy én Leslie L. Laticel vagyok, az

Interpol tizedese, egyébként a legjobb magánkopó szerte a civilizált világban. Tudom, hogy ez az ember azzal hitegette önt, hogy meg tudja mutatni önnek, hogy hol található a Köddé Vált Kolostor.

– Honnan tudja? – kerekedett el Anita szeme, hogy majd kiesett a helyéről.

– Megérzés – mosolyogtam szerényen. – Mellesleg átfutottam otthon az Internetes levelezését. Ez a gazfickó behálózta magát. Hiába titkosította a dokumentumjait, az legfeljebb a városi nőegyletet és a helyi maffiát, Don Pikkolóval az élen tudta megteveszteni. De engem, Leslie L. Laticelt semmi képpen sem.

– Zseniális! – szólt közbe Macdonalds, akinek mostanra sikerült legyőznie az álmoságát, és némi meddő próbálkozás után végleg feladta, hogy felébressze asztaltársaságunk harmadik, nőnemű tagját. – Ha ezt Rúth is hallhatná! – kesergett tettetett felháborodással a hangjában, de az arcán látni valóan ott ült az elismerő kifejezés.

Folyattam, mert tudtam, folytatnom kell. Hiszen nem volt sok időm. Valahol a tudatalattimban éreztem, hogy ha nem viszem haza a tékozló leánykát, akkor olyan halálom lesz, amilyet nem akarok.

– Hipotézisem szerint, amely már-már bizonyosság, ön találkozott az intézetben ezzel a férfival. Noha ő volt az intézet vendégprofesszora, aki alaposan gyanúsítható a néhai dr. Alzheimer meggyilkolásával, ön azonnal bedőlt neki. Még arra is hajlandó volt, hogy a férfi hamis képeslapot küldjön a szeretteinek, akik így joggal hihették azt, hogy kegyedet elrabolták.

Anita csak hallgatott, mint az a bizonyos a fűben. Habozás nélkül folytattam volna, de Macdonalds közbekérdezett:

– Miből gondolja, Mr. Laticel, hogy ez a férfi ölte meg dr. Alzheimer?

– Nem gondolom, hanem tudom – javítottam ki. Előhúztam az irattárcámból egy kivágott újságcikket, amely a bűnüggyel foglalkozott. Komótosan kihajtogattam. A másfél méterszer egyméteres fotón egyértelműen látszott a megfojtott dr. Alzheimer nyakára tekert, arrafelé igen ritka hárfahúr, amellyel szegény dokiból kiszorították a pránát, az éltető éteri életerőt. De még valami más is látszott. Dr. Alzheimer egy újságpapíron feküdt, amelyből valaki, vagyis hipotézisem szerint ő, halálának utolsó pillanatában, láthatóan kétségbeesetten, két betűt szakított ki: “M és Z”. Ez pedig a kezdőbetűje a gyilkos nevének.

– Zseniális! – kiáltott fel ismét Macdonalds elragadtatva.

– Tudom – mondtam szerényen, és megeresztettem feléje egy mosolyt, amelyet a rajongóimnak tartogattam.

– Maga mindent tud? – kérdezte Anita rosszkedvűen. Cigaretára akart gyújtani, de elnyomtam Mao-Zeitung hamutartóként felfelé fordított, megkötözött tenyerében a bűzrudacsát.

A férfi tiltakozott, de ma nem türtem az ellenkezést.

– Itt tilos a dohányzás! Különben pedig egy ilyen finom teremtes jobban tenné, ha nem dohányozna. Gondoljon a kockázati tényezőkre! Don Pikkoló élve megnyúzna ha látná, hogy egyszem keresztlánya a szemem láttára veszélyezteti az életét. Amíg épségben haza nem szállítom, addig kötelessége betartania néhány szabályt.

Ebben a pillanatban belépett a terembe valaki. Mivel nem láttam, nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget, ráadásul elvonta a figyelmemet, hogy éppen beszéltem. Amikor Macdonalds a magasba emelte a kezét, rossz érzés lett úrrá rajtam. Anita kárörvendően vigyorgott. Egészen lassú, szinte észrevétlen mozdulattal előhúzott a retiküljéből egy gyíklesőt, ha jól láttam, egy törpe Berettát. Kicsi volt, de két méteres távolságból így is könnyedén szétloccsanthatta volna a fejemet, már ha eltalálja. Mégsem volt szándékomban tesztelni a céllövő tehetségét.

Kissé morcosan, de felemeltem a kezemet.

– Vége a játzmának, Mr. Laticel – röhögött egy durva férfihang. Amikor odapillantottam, szinte felkiáltottam meglepetésemben.

Don Pikkoló volt az, és az új arcával elégedetten vigyorgott rám.

Anitára bámultam, aki bólogatott.

A játzsma még csak most kezdődik – futott át az agyamon, amikor Don Pikkoló kioldozta Mao Zeitungot, és a kötelékeivel engem kötözött gúzsba.

– De hát miért? – kérdeztem kétségbeesetten. Semmit sem értettem. Az előbb még azt hittem, könnyedén megoldottam egy egyszerű ügyet, most pedig kiderült, hogy rossz lóra tettem.

Don Pikkoló rosszindulatúan nevetett rajtam. Nagyon nem szerettem az ilyesmit, mert lerombolta önbizalmamat, rosszkedvűvé és agresszívvé tett. Idegesen feszegtettem kötelékeimet, de hiába, moccanni sem tudtam.

– Zárják be a pincébe, a barátaival együtt – utasította a megrettent, kopasz főpincért a maffiózó. – Már nincs rá szükségem, későbbi intézkedésig viszont jobb, ha kivonjuk a forgalomból.

– Tiltakozom! – kiáltott Macdonalds. – Nem gondolhatja komolyan, hogy étlen-szomjan, főleg pedig whisky nélkül bezár minket egy pincébe!

Don Pikkoló és Anita, az álnok kis kígyó, valamint a kínai fickó úgy nézett ránk, mint aki nagyon is komolyan gondolja.

----- 13. -----

Öt perc elteltével már valóban bezártak minket a kolostor pincéjébe. A hideg, dohos levegőben egymást bámultuk volna, ha nem lett volna koromsötét.

Azonnal átláttam a helyzetünket.

Aggasztó volt.

Rúth asszony, aki itt lent ébredt fel, meglehetősen rosszkedvű hangulatban, valamint a szintén rossz passzban lévő Macdonalds dideregve káromkodtak. Jómagam idegesítően járkáltam fel és alá, közben megpróbáltam valami használhatót kitalálni. Az ablaktalan, hozzátévelegesen öt méterszer hat méteres helyiségben semmiféle lehetőség sem nyílt rá, hogy megszökjünk, vagy hogy bármiféle jelet adjunk. A helyzetünket némi mérlegelés után már inkább kétségbeesettnek ítéltam.

– Ne járkáljon, már, az isten áldja meg! – szólított fel Macdonalds idegesen. – Mindjárt megőrülök.

Emberbaráti okokból azonnal abbahagytam a járkálást.

Istenem, ha nem vették volna el 38-as Smith and Wessonomat, most úgy elkezdtem volna lövöldözni, hogy csak na. Ám mivel mindannyiunkat megfosztottak fegyvereinktől, Macdonaldstól még a mindenhová magával hordott kis laposüvegét is elvették, a helyzet egészen siralmasnak látszott.

Órák telhettek el így, reménytelenül, teljes fásultságban. A nehéz körülmények ellenére is igyekeztünk megőrizni emberi méltóságunkat, ezért csak időnként vertük a falat, jajveszékeltünk, ordítottunk, toporzékoltunk.

Néha halkán váltottunk néhány szót, barkóbaztunk, majd, hogy ne fázzunk annyira, még fogócskáztunk is a sötétben, ami nagyon izgalmas és mulatságos volt, hiszen időnként tompán kongó hanggal fejjel rohantunk egymásnak.

Teljesen váratlanul léptek dobogását hallottuk.

Megmerevedtünk, mint a...

Azonnal rájöttem, hogy nem mi vagyunk a zaj okozói.

A lépések lelassultak, bizonytalanná váltak. Kulcs csörgése hallatszott, majd motozás neszeit véltük felfedezni. Megrettenve bámultunk egymásra a sötétben.

Társaim moccanni sem mertek rémületükben, én azonban valamivel bátrabban, földbe gyökerezett lábbal vártam az elkerülhetlent.

Az ajtó megnyikordult. Majd, mint valami horrorfilmben, az ajtó lassan kitért. Óvatosan kidugtam a fejemet, hátha meglátok valakit, de legnagyobb meglepetésemre még mindig teljesen sötét volt.

Némán vártuk, vajon ki fog belépni, de semmi sem történt.

– Hé, van ott valaki? – kérdeztem fojtott hangon, de senki sem válaszolt. Óvatosan tettem néhány lépést előre.

Az ajtóban álltam.

Ott is ugyanolyan tökéletes sötét volt, mint idebenn, a cellában.

Ekkor valami suhogott a levegőben. De nem csak suhogott, hanem el is talált. Azonnal összerogytam.

– Jézusom, mi történt? – kérdezte aggódva Rúth asszony. Nem tudta mire vélni az első kisebb és az azt követő nagyobb puffanást. Mivel semmit sem látott, találmira rohant fel és alá, vad, boksoló mozdulatokat tett, amellyel szándéka szerint el akarta hárítani a minket fenyegető alattomos támadást. Ám, legnagyobb szerencsénkre, senkiben sem tett kárt, csak a fejét ütötte meg egy picit, amikor rosszul mérte fel a sötétben, hogy hány lépés választhatja el a szemközti faltól. Rúth asszony kettőre tippelt, de csak egy volt. Csattanás hallatszott, majd durva káromkodás. Egy darabig csend következett, amelyben mintha távozó léptek dobogását véltem volna felfedezni.

– Mr. Laticel, merre van? – tapogatózott Macdonalds, és fel alá futkosott a szobában. Egészen addig, amíg keresztül nem esett rajtam.

– Megtaláltam! – ujjongott ivócimborám boldogan. – Erre, erre – irányította Rúth asszonyt, aki öt másodpercen belül szintén belénk botlott.

Elhaló hangon sóhajtottam valamit.

– Biztosan megsebesült! – suttogta rémült hangon Rúth. – Hát nem halod, hogy még beszélni sem tud szegény?

– Jól van, Mr. Laticel? – aggódott kedvesen az egészségi állapotomért Macdonalds. Majd gondterhelten hozzátette: Istenem, ha csak egy kevés whiskynk maradt volna, amivel fertőtleníthetnénk a gyomrát meg a sebeit...

– Semmi bajom – nyögtem minden erőmet összeszedve. – Csak azért nem csevegtem eddig önökkel, mert mindketten a gyomromon ülnek. Ha megkérhetném önöket, szíveskednének lemászni rólam?

– Természetesen – tüsténkedett Rúth asszony, és együttes erővel legurítottuk rólam Macdonaldsot is.

– Mi történt? – kérdezte Rúth asszony. – Ugye nem sebesült meg?

– Á, szerencsére semmi bajom – biztosítottam. – Azt leszámítva, hogy az imént valaki hozzám vágott egy bőröndöt. Ezért kerültem a földre.

– Bőröndöt? – lepődött meg Rúth asszony.

– Igen, más néven utazótáskát – bólogattam, bár ezt úgy sem látták a sötétben.

– Hé, van ott valaki? – kiáltott óvatosan Macdonalds, de nem volt annyira bátor, hogy kimerészkedjen, és nyomába eredjen annak, aki bedobta ide ezt a csomagot.

– Nyissuk ki! – indítványoztam. A sötétben kitapogattam a bőrönd bonyolult zárszerkezetét, majd egyetlen mozdulattal kinyitottam, mivel egyáltalán nem volt bezárva.

Óvatosan, mintha mérgekigények között matatnék, kitapogattam a bőrönd belsejét. Ruhák, kabátok és mindenfajta apróbb holmi akadt a kezem ügyébe. Egy elragadtatott pillanatban a kezem megakadt valami hidegben, ami fém volt.

– Sívára, ez a fegyverem! – kiáltottam, és boldogan öleltem magamhoz a 38-as Smith and Wessont. A következő pillanatban megtaláltam apró elemlámpámat, amelynek halovány, sárgás fénye most szinte vakító fényárral öntötte el Tompaphing kolostor egyik dohos pincéjének koromsötét zárkáját.

A miénket.

Hunyorogva, boldog mosollyal vigyorogtunk egymásra.

– A ruháink! – örvendezett Rúth asszony. Nyomban kiosztotta a kabátjainkat, és én is belebújhattam ismét egyszerre kockás és csíkos zakómba, amelynek zsebében ott lapult kedvenc pipám, dohányzacskóm és pipaszurkálóm, valamint egy doboz gyufa.

– Csoda történt! – lelkesedett Macdonalds. – Valaki megsegített minket. Áldja meg a Mindenhatót! – lelkesedett, és maga sem hitte, de megtalálta kabátja zsebében a kis laposüvegét.

Miután magunkhoz vettük elragadtatott holminkat, felfedeztem egy sietősen írt, kézírásos levelet, amelyen csak ennyi állt:

**KERESSÉK MEG A HALOTTAK DOMBJA MÖGÖTTI BARLANGBAN AZ ÖREGEMBERT, AKI NAGYON ÖREG!
ÚGY HÍVJÁK:**

Meglepetten bámultunk egymásra. Az üzenet befejezetlen volt. Talán megzavarták írás közben jötevényt, vagy csak nem jutott eszébe az illető idős nyugdíjas neve, címe, telefonszáma.

Kérdő tekinteteket világított meg az elemlámpa fénykévéje. Az üzenet legalább annyira rejtélyes volt, mint az, aki a bőrönddel együtt behajította nekünk a cellába. Ahhoz semmi kétség sem fért, hogy ez a titokzatos valaki segíteni akar rajtunk, bajbajutottakon. Máskülönben miért adta volna vissza elragadtatott tárgyainkat és nyitotta volna ki cellaajtónkat? Mindannyiunk fejében az a kérdés motoszkált, hogy vajon ki lehetett az a titokzatos jötevő, és vajon miért nem volt hajlandó felfedni előttünk a kilétét?

– Induljunk! – mondtam hirtelen, és a zseblámpa fénykévéjével a sötét folyosóra világítottam. A lámpa bizonytalan fénye elveszett a sötét, végelethatalannak tűnő járatban.

– Ki kell jutnunk innen! – borzongott meg Macdonalds, és összehúzta magán a kabátját.

Miután körbeadtuk a laposüveget, az üres bőröndöt magára hagyva elindultunk, hogy végére járjunk annak, hogy ebben a játszmában ki osztja a lapokat, és megtudjuk, ki az, aki végig csak blöffölt, valamint azt, hogy igazából kinél van az ászpóker. És a jakvajás tea, amiről teljesen megfeledkeztem.

14.

Amikor a járat végére értünk, és végre ismét megláttuk a Teremtett Világ ragyogó, csillagokkal teli, pompázatosán és vakítóan ragyogó szikrázó egét, már jócskán elmúlt éjjél.

– Gondolja, Mr. Laticel, hogy az az öregember még fent van ilyenkor? – fogalmazta meg aggodalmát Macdonalds. – Egyáltalán, hogyan fogjuk megtalálni?

Ruth asszony sem volt túlzottan derülátó: – Mi lesz akkor, ha éjnek idején eltévedünk a hegyek között? Egyáltalán, merre van az a Halottak Dombja?

– Ne féljenek, amíg engem látnak! – próbáltam erőt önteni fegyver és sorstársaimba. – A halottak dombja nagyon kedves, barátságos hely. Ott húzódik közvetlenül a falu mögött, amelyben már mindannyian jártunk, amikor eredménytelenül whiskyt próbáltunk szerezni a nemlétező helyi kocsmában. Fel a fejfel! Most legalább fél napi, kiváló minőségű skót whisky készlettel rendelkezünk, amelyet ha takarékosan kezelünk, és csak óvatosan, végszükség esetén adagolunk, akkor akár két napig is meglehetünk vele. – Két bizonytalan, hunyorgó szempárba világítottam, amelyben a szikráját sem tudtam felfedezni a lelkesedésnek. Megértettem, nehéz dolgom lesz, ha azt akarom elérni, hogy fanatikus lelkesedéssel kövessenek.

– A faluba vezető út veszélytelen és biztonságos – igyekeztem valótlan állításokkal növelni az irántam érzett szimpátiájukat. – A bennszülött lakosság ilyenkor már az igazak álmát alussza. Igaz, hogy nincs közvilágítás, ám felesleges aggódnunk, mert néhány, errefelé tévedő lungunpán kívül senkivel sem fogunk találkozni.

– Mi az a lungunpa? – kérdezte Rúth asszony rosszat sejtve.

– Olyan transzban lévő szerzetes, aki ebben a megváltozott tudatállapotban akár napokat is képes teljes sebességgel futni a hegyek között. A buddhista kolostorok között nagyon hatékony hírlánc tartható fel ezzel a módszerrel, mert az illető nem érez fáradtságot, szomjúságot, de még éhséget sem.

– Ha meginnánk a maradék whiskyt, akkor ebben a megváltozott tudatállapotban talán én is képes lennék hihetetlen távolságokat megtenni, akár éjnek idején is – vetette fel Macdonalds, de Rúth asszony Rhondán lehurrogta:

– Te legfeljebb az első szakadékgig jutnál, Arthur. Inkább bízzuk a vezetést Mr. Laticelre, aki sokkal jobban kiismeri magát ezen a vidéken. Ezen kívül, mint ahogy már számtalanszor bizonyította, kiválóan ismeri a tibeti nyelvet.

– Köszönöm a bizalmat, asszonyom – udvariaskodtam feleslegesen, mert én magam is tökéletesen tisztában voltam érenyeimmel, valamint jelentéktelen, ezek mellett szinte eltörpülő hibáimmal. – Igaz, ami igaz, csak néhány tibeti nyelvjárást beszélék elfogadható szinten.

Libasorban meneteltünk a hegyi ösvényen. Elöl haladtam én, mögöttem néhány lépésnyi távolságban ott szuszogott Rúth asszony, a menetet pedig Macdonalds zárta, aki magában a whiskyről, a lungunpáról és a megváltozott tudatállapot elérésének gyors és még gyorsabb módszereiről ábrándozott.

Mivel már egyre határozottabban észlelhető jártasságot szereztünk a Himalája hegyei között lebonyolított éjszakai gyalogséták terén, gyorsan haladtunk. Fél óra elteltével, amely idő alatt egyetlen lungunpával sem hozott össze a jószerecsénk, leértünk a faluba. Néhány kutya felugatott, de mivel telehold volt, a sokat próbált, rutinos falulakók joggal gondoltak arra, hogy rossz szellemek garázdálkodnak az éjszaka fekete fátylával borított sötétben, és senki sem tulajdonított túlságosan nagy jelentőséget az ebek koncertjének.

Szerencsénk volt.

Nem is sejtettük, hogy mekkora.

Mert azon az éjjelen más is ott settenkedett a hegyek völgyek között. Gonosz szemei vörösén izzottak a sötét éjben. Időnként iszonyató vonítás hangját hozhatta volna felénk a szél, ha nem lett volna tőlünk ezer szerencsénkre olyannyira távol.

A Halottak Dombját elérve lelassítottuk lépteinket. A terep enyhe kiemelkedése egyértelművé tette, hogy az a földhányás, amely előtt megtorpantunk, nem lehet más, csakis a keresett hely. Egy újabb temető.

Macdonalds arcán láttam, hogy a temetői jelenetek, valahányszor kénytelenek vagyunk ilyesfajta helyeken előfordulni, mélyen megrázzák. Nem mutatta, de világosan láttam rajta, hogy nem a whiskymegvonástól remeg a keze és a térde, és nem azért sápadt a bőre, mert europid emberfajta.

Rúth asszony összeszorított foggal haladt, közben szuszogott, mert hájas testét szokatlan iramban kellett felfelé és lefelé vonszolnia. Arca kipirult, más nőnek talán jól állt volna eme üde szín, de rajta sajnos ez sem segített. Rúth volt, reménytelenül Rhonda. De szerencsére sötét volt, az éjszaka puha takarója pedig jótékonyan elrejtette szemeink elől.

A Halottak Dombja kedves, barátságos hely volt. Az ember nem kifejezetten ilyen helyekre szokott kirándulást szervezni alsó tagozatos kisiskolásoknak. Mindenféle körakások, elszórt csontok, koponyák, újabb kövek és újabb körakások sejlettek a rossz látási viszonyok közül. De csend volt, síri hangok, kétségbeesett, jajveszékkelő kiáltások, holtak leikeinek reményvesztett sóhajai nem borzolták kimerült idegeinket. Felkapaszkodtunk az enyhe kiemelkedésre és óvatosan haladtunk előre.

– Hátborzongató! – suttogetta Macdonalds. Láttam rajta, nagyon szeretne máshol lenni, mondjuk egy pubban, egy vizespohárnyi whisky mellett. Vagy kettő mellett.

Ami azt illeti, én is szívesen cseréltem volna bárkivel, aki hozzánk képest most egy kellemesebb helyen tarr tózkodott ebben az éjszakai órában. De nem volt más választásunk. A Karmánk, sorsunk nagy törvénye úgy rendelte, hogy éjszakai temető látogatóként bukkanjunk fel ismét, ezúttal egy másik kegyhelyen.

– Hány temető van tulajdonképpen ezen az istenverte helyen? – kérdezte kissé remegő hangon Macdonalds.

– Ne aggódjon, már nem sok – veregettem meg a vállát, ami nem volt könnyű, mert annyira remegett. – Ha utána számolok, már a zömét meglátogattuk.

– Jobban szeretném, ha legközelebb nappal mennénk – sopánkodott Rúth asszony, hogy ő is mondjon valamit. Éreztem, hogy csak azért beszél, hogy a saját hangja valamiképpen erőt öntsön belé. – Én nem félek a kísértetektől, a zombiktól és a vámpiroktól, a vérfarkas létezésében pedig egyáltalán nem hiszek, mert teljesen tudománytalanak tartom, de azért mégis rossz érzésem lesz ilyenkor, amikor éjnek idején egy elhagyott temetőben kóricálunk.

– Tökéletesen egyetérték az előttem szólóval – bólogatott Macdonalds is. – Mi lenne, ha innánk egy kis whiskyt, hogy erőt merítsünk és bátorságra kapjunk? – vette fel az ötletet.

Mivel nem volt ellenvetés, körbeadtuk a laposüveget, amely rövidesen nem csak lapos, de üres is lett.

– A nemjóját, de jól esett! – jelentette ki Macdonalds. Arca kipirult, bátorsága irreálisan megnövekedett, de jobb volt ez így, mintha összeizgulta volna magát a félelemtől. .

– Érdekes – mélzott Rúth asszony. – Mintha ott, az a sír mozogna...

Mindannyian odanéztünk, ahová vastag és tömpe újakban végződő kis kacsója mutatott és kis híján felordítottunk meglepetésünkben, később pedig rémületünkben.

Jómagam, mint gyakorlott Tibet kutató, aki már nem először ízleltem meg a jakvajás tea utolérhetetlen zamatát, és nem először indultam útnak azért, hogy behatóbban tanulmányozzam a dalai lámák szaporodását, azonnal berántottam barátaimat egy üresen álló sírgödörbe. Mivel az itteni lakosok jóval alacsonyabbak voltak nálunk európaiaknál, és a talaj is sziklás volt, no meg rettenetesen kemény, a sír sem volt annyira mély, hogy lábujjhegyre állva ki ne láthassunk a gödörből, amely hideg, rosszindulatú párát lehelt magából.

– Istenemre, tényleg mozog – suttogta alig hallhatóan Macdonalds. Most először láttam, hogy keresztet vet rémületében. Nem is sejtettem, hogy ennyire vallásos. Bár, aki ennyi whiskyt nyakai, annak valamiben hinnie kell, az egészen bizonyos...

– Nézze, Mr. Laticel! – suttogta Rúth asszony. Olyan fehér volt, akár a fal: Minden ízében remegett mint a húsvéti kocsonya. Pupillája tágra nyílt, szemében rémület ült.

Én magam is odanézttem.

Egy pillanatra elhült ereimben a vér. A szám kiszáradt, a vér érzékeny alhasi pontomból, ahol pedig standard körülmények között szinte mindig pulzálni szokott, az agyamba szökött. A szívem majd kiugrott rémületemben. A fogaim halkán zörögtek a számban. Más körülmények között komolyan aggódtam volna a nyelvem épségéért, amely szerepet játszott abban, hogy ilyen népszerűségnek örvendtem a hölgyek körében, ám ezúttal kisebb gondom is nagyobb volt annál, mintsem hogy emiatt aggódjak.

Amit láttunk, minden képzeletet felülmúlóan iszonyatos, rémületes és hihetetlen volt.

Becsuktam a szememet, majd újra kinyitottam, hátha csak álmodom, és mindjárt fel fogok ébredni.

De nem!

Ott előttünk, legfeljebb ötven méterre, a holdvilág megvilágított valakit, aki az előbb mászott ki az egyik sírból. Ruházata szakadt volt, haja zilált, mozdulatai tétovák, mint a régóta nem táplálkozott vámpíroknak.

Iszonytató üvöltés hasított az éjszakába.

Megborzongtunk, a hajunk égnek állt, de képtelenek voltunk levenni a szemünket arról a rémséges szörnyetegről, aki a levegőbe szimatolt és lassan, tántorogva felénk indult.

Amikor már csak néhány lépés távolságra volt tőlünk, a holdvilág sárgás fénye pedig megvilágíthatta keskeny arcát, rettenetes felismerés hasított elmémbe.

Én már láttam valahol ezt az alakot.

A szörnyűséges teremtmény felemelte fejét, és most már egészen biztos voltam a dolgomban. A neve ott formálódott mozdulni képtelen ajkaimból lágyan kifelé fityegő nyelvem hegyén, mely üde nyálhabot vert szám szélére, de képtelen voltam kimondani. Nem, ez egyszerűen nem létezhet! De a kétely elmúlt, amikor félelemtől bénult elmémben elpattant valami és üvölteni kezdtem, ahogyan csak a torkomon kifért. A lény nevét ordítottam, hangosan, artikulátlanul, senki másához sem hasonlíthatóan guszztustalanul.

– Anita!

A lény meghallotta hangomat. Csodálkoztam volna, ha nem hallja meg!

A következő percben beleesett a gödörbe, egyenesen a karjaimba, fejét vállamra hajtotta, mint egy jó szerető, ám gyilkos ösztön vezethette, mert fogai nyakamba haraptak. Ismét üvöltöttem.

----- 15. -----

Amikor egy elfeledett, ősi Chi-Hi Pu-Hi kung-fu technikával, leráztam magamról a lány karcsú, ámde izmos testét, vagyis, az úgynevezett sáskajáró harcos stílusában én is jól beleharaptam, fogainak szorítása megenyhült a nyakamon. Így már nem volt akadálya, hogy hátracsavarjam a kezét, a fejét pedig néhány pillanatra határozott mozdulataim egyikével belenyomjam a hideg és fekete földbe.

– Brppppdbppggghhgggööbbbhhhhrrgh – mondta a lány erőlködve, mint egy túlterhelt exkavátor, közben úgy ficáncolt a kezeim között, akár egy frissen fogott angolna.

– Engedje el! – javasolta Rúth asszony. – Még a végén megfullad!

– Pedig megérdemelné! – mondott ellent kissé rosszindulatúan Macdonalds. – Kis híján átharapta Mr. Laticel torkát. Micsoda szörnyeteg! Biztosan vámpír, vagy valami ilyesmi.

Amikor már nem mozgott, mélyen a lány szemébe néztem. Vajon tényleg vámpírrá lett? Kifejezéstelen, sárszínű arca megdöbbenett. Nem! Nem az volt. Macdonalds barátom tévedett. Valami sokkal rosszabb, amivel nem tudunk mit kezdeni.

– Kötözzék meg! – utasítottam barátaimat. – De jó szorosra, mert az életünk múlhat rajta.

– Itt akarja hagyni a lányt a sírgödörben? – kérdezte Rúth asszony megdöbbenve. – Még a végén megfagy a szerencsétlen...

Mélyen meghatott, hogy ennyire aggódik annak a lánynak a sorsáért, aki miatt ilyen sanyarú, kétségbeejtő és reménytelen helyzetbe kerültünk, de jelen pillanatban egyáltalán nem érdekelt. Mivel azonban eszem ágában sem volt itt hagyni az áléit teremtést, megnyugtattam Rúth asszonyt, hogy á, dehogy.

A hölgyet óvatosan kihajítottuk a gödörből, közben nagyon vigyáztunk, hogy össze ne törjön a feje, majd mi magunk is utána másztunk. Felemeltem a testet és a hátamra vetettem. Hideg volt és merev. Rossz érzés lett rajtam úrrá.

– Csak nem!?!... – motyogtam magam elé, és szinte önkívületi állapotban megindultam előre, amerre az öregember lakhelyét sejtettem.

A vaksötétben kivilágított útjelző táblák segítettek utunkat, aminek nagyon, de nagyon megörültünk.

A táblák, amelyeken az "ERRE VAN AZ ÖREGEMBER, AKIT KERESTEK" felirat világitott, lehetővé tették, hogy szinte pár perc alatt, de legfeljebb fél óra múltán meglegljük a barlangot, ahol az öregember élt.

– Mintha tűz fényét látnám arrafelé... – bizonytalankodott Macdonalds. – Maguk szerint az lesz az?

Kifinomult szaglással, amilyen csakis egy magánkopónak adatott meg ezen a földön, beleszipákoltam a levegőbe. Amit éreztem, az egyértelmű volt. Elsápadtam, majd elkékültem, a gyomrom felfordult és majdnem azt mondtam, hogy boáááá, de Rúth asszony húsos kezével legyezőszerű mozdulatokat végzett előttem, majd kissé elvörösödve szabadkozni kezdett.

– Pardon, Mr. Laticel. Nem akartam... Izé, tudja, annyira izgatott vagyok... – Szóval nem bírtam már visszatartani és pukkoltam egyet...

Önkívületi állapotban tántorogtam előre hátra, kis híján elájultam, ráadásul a mereven áléit Anita teste is sokat nyomort a latban és rajtam.

Macdonalds, a drága barát, azonban megmentette életemet. Mielőtt belezuhantam volna a hátamra kötözött lánnyal együtt valami istenverte szakadékba, előhalászta zsebéből életmentő folyadékját. Az üres whiskisflakon tetejét lecsavarozva az orrom alá dugta az üveget. Az orrlíkaimba az utánozhatatlanul alkoholtartalmú nedű illata áramlott, egyszer és mindenkorra elűzve azt a szagot, amely kis híján vesztünket okozta. Összerogytam, lihegtem, mint a gőzmozdony, és ha a pipám égett volna, akkor bizony még füstöltem is volna. Még szerencse, hogy nem égett, mert a fokozott robbanásveszély könnyedén okozhatott volna soha nem látott robbanást, valamint gyomorfelkavaró látványú és kellemetlenül viszkető égési sérüléseket.

– Igyon egyet a nagy ijedségre! – javasolta az áldott Macdonalds, én pedig úgy éreztem, egy barát meghívását nem illik visszautasítani. Az üveg falára tapadt cseppeket mohón kiszívtam. Tomboló, üvöltő bikaként álltam talpra, és előre mutattam.

– Ott, nézzék, ahol a tűz lobog!

Mindannyian arra néztünk. A barlang bejáratánál ott állt egy kihívóan öltözött, szépségesen fiatal és üde teremtés, aki semmiképpen sem lehetett az öregember. Ez egyáltalán nem kerülte el a figyelmemet, mint ahogyan az sem, hogy a lobogó, sercegve égő és pattogó narancsvörös lángnyelvek a barlang belsejében remegő árnyékát vetítették egy hatalmas termetű, minden bizonnyal nem evilági teremtménynek.

– Atyaisten – suttogta Macdonalds. – Jaj! – suttogta Rúth asszony is.

– Bizony jaj! – motyogtam magam elé, és lassú, tántorgó léptekkel elindultam oda, ahova sorsom szerint mennem kellett.

A barlang bejáratánál lévő hölgy kedves mosollyal fogadott minket. Bevezette szerény társaságunkat a barlangba, hellyel kínált a tűz mellett elhelyezett, kellemesen átmelegedett nagy köveken, majd meghajolt és távozott, mintha csak a titkárnő lett volna.

Később kiderült, hogy valóban az volt.

– Egy karcsú szőke nő, vakítóan fehér fogakkal! – adott hangot csodálkozásának Macdonalds. – Mi a fenét keres itt egy ilyen pompázatos teremtés?

– Miket fecsegsz te itt össze-vissza!? – róttá meg Rúth társnője, feltehetően a sárga irigységtől vezérelve. – Szerintem egyáltalán nem valami nagy szám. Ráadásul olyan kihívóan öltözködik, hogy az már felháborító.

– De hiszen nem volt rajta semmi...

– Hát éppen ez az! – csattant Rúth – asszony felháborodott hangja.

Éppen közbe akartam szólni, és megjegyezni, hogy valóban mennyire különös, hogy egy hegyi remete barlangjában egy szőke bombázóval találkozunk, amikor belépett egy nagyon öreg, sőt vénségesen vén aggastyán.

Csupán egyszál ágyékkötőt viselt, de ez nem látszott rajta, mivel a ráterített szörmebundák teljesen eltakarták ruházatának ezt az elemi szintjét.

– Üdvözöllek, nemes család sarja – köszöntött az öreg, amiből rögtön tudtam, hogy valószínűleg olvasta a Bardo Tödolt, a tibeti halottáskönyvet, mert ott használnak a szerzők folyton-folyvást ilyen érthetetlen megfogalmazásokat, de ha nem, akkor is egészen bizonyosan hallott róla. Ezer szerencsémre ugyanazt a nyelvjárást beszélte, mint amit én is ismertem. Ezért azután megkérdeztem, hogy beszél-e angolul.

Beszélt.

De hogy mikor és hol tanult meg, arról sejtelmem sem volt, de mivel ilyen idős ember volt, aki minden bizonnyal sok rettenetes élményen ment keresztül hosszú élete során, hát nem is igen feszegettem.

– Haver – kezdte az öregember. Meglepő nyelvi fordulatokat használt az angolban, de ezen az éjjelen én már semmin sem csodálkoztam. – Már régóta vártam rátok. Tudtam, hogy eljöttök, és örülök, hogy pontosak voltatok. Már nincs sok időnk! Szeretek éjjél előtt szőgeságyba kerülni, meglehetősen álmos és fáradt vagyok, biztosan a melegfront teszi.

Ámulattal vegyes csodálattal figyeltem az idős ember szavait.

Apró, ferde, mongoloid szemei mögül jókedvűen vizsgált bennünket. Megnyerhettük a tetszését, mert hirtelen felnevetett, mintha valami jó viccet mondtunk volna és folytatta monológját, amelyet saját hallgatásával tört meg az imént.

– Engedjétek meg, hogy bemutatkozzam. Nevem: Bábu. Az ellenségeim Bárgyúnak hívnak, de ne is törődjétek vele. Az öreg elhallgatott, mintha ihletre várna. Tisztelettel figyeltük, hátha valami eszébe jut, de nem.

Óvatosan, mintha ötkilós kalapáccsal akarnék feltörni egy lágytojást, megkérdeztem tőle:

– Ó, nemes család sarja, tisztelt Bábu, meg tudnád-e nekem mondani, hogy minek köszönhetjük azt a szerencsét, hogy vendégszeretetedet élvezhetjük?

– Hát, hogy errefelé jártatok – kuncogott az öreg. Megilletődötten hallgattam a bölcsességet, amely elhagyta ennek az idős embernek az ajkát, és csodáltam azt a pengeéles logikát, amellyel szinte azonnal válaszolt egy olyan kérdésre, amely már egy napja eredménytelenül, megoldhatatlan rejtvényként gyötörte elménket.

Az öreg hunyorított, és egy vizeskancsóval megtömté a vízpipáját. Miután durranógázt fejlesztett, és meggyújtotta, apró buborékokat eregetve, elmélázva bámult a tűzbe, hogy szándékosan eltompítsa érzékeit, és ezáltal belemerülhessen egy mélyebb, elvontabb, talán nem is létező, metafizikai világba.

Mivel úgy gondoltam, nekem is van néhány pipám, én is rágyújtottam. Rúth asszony és Macdonalds fuldokolva köhögtek, de nem törődtem velük. Tudtam, ha majd abba hagyom a pipázást, sokkal jobban lesznek.

– Tudom, miért jöttetek hozzám, a nagy Bábuhoz, aki a hegy mélyén él egyszem csajával együtt, a szőke és szexi Barbival – kezdte olyan hangon, amittől rendszerint ki szokott lenni a hideg. Rekedtes, síron túli szavak hagyták el a torkát amikor folytatta: – Sötét rejtély szele ölel körül benneteket. Elvetemült démonok üznek veletek gonosz tréfát. Halált és sötét rejtélyt látok, meg egy tüzet, amely itt lobog előttem, hogy majd kigúvad a szemem tőle.

– A tüzet mi is látjuk – szólt közbe Macdonalds halkán, amiből megállapítottam, hogy ő is állatira meg lehet illetőve ettől a különös öregembertől, aki ennyire öreg, de ennek ellenére ilyen szexi szőke csaja van, akivel egyedül él itt a barlangjában. Elhessegettem magamtól az erkölcsstelen gondolatokat, de azok egyre csak visszajöttek. Megpróbáltam a problémáinkra összpontosítani, ám meg kell valljam, hogy nehezemre esett. Folyton a szőke nő jutott eszembe.

Még szerencse, hogy az öreg ott folytatta, ahol abba hagyta.

– Sötét ármányt szó ellenetek valaki. De van egy nemes lelkű jóbarát, aki segít a bajban. Közéleg az igazság órája, amikor minden kiderül. Meg akarjátok találni azt, amit mindenki elfeledett, még én sem láttam soha, de akik eddig meglátták, az életükkel fizettek érte. Ott találjátok a magyarázatot minden kérdésetekre. Ne adjátok fel a reményt, mert remény, az mindig van.

Az öreg elhallgatott. Meglepetten láttam, hogy nyitott szemmel elaludt a tűz mellett. Óvatosan, nagyon ügyelve arra, nehogy beleessen a lángokba, felébresztettem.

– Riadó! – rikoltotta az öreg. – Javohl, Herr Kamerád! Meglepetten figyeltük ezt az idős embert, akinek az arckifejezése lassan visszanyerte eredetileg is gyűrött, barázdáltól és az időjárástól, no meg a kor előrehaladtával egyre szaporodó ráncaitól szabdalt dizájnját.

– Bizonyosan valami rossz emlék... – sóhajtott együttérzően Rúth asszony.

– Bizony, az – helyeselt az öreg. Elgondolkodva bámult ránk. Hogy mi járhatott a fejében? Fogalmunk sem volt róla, hiszen egyikünk sem volt gondolatolvasó.

Az öregember, akit Bábunak hívtak, lassan beszélni kezdett:

– Valamikor nagyon régen, a történelem hajnalán másféle emberek éltek ezen a földön. Kicsik voltak és sötét bőrűek, övük volt a föld, a víz és a levegő. Halásztak, vadásztak, földet műveltek, pedig nem voltak műveltek, így teltek múltak az évezredek, amikor rettenetes dolog történt. Északról nomád, kocsihajító népek törtek be erre a földre. Vadul vágattak, fittyet hánytak az elemi közlekedési szabályokra, hegyeken völgyeken robogtak, keresztül, hosszú szőke hajukba bele-bele kapott a szél, fényes, fehér bőrükön meg-megcsillant a napfény, kék szemük pedig hidegen mérte végig e tájat és a fekete embereket, kik itt voltak honosak eme vidéken. A magas, orruk alatt fekete bajuszkát viselő népek villámháborúval elfoglalták ezt a földet, a leigázott ősokeket pedig maguk alá kényszerítették. Ez főleg a nőkkel volt örömteli dolog, de kellemetlen utóhatása lett, hogy a szép fehér emberek összekeveredtek a sötét bőrű helyi lakosokkal, így egy idő után, kasztrendszer ide vagy oda, mindenki bebarnult. Az eddig tők fekete helyiek nem bánták, hogy egy kicsit kivilágosodtak, de a teljesen fehér és szőke hajú hódítók egy idő után teljesen beolvadtak, néhány száz év múltán már nyomuk sem maradt. Pedig ők voltak az árják. Volt egy szent könyvük, amelyet Védának neveztek. Nem volt benne semmi érdekes, csak mindenféle népdal, meg egy csomó használati utasítás, hogyan kell elkészíteni kedvelt koktéjjaikat, többek között a részegítő dzsúszt, a szómát, amit mindenki nagyon kedvelt közülük. Mindenhová magukkal cipelték ezt a könyvet, amit ki tudja, hogy hol adhattak ki, hiszen akkoriban nem létezett még egyetlen könyvkiadó sem.

– Tényleg, ezek szerint a Biblia sem ... – szólt közbe Macdonalds, de lepisszegettük.

– A Védáknak azonban állítólag van egy másik, rejtett

értelmezésük is. Csak nagyon kevesen fejthették meg, az igazán kiválasztott, legnagyobb mesterek, akik addig-addig tanulmányozták a szent iratokat, amíg egészen bele nem hülyültek, vagy annyira meg nem értették, hogy hirtelen megvilágosodtak. Akkor azután már nem létezett számukra semmiféle probléma, gond és baj, életüket attól fogva tökéletes boldogságban és emelkedett lelkiállapotban töltötték.

– Ha nekünk is lenne elegendő whiskynk, akkor könnyedén elérhetnénk ezt az állapotot... – Macdonaldsot megint le kellett intenünk. Szerencsére az öreg nem nehezményezte, hogy folyvást közbeszólunk, így tehát tovább magyarázott.

– Hát így történt – zárta le mondandóját. – Ha van kérdésetek, nyugodtan tegyétek fel, mielőtt elmegyek lefeküdni, mert később már hiába. Olyan mélyen alszom, hogy szinte lehetetlen felkelteni.

– Ó, nemes Bábú – kezdtem tisztelettel. – Azért jöttünk el hozzád, mert valaki megszóktetett minket a börtönből, és azt állította, hogy te majd segítesz nekünk megoldani egy sötét rejtélyt, amely annyira az, hogy nem is tudjuk, hogy ki van velünk és ki ellenünk.

Bábú érdeklődve figyelt rám, ezért hát folytattam:

– Az árjákról szóló történeted valóban nagyon érdekes volt, színes előadásmódod, jól intonált beszédmodorod külön is emelte színvonalát. Ámde. Nem igazán értjük tudatlan értelmünkkel, hogy miért mesélted el ezt nekünk. Hiszen mi a Köddé Vált Kolostort keressük, a soha meg nem pillantott rejtélyes építményt, ahol ki tudja miféle tudást őriznek. Ha a maffia is meg akarja szerezni, akkor tartok tőle, hogy olyan rettenetes hatalommal bírhat, amelyet még elgondolni is félek.

Az öreg elgondolkodva bámult rám a tűzön keresztül, majd kibökte:

– Ne majrézz, Leslie! Az Erő veled van. Képes vagy arra, hogy kitalálj valamit, ami elvezet a megoldáshoz. Kreatív vagy, éles eszű, jóhumorú, sármos, imádnak a nők, tisztelve félik nevedet a férfiak, és úgy tudsz küzdeni, mint egy állat.

Meg kell mondjam, jólesett a biztatás. Ámde sajnos egy jottányit sem jutottunk előrébb azon a téren, hogy megtudjuk, ki volt titokzatos jótevőnk, és hogy mit akart tőlem valójában a maffia és főképpen Don Pikkoló. Azt is homály fedte, hogy kicsoda igazából a vállamon cipelt lány, Anita. Fel kellett hát tennem ezeket a kérdéseket is.

Az öreg figyelmesen hallgatta mondandómat, amíg egyszer csak el nem aludt. Akkor felébresztettük.

– Fiam! – nézett a szemembe az öreg. Most láttam, hogy mennyire rövidlátó, ugyanis a kezemben gyűrögetett kalapomhoz beszélt, mert azt hitte, hogy az a fejem.

– Nem árulhatom el neked, hogy ki volt az a titokzatos jótevő, aki segített megszökni a tömlőcből. Hamarosan megtudod, mert fel fogja fedni kilétét. De addig a percig, amíg ki nem derül minden igazság, hallgatnia kell, mert különben nagy baj érheti. Ezt meg kell értened. .

Bár nem értettem, de mégis reméltem, az idő nekünk dolgozik. Feltettem még egy kérdést, amely nem hagyott nyugodni:

– Ó, nemes család sarja, nagy tiszteletű Bábú! Nem értem, hogy miért támadott rám ez a lány, aki úgy tűnik, eszméletét veszítette, miután megharaptam. Azt sem értem, hogyan kerülhetett elő egy sírból, hiszen fél nappal ezelőtt még Don Pikkolóval együtt vertek át minket.

Bábú ismét a tűzbe nézett, úgy, mintha tényleg lett volna ott valami.

– Egy sírból? – kérdezte komoran. Bólintottam.

– Ajjaj – felelte gondterhelten Bábú. – Akkor már értem, mi történhetett. Ez a lány nem az a lány. Akit te keresel, az a Köddé Vált Kolostorban van.

Szavai úgy hasítottak a lelkembe, mint a kés a vajba. Tehát az igazi Anita ott van. De akkor ez kicsoda?

Az öreg kitalálta a gondolatomat. Hosszasan vizsgálta az alélt lányt, megtapogatta a pulzusát és a melltartóját, majd így szólt.

– Ez csak egy hasonmás, rinpócse. Fogalmam sincs, hogy honnan került ide. De egészen biztos vagyok benne, hogy nem ezt a lányt keresed. Ez egy zombi, akit gonosz varázslattal arra programoztak, hogy harapásával életedre törjön, s elragadjon lelkedet. Mondd fiam, vannak neked ellenségeid?

– Hát, mi tagadás... – mosolyogtam kényszeredetten. – Napokig tartana felsorolnom a listát.

– Akkor bizony a helyzet bonyolult. De tudd meg, hogy aki ezt a zombit ellened küldte, az bizony ismerte a tibeti varázslás minden csínját-bínját, és lefogadom, hogy elolvasta Alexandra David-Neil összes műveit.

Rémülettel töltött el, amit az öregember mondott, mert én is olvastam az említett tibetkutató könyveit.

Az öreg egy apró üvegcset nyújtott át nekem, amelyben bizonytalan eredetű és meghatározhatatlan színű folyadék lötyögött.

– Meg kell innod, Leslie, mert ha nem, akkor bizony feldobod a talpad, és te magad is zombivá leszel.

Óvatosan elvettem tőle az üvegcset, és felhörpintettem a tartalmát. Égette a torkomat, kis híján lángra lobbantotta nyelvcsövemet és kegyetlenül marta a gyomromat. Egyébként semmit nem éreztem, amikor megittam. Nem voltam benne egészen biztos, hogy valóban van valami hatása. Kényszerítettem magam, hogy higgyek a gyógyító erejében, mert olvastam róla a saját könyveimben, hogy a hit ereje sokszor használ.

Az öreg egy használt lapulevelet húzott elő egy díszes dobozból és megparancsolta, hogy szorítsam jó erősen a nyakamra, így is tettem. Majdnem felüvöltöttem. Úgy éreztem, a nyakam és a sebzett húsom elevenen elég, a fájdalom már-már akkora volt, amelyet én sem voltam képes méltósággal elviselni. Felállva ugráltam, körbe-körbe rohangáltam, szitkozódtam, az istenekhez fohászkodtam, a földre vettem magam, ott fetrengtem, majd fogamat összeszorítva, fájdalmas képpel sziszegtem.

Macdonalds barátom rémülettel nézett rám. Szemeiben együttérzés helyett a döbbenet fénye világolt. Nem látott még ilyen rettenetes állapotban.

Amikor megnyugodtam, az öregember intett, hogy üljek vissza a tűz mellé és igyák meg egy jó forró jakvajjas teát, sok jakvajjal.

Így is tettem. Titkárnöje, az ideális alkatú Barbie cica behozott néhány bögrét és szervírozta az átható illatú italt, amelytől a rossz szellemek bizonyára végleg el fognak távozni belőlem, majd csábos mosollyal az arcán távozott.

– Az ember lelke kettős természetű. Van egy magasabb szintű árnyéklelke és egy alacsonyabb, az úgynevezett szolgálélek. Utóbbi kvázi háztartási alkalmazottként működteti porhüvelyünket, míg az árnyéklelek alszik, elhagyja a testét stb. Ha azonban az árnyéklelek nem tud visszatalálni a testbe, akkor bizony a magára hagyott alkalmazott egy idő után abbahagyja a munkát és leáll. Ekkor az illető meghal. De a testére nagyon kell vigyázni, mert gonosz erők bizony ellophatják a testet, és szörnyű célokra használhatják – figyelmeztetett bennünket az öreg. – Például ilyen szörnyeteg hozható létre a segítségével – mutatott az Anita utánzatra. – Legyetek mindig résen, rinpócse! Titkárnök, Barbie árnyéklelkét is gonosz varázslók lopták el évekkor ezelőtt. Meghalt, de a testét nem hagyhattam veszendőbe menni. Szegény tizenhetedik feleségem éppen akkor halt meg orrsövényferdülésben. Gyorsan bele költöztettem a lelkét, így két legyet ütöttem egy csapásra. Engedelmes, jó háziasszonyomat

egy újabb kiadású testben kaphattam vissza, amelyik jobban bírja a megpróbáltatásokat. – Az "öreg elvigyorodott. – Úgy értem, azóta van titkárnóm meg feleségem is egyszemélyben...

– Bábu, te képes vagy arra, hogy lelkeket költöztess ki és be?

– Természetesen. Amerikában egy nagy szállodában dolgoztam, ott mindennap kellett ki és be is költöztetni a lelkeket.

– De azok nem voltak holt lelkek!

– Ja, tényleg! Ezt a dolgot egy nagy mestertől tanultam, aki azt állította, hogy ő Varúna.

– Varúna? De hiszen ő az ősi árják istene. Az lehetetlen!

– Semmi sem az. Higgyél nekem, rinpócse. – Az öregember szemében különös fény lobbant, amely szemvillanás alatt kitörölte az agyamból a további kérdéseket. Mintha valami varázslat ért volna, némán bámultam a tüzet. Mellettem Macdonalds is kifejezéstelen tekintettel bámult maga elé. Valami történt velünk, de nem értettem hogy mi.

– Remélem, hogy szerencsével jársz utadon, rinpócse – mosolygott az öreg barátságosan.

"Már megint ez a rinpócsézés" – gondoltam magamban. Megfogadtam, hogy ha ezt egyszer élve megúszom, veszek végre egy 1901 utáni tibeti szótárt és megnézem, hogy mi a fenét jelenthet.

– Rinpócse! – mondtam én is, nehogy az adósa maradjak, ha tényleg valami csúnyát jelent. – Nekem meg kell találnom az igazi Anitát, mert ha nem találom meg, meghalok. Tudom jól, hogy a Köddé Vált Kolostorból még élő ember fia vissza nem tért, de akkor is. Muszáj megtalálnom, mert különben végez velem a maffia. – Lassanként eszembe jutott néhány kínzó kérdés, de még mindig valami fura üresség tángolt az agyamban. A fel nem tehetett kérdések üressége.

Az öreg szeretetteljesen nézett végig rajtam, de az is lehet, hogy meg akarta jegyezni magának az arcomat, mert tisztában volt vele, hogy utoljára lát.

– Miért akarod megtalálni azt az átkozott kolostort? – kérdezte szomorúan. – Hiszen olyan fiatal vagy még. Na jó, nem vagy már olyan fiatal, de azért mégiscsak kár lenne érted.

– Meg kell találnom, Bábu! – mondtam olyan eltökélten, hogyan csak tőlem tellett. Kidüllesztettem a mellkasomat is, hogy még fenyegetőbbnek tűnjek. – Nincs más választásom. Esetleg elbujdoshatnék a Föld másik oldalára, megváltoztathatnám a személyi igazolvány számomat és átoperálathatnám az arcomat, de az annyi pénzbe kerülne, amit egy élet munkájával sem tudnék előteremteni. De ha mégiscsak sikerülne, akkor is fennáll a veszély, hogy a maffia a nyomomra akad. Meg különben is, gyerekkorom óta félek a fehér köpenyes bácsiktól.

– Ha így áll a helyzet, akkor elárulom, merre fogod megtalálni azt az átkozott kolostort.

Macdonalds és én lélegzet-visszafojtva hallgattuk, Rúth asszony viszont hangoosan hortyogott, a száját furcsán fölfelé csücsörítette, mintha inni kérne. Macdonalds időnként töltött bele egy kis whiskyt, hogy a folyadék megolajozza a szárazon működő torkot, amely ilyenkor csendesebb üzemmódra váltott.

– Induljatok el visszafelé Tompaphing kolostora felé. Amikor félúton jártok, forduljatok balra annál a hegynél, amelyik a legmagasabb. A hegy oldalában hosszas keresgélés után meg fogjátok lelteni a titkos átjárót. A titkos átjáró létfontosságú, mert éneikül soha az életben nem találnátok meg a Köddé Vált Kolostort. Amikor megvan az átjáró, menjetek be a hegy belsejébe. Óvatosan nézzetek körül, nehogy valami gonosz csapda kioltsa törekeny életeteket. A titkos járat elvezet majd benneteket a Köddé Vált Kolostorhoz. De figyelmeztetek Benneteket, hogy nem azt fogjátok ott találni, amit kerestek. De ez tulajdonképpen mellékes is, hiszen úgysem fogtok visszatérni. A megszerzett tudás tehát semmit sem fog érni, hiszen senki sem lesz, akivel később megoszthatnátok ezt a bölcsességet. Jobb, ha tudjátok, hogy rettenetes halálotok lesz. Én a helyetekben bizony nem mennék oda! – figyelmeztetett az öreg.

Mielőtt elmentünk volna, még egyszer utoljára megpróbáltam kiszedni az öregből, hogy ki volt az a titokzatos alak, aki segített nekünk megszökni a börtönből. Ám a titokzatos Bábu csak mosolygott, de nem volt hajlandó kötélnak állni. Annak is örültem volna, ha elárulja nekem, hogy vajon kik azok, akik ellenségeink és kik azok, akikben megbízhatunk, de vajmi kevés sikerrel jártam. Az öreg csak a vállát vonogatta, hümmögött, és azt állította, minden kérdésemre választ találok, ha megtalálom a Köddé Vált Kolostort.

Nagy tisztelettel megköszöntük segítségét, feltápáskodtunk, magához térítettük a káromkodni kezdő Rúth asszonyt és elbúcsúztunk az öregtől. Az ál-Anitát otthagytuk az öregnek ajándékba, aki örömmel elfogadta. Fogalmam sem volt róla, hogy vajon mihez akar vele kezdeni, de nem is érdekelt túlzottan.

Még utoljára megkérdeztem tőle valamit.

– Mondd, Bábu, titokzatos képességeiddel meg tudod-e állapítani, hogy az igazi Anita életben van-e?

– Természetesen – bólintott az öreg, és miután feldobott egy pénzérmét sugárzó arccal kijelentette:

– Szerencsére még igen.

Megkönnyebbülten sóhajtottam, és elindultam visszafelé barátaimmal, akik legalább annyira szomjaztak a whiskyre, mint én.

– Köszönjük a segítségedet, Bábu – búcsúztam. – Nem is tudom, hogyan hálálhatnám meg a segítségedet.

– De én tudom – vigyorgott az öreg. – Tíz dollár lesz.

– Összesen?

– Nem, dehogy is. Óránként.

A fogamat szíva leperkáltam az ölébe húsz dolcsit. Tízcentesekben.

Hajnali öt óra lehetett, mire végre megtaláltuk azt a bejáratot, amelyet az öregember említett. Tényleg a legmagasabb hegy oldalában volt, és egészen bizonyos vagyok benne, hogy soha az életben nem találtuk volna meg, ha be nem szakad alattunk a hófödte hegyoldal, és üvöltve bele nem zuhanunk egy lefelé vezető, csúszdasherű, mély kürtöbe.

Nyugodtan mondhatom, hogy ez a percegig tartó zuhanás volt életem legrettenetesebb élménye. (A Kelly Family megtalálása után). Nemcsak azért, mert olyan váratlan volt, mint egy lóvasszobor nyihogása, hanem azért is, mert két útitársam, akik szorosban a nyomomban haladtak – mivel én mentem elől, mert nálam volt a zseblámpa – velem együtt, sőt a nyakamba gabalyodva csúszott, időnként zuhant vagy pattogott lefelé a mély és ismeretlen kürtöbe.

Rettenetes zuhanásunk egy tágasnak tűnő teremben ért véget, amelynek az alját finom porréteg borította. Hatalmas puffanással, nagyot ordítva értünk talajt. Miután feltápáskodtunk, és leporoltuk egymásról a ruházatunkra rakódott rettenetes mennyiségű sarat, piszkot, törmeléket, körbevilágítottam a lámpámmal. A terem több tíz méter széles és közel ilyen hosszú lehetett. Teljesen üres volt. Kijáratot sehol sem láttunk, falai simára csiszolt, kőkemény sziklafalnak látszottak.

– Hol vagyunk? – kérdezte nyögve Macdonalds. Bal kezének kisujja ernyedten fityegett, a zuhanás közben valahogyan kificamodott. Testét vérző zúzódások, piszok és sár borította. Láthatóan nem vigasztalta a tudat, hogy mi sem festünk nála jobban.

– Honnan a fenéből tudhatnánk azt! – torkolta le Rúth asszony, aki vérző száját tapogatta.

Nekem komolyabb sérülésem nem történt, mert nagy szerencsémre, útitársaim puha, alkoholtól dundi testére érkeztem, akiknek vastag hájrége felfogta a zuhanás erejét.

Már egy ideje csendben tanulmányoztam a földet, amelyen álltunk. Az elemlámpám fényénél azon tanakodtam, hogy vajon tényleg ennyire régen nem járt senki errefelé vagy csak nekem tűnik így.

A földet ugyanis mindenütt finom porréteg borította. Lábnyomokat még véletlenül sem fedeztem fél. Körbevilágítottam, majd a lámpa fényét a mennyezetre szegeztem. Sima volt és egyhangú. Felettünk egy sötét lyuk tátongott. Rossz emlékek toltak fel rövid távú memóriámból, ugyanis ezen keresztül éreztünk az imént.

Első pillantásra úgy tetszett, csapdába kerültünk. Kijáratnak még csak nyomát sem fedeztük fel. A második pillantásra már egészen bizonyosak voltunk benne, innen nincs kiút.

– Most mit tegyünk? – kérdezte siránkozó hangon Macdonalds. – Itt fogunk megrohadni ebben az istenverte veremben.

– Nem fogunk megrohadni – próbáltam meg lelket önteni barátomba. – A helyiség meglepő módon rendkívül száraz. Inkább azt mondanám, hogy szép csendesen kiszáradunk és mumifikálódunk, mint az a férfi, ott abban a sarokban. – Odavilágítottam a lámpával.

Macdonalds felnyögött, Rúth asszony pedig elkerekedő szemekkel bámulta a szerencsétlent, aki felett láthatóan nem múltak el nyomtalanul az itt töltött évszázadok. Csupa csont és bőr volt. A fejeri, helyesebben .szólva, rossz kedvű, mosolytalan arcú aszott koponyáján lévő fura acélszak, az oldalára csatolt kard és a mellét fedő fémpancél viszont a porréteget leszámítva olyan szépen csillogott, mintha nemrégiben gyártotta volna le egy ügyes fegyverkovács valahol Észak-Indiában.

– Ez a sors vár ránk is? – kérdezte Macdonalds remegő hangon, amikor velünk együtt átkutatta a szerencsétlen kincsvadász szinte porrá omlott csontvázát. Üveges

tekintetű koponyája üres szemgödrével együtt kifejezéstelenül bámult ránk. Vajon mi járhatott a fejében halálának pillanatában? Sejtettem, hogy a sehol sem talált kijárat körül foroghattak gondolatai. Persze közben bizonyosan nagyon szomjas és éhes is lehetett.

– Ó, Istenem, mit vétettem, hogy ide kerültem!? – siránkozott Macdonalds. – Meg fogok halni! Éhen halok, vagy szomján veszek. Micsoda vég! Pedig azt hittem, hogy májzsugorban vagy rákban halok meg, erre most úgy fest, mégsem az alkohol végez velem – sajnós.

Megrendítő látvány volt, amint térdre rogyott, mint valami rossz Shakespeare színész, az égre emelte tekintetét és könyörgőn vinnyogott: – Szükségem van whiskyre, és nincs már egy csepp sem. Istenem, add, hogy még egyszer ihassak egy vizespohárral! De inkább egy üveggel, ha lehetne.

Szomorúan figyeltük barátunkat és ivócimboránkat, és mi is arra gondoltunk, mint amire ő.

– Egészen bizonyos vagyok benne, hogy kell lennie valamiféle kijáratnak! – mondtam hirtelen.

Macdonalds legyintett:

– Csak azért mondja, hogy jobb kedvre derítsen. Hiszen az a szerencsétlen sem találta meg. És nézzen rá, hogy járt. Csupa csont és bőr...

– Igen, igen, de neki szemlátomást nem volt elemlámpája – mondtam higgadtan. – Nekünk viszont van. Jöjjenek gyorsan, és tapogassuk végig a falat. Van egy olyan érzésem, hogy még nem érkezett el a vég. Jöjjenek, kérem! Meg kell próbálnunk kijutni innen! Nem volna méltó hozzánk, hogy siránkozva várjuk a halált.

– Igaza van Mr. Laticelnek! – jelentette ki rekedtes hangján Rúth asszony, és finomnak egyáltalán nem nevezhető módon felranciaigálta a földről Macdonalds-et.

– Gyere, Arthur, hagyd abba a siránkozást, mert az vénasszonyoknak való. Egy kemény piás nem adhatja fel ilyen könnyen. Szedd össze magad! Állj fel, és indulj el, amerre Mr. Laticel mutatja, és tapogasd végig a falat.

Meg fogjuk találni a kijáratot, kijutunk innen, és tudom, hogy fogunk mi még dupla whiskyt kortyolni jég nélkül.

Macdonalds jobb kedvre derült a dupla whisky említésétől. Az orra alá dugtam az üres laposüvegét, és most én bíztattam, hogy szipákoljon mélyeket. Tudományosan is felvázoltam, hogy adott esetben az orr nyálkahártyáján keresztül milyen hatékonyan fel tud szívódni az alkoholpárlat.

Macdonalds egy perc múlva ismét a régi volt. Felkelt a földről, leporolta és kihúzta magát. Morogva ugyan, de szorgalmasan tapogatni kezdte a falat.

– Szoljának, ha találnak valamit! – kiáltotta lelkesen.

– Nem, majd titokban tartjuk! – vigyorgott Rúth asszony. Mosolya nem sokkal volt csábosabb a sarokban heverő hulláénál.

Végigtapogattuk a szobát. Nem szóltunk egy szót sem, újrakezdjük, még aprólékosabban, még nagyobb figyelemmel. Az eredmény azonban ezúttal is elkésítő volt. Ebben a pillanatban megmozdult a hulla. De csak azért, mert óvatos mozdulattal arrébb vonszoltam arról a helyről, ahol már néhány száz éve, valószínűleg halálának pillanata óta szó szerint magába roskadva kuporgott.

– Ide nézzenek! – kiáltottam önfeledten. – Itt van a lejárát! Milyen ostobák is voltunk! Hiszen csak oldalirányban kutattunk, mert el sem tudtuk képzelni, hogy másfelé is vezethet a menekülési útvonal. Az elhunyt alatt ott tátongott egy lyuk. Bevilágítottam az emlémpával.

A fénykéve egy helyes kis csigalépcsőn állapodott meg.

– Gyerünk! – mondtam, és elindultam lefelé. Mögöttem Rúth asszony léptei követtek, a sort pedig a militarizálódó Macdonalds zárta, aki úgy vélte, nagyobb biztonságot ad neki, ha a halott felfedező kardját szorongathatja a kezében.

Hosszú percekig haladtunk lefelé. A levegő nehéz volt, minden bizonnal már évezredek óta nem szellőztettek erre felé. A csigalépcső rendületlenül haladt lefelé, a lépcsőfokok fogyni nem akaróan kanyarogtak a lábunk alatt. Időnként megálltunk, és szusszantunk egyet: Nem időztünk azonban sokat, mert hajtott minket a remény, hogy talán a lépcsősor végén ott vár valami reményteljes.

Csalódnunk kellett.

A lépcsősor hamarosan elfogyott.

De egyáltalán nem úgy, ahogyan szeretjük volna.

Ugyanis ott lett vége, ahol beomlott a fal, és mindörökre áthatolhatatlanul vastag kötőrmelékkel fedte el a lejárót.

– A nemjóját! – motyogtam magam elé.

Amikor Macdonalds meglátta, hogy mi történt, átkozódott egy sort, majd a kezében lévő karrdal püfölni kezdte a köveket.

Az acél és a szikla vad csatájából mindenféle szikrák pattogzottak. Macdonalds lecsillapodott, de nem azért, mert megnyugodott, hanem mert elfáradt. A kardot dühösen a mellette lévő falba szúrta.

Azután hatalmasat esett előre.

A kard mindannyiunk legnagyobb megrökönyödésére markolatig belefúródott a sziklába, vagyis abba az anyagba, amit mi mindaddig sziklának hittünk.

Macdonalds meglepetten húzta ki a kardot.

– Nahát! – mondta döbbenet. Szólni akart, de nem jött ki hang a torkán. Csak némán a lyukra mutatott, amit a fegyvere ütött az imént.

A lyukon túlról fény szűrődött ki.

Két útitársam némán bámult rám. Nem mondták, de tudtam, éreztem, hogy most azt várják tőlem, hogy tapadjak a lyukra és lessek be, hogy mi van odabent.

Összeszedtem minden bátorságomat, és közelebb léptem a lyukhoz. A szememet a nyíláshoz tapasztottam, és benéztem.

Majdnem felkiáltottam meglepetésemben. Kikaptam Macdonalds kezéből a nagyon jó használatot tévő kardot, és mintha az életem függene tőle, elkezdtem mélyíteni, tágítani a lyukat, hogy mihamarabb bejuthassak oda, ahová az imént bepillantottam.

Ha jobban belegondolok, valóban az életem múltott rajta, így most már egyáltalán nem csodálkozom azon, hogy olyan iramban dolgoztam, mint a hét törpe a bányában még együttvéve sem produkált soha.

Amikor végre elég nagy lett a lyuk ahhoz, hogy egyenként átréseljük magunkat rajta, társaim is megértették, mi járhatott a fejekben.

Szűk cellában álltunk.

Szemben velünk a falhoz láncolva egy csodálatosan szép, fekete hajú, kreol bőrű szépség lógott ernyedten.

Anita Sanchez volt.

Reméltem, hogy ezúttal végre az igazi.

----- 17. -----

A hölgy eszméletlen volt.

Macdonalds kardjával levagdostam a láncait, és igyekeztem mihamarabb magához téríteni. Soha nem látott kitartással és ugyanilyen lelkesedéssel masszíroztam a melltájékát, hogy a szíve több vérhez jusson, mesterségesen lélegeztettem, aminek meg is lett az eredménye. Anita magához tért, és olyan pofont kevert le nekem, hogy rémülten zuhantam hátra a másik sarokba. Csodálkozva bámultam rá. Hogyan szorult ekkora erő egy ilyen törékeny teremtsébe? Aztán eszembe villant, hogy biztosan a sok spenóttól meg a szumóbírkózástól.

– Maga perverz disznó! – kiabálta, amiben kivételesen igaza volt. – Hogy mer molesztálni?

Ebben viszont nem volt igaza. Hálának még a szikráját sem láttam a dühösen szikrázó szemekben.

– Engedje meg, kisasszony, hogy megmagyarázzam

– tápázkodtam fel a földről, és óvatosan ismét közelebb léptem. – Mivel láttam, hogy kegyed nincs eszméleténél, gondoltam, megkísérem eszméletre téríteni. Ehhez azonban szükség volt bizonyos fokú fizikai kontaktusra. Elnézését kérem, ha közben túlzottan felizgattam.

– Piha! Még hogy felizgatott?! Előbb izgatna fel egy csörgőkígyó, mint maga.

“Kinek a pap, kinek a papné” – jutott eszembe a közismert bölcsesség, és átfutott az agyamon, hátha a szép hölgy nemcsak a mozgásszabadságát, hanem a látását is elveszítette rabsága közepette. Máskülönben érthetetlen, hogy miért nem áléit el gyengéd, mégis bikaerős karjaiban, és gyulladt azonnal irántam olthatatlan szerelemre.

– Jobban tenné, kisasszony, ha megköszönné Mr. Laticelnek, hogy magához térítette – dűnnyögte Macdonalds. – Ha ő nincs, talán már halott lenne.

– Úgy van, ahogy Arthur mondja – bólogatott Rúth asszony is, és mind a hat fogával a lányra mosolygott.

Anita rémülten elkapta róla a tekintetét, és rám bámult. Arckifejezése megenyhült. Szemében a felismerés szikrája gyült. A szeme nagyra nyílt, arcára néhány pillanat múltán már az elragadtatás kifejezése ült.

– Mr. Laticelt mondott? – kérdezte hitetlenkedve. – Leslie L. Laticel, a nagy Tibet kutató, számtalan klasszikus és detektívregény szerzője, az élő legenda, az Interpol tizedese, számtalan döbbenetes rejtély megoldója, a női nem hódolója, a világhíres szerető, tényleg maga az? – elragadtatott, rajongó tekintettel nézett rám, mire én a tölem telhető legnagyobb szerénységgel azt válaszoltam:

– Így van, ez mind én vagyok.

Nem tudtam, de nem is akartam megakadályozni, hogy föl ne pattanjon a földről, és a nyakamba ne boruljon.

– Olvastam ám a könyveit! A legjobban a Háború és béke tetszett. Fantasztikus könyv! Hihetetlen, hogyan tudott ilyen nagy, vastag és kemény könyvet megírni?! Nem javítottam ki, hogy mintha az említett művet nem én írtam volna, hanem valami oroszos nevű fickó, de mivel jó pszichológiai érzékkel rendelkeztem, nem akartam a lelkendező lány jókedvét letörni ilyen brutálisan, ezzel pedig bizonyosan visszarángatni a fiatal teremtést a fogság okozta depresszióba.

– Imádom magát! Annyira boldog vagyok, hogy eljött értem! Már azt hittem, meghalok itt egyedül, de most, hogy maguk is itt vannak, már mindjárt nem félek annyira a haláltól.

– Ne féljen, amíg engem lát – biztosítottam. – Azért jöttem barátaimmal, Mrs. Ruth Rondával és Mr. Arthur Macdonaldsszal, hogy kiszabadítsuk kegyedet a gonoszok markából.

– Nagyon örvendek – biccentett Macdonalds. Rúth asszony is bólintott.

– Bár, ami igaz az igaz – folytattam óvatosan – nem tudjuk igazán, hogy kik azok, akik elrabolták és fogva tartják kiskegyedet. Ha feltárná előttünk a számunkra nem ismert részleteket, bizton állíthatnám, hogy nagy lépésekkel juthatnánk előre a szabadulás és az ellenséges erők leleplezése felé.

Anita arca elkomorodott.

– Istenem, tehát még nem tudja? – kérdezte tőlem, és lerogyott a földre. Köréje telepedtünk, hogy meghallgassuk Anita különös történetét.

– Az egész úgy kezdődött, hogy egy napon elmentem edzésre a szumó terembe. Az edzés végén lezuhanyoztam, és éppen beszállni készültem a terepjárómba, amikor valaki mellém lépett és az arcomra szorított valami vegyi anyaggal átitatott rongyot, amitől azonnal elájultam. Azóta nem tudom, hogy mi történt velem. Napok, hetek, hónapok óta itt vagyok ebben a szörnyű cellában, és valakik fogva tartanak. Azon kívül, hogy láncra vertek, igazából nem bántottak. Naponta kétszer adnak enni, nem túl zsírosat, láthatóan ügyelnek arra, hogy megtartsam a versenysúlyomat. Innivalót is kapok, a vécé pedig ott van, ahol Mr. Macdonalds áll. Macdonalds idegesen pillantott a lábai alá.

– Vagyis mögötte – helyesbített Anita.

Kissé csalódott voltam, mert hosszabb történetre számítottam. Ha tudtam volna, hogy ilyen rövid lesz, akkor bizony nem ültem volna le a földre törökülésbe, hanem ácsorogva hallgattam volna végig.

– Akkor ezek szerint semmit sem tud arról a hölgyről, aki szakasztott úgy néz ki, mint kegyed? A nőről, aki ismeretlen okból két hetet töltött a Wízentál megyei Pszichiátriai Intézetben, majd ezt követően Tompaphingba utazott, ahol expedíciót szervezett, hogy megtalálja a Köddé Vált Kolostort, majd találkozott keresztapjával, Don Pikkolóval, és a kínai újságróval, Mao-Zeitunggal, akik álnok módon bebörtönöztek minket a kolostor pincéjébe?

– Semmit sem tudok erről – tárta szét a kezét Anita. – Higgyék el, amióta elraboltak, megszakítás nélkül itt senyvedek, és egyáltalán nem jártam sehol.

– Különös – hümmögött Macdonalds. – Ezek szerint az sem maga volt, aki a Halottak Dombjánál megharapta Mr. Laticel nyakát.

– Már egyszer megtárgyaltuk, hogy az egy zombi volt – hurrogtá le Rúth asszonyság.

– Tényleg, tényleg – visszakozott Macdonalds barátom.

Anita értetlen tekintettel kapkodta tekintetét egyikünkéről a másikunkra.

– Felettből különös – jegyeztem meg én is. – Ezek szerint, ha kegyed valóban mindvégig ebben a börtönhelyiségben tartózkodott, akkor valaki más volt az, aki többször feltűnt ál-Anitaként, sőt egyszer még egy helyes kis pisztolyt is rám szegezett – morfondíroztam hangosan. – De vesszek meg, hogy ha értem, mit keresett az ál-Anita társaságában Don Pikkoló, a maffiózó, aki állítólag annyira odavan magáért, aki az egyetlen kicsi keresztlánya.

Anita értetlenkedő arckifejezéssel lepott meg mindnyájunkat.

– Nem ismerek semmiféle Don Pikkolót.

– Nem ismeri Don Pikkolót, alias Paolo Di Hangtompítót, a közimert maffiózót?

– Soha nem hallottam róla! – állította a lány.

Némán hallgattam egy darabig. Nem mindennapi intelligenciám és logikai készségem segítségével megpróbáltam összeállítani a rendelkezésre álló információkat, ám hosszú percek elmúltával is csak annyit tudtam mondani:

– Vesszek meg, ha értem. Társaim csalódottan hümmögtek.

– De azért kegyed Anita Sanchez, ugyebár? – kérdeztem erőtlenül.

– Igen, az vagyok – bólogatott a szegény lány, aki semmit sem értett az egészből.
Az volt a nagy baj, hogy én sem.

– Van valami elképzelése, hogy kik rabolták el és miért? – kérdeztem erőltlenül a lányt.

– Sajnos, Mr. Laticel, fogalmam sincs. Mint már mondtam, valaki hátulról elkapott, az arcomra szorított valami irtó büdösöt, és én azonnal elájultam. Akik idehoztak, azok folyvást fekete csuklyát viseltek, és soha nem szóltak hozzám egy szót sem. Fogalmam sincs, hogy kik lehetnek.

– Különös, felettébb különös – mormogtam magam elé. – A kérdés most már csak az, hogy miért raboltatta el kegyedet Don Pikkoló, és miért vett rá engem arra, hogy a felkutatására induljak. Miért akarta, hogy megtaláljam önt, éppen itt, éppen most?

Anita a vállát vonogatta. Rúth asszony és Macdonalds pedig elkomorodott, elsápadt és lassan felemelték a kezüket.

– Nos, Mr. Laticel, a kérdéseire hamarosan választ fog kapni – ígérte egy hang a hátam mögött. Mintha darázs csípett volna meg, úgy szökkentem talpra. Fekete álarcot viselő embereinek élén Don Pikkoló állt előttem. Mindannyian pisztolyt szegeztek ránk. Don Pikkoló gonoszul felnevetett:

– Hahahahahahaha.

Megborsószórt tőle a hátam és éreztem, összeszorul a gyomrom, a vastagbelem pedig...

– Vegyék el tőlük a fegyvereket! – utasította fogdmegeit a főmaffiózó. Két ember előrelépett, és elvette drága 38-as Smith and Wesson revolveremet, Macdonalds közben önként beszolgáltatta a kardját.

– Kövessenek! – intett Don Pikkoló, és kimasírozott az ajtón.

Bosszúsán gondoltam arra, hogy milyen elemi hibát vétettem azzal, hogy nem őriztük belülről az ajtót. Tudhattam volna, hogy az ellenség, aki mindig egy lépéssel előttünk járt, ismét meg fog előzni minket.

Macdonalds rosszkedvűen lépkedett, mögötte Rúth asszony csoszogott, utána Anita következett, a sort én zártam és a minden mozdulatomra ügyelő három tagbaszakadt fickó. Aggasztott, hogy még arra sem vették a fáradságot, hogy megkötözzenek. Ezek szerint annyira biztosak a dolgukban, hogy még ezt az elemi biztonsági intézkedést is feleslegesnek gondolják.

Amint a szűk folyosókon haladtunk keresztül, folyton-folyvást csak ez az egy kérdés motoszkált az agyamban: vajon mit akarhatnak tőlem?

Hamarosan választ kaptam mindenre.

Hamarabb, mintsem akkor gondolni mertem volna.

18.

A földbe vájt föld alatti járatok végén, meglepő módon, hatalmas földalatti terem várt ránk. A sziklába vájt üreg legalább tizenötöt méter magas lehetett, kétszerilyen hosszú és majdhogynem ugyanilyen széles. A mennyezetről tucatnyi fényforrás lógott alá, nappali fénnel árasztva el a helyiséget. A teremben hosszú tölgyfaasztal húzódott. Különös, hogy a vidéken sehol sem volt honos a tölgyfa.

Vajon hogyan kerülhetett ide mégis a belőle készült asztal?

A kérdés választ nem találva, lappangva motoszkált agytekervényeim sűrűjében.

Az asztalnál, legnagyobb megdöbbenésemre, több, ismerős arcot véltem felfedezni. Ott ült például Dr. Drinkman, Dr. Cavinton, Dr. Zsivágó, Dr. Mengele és El Doctorov valamint Dr. Doktor. Mindannyian szúrós tekintettel néztek rám, mintha egyik betegük volnék, és eléggé el nem ítéltető módon elfelejtkeztem volna a hálapénzről. Velük szemben a nővérek üldögéltek, akik szomorú arccal, együttérző tekintettel bámultak rám. Jólesett, hogy emlékeznek rám és dicső tetteimre.

Elakadt a lélegzetem.

Az asztal közepén, nagy üvegvázában frissen szedett tölgyfalombok áztak.

De vajon mi a fenéért?

A terem másik végében, kényelmes kényszerzubbonyaikban ott üldögéltek a betegek. Nevetgéltek, gügyörésztek, időnként hangosan ordítottak is, de ilyenkor a két megtermett ápoló megnyugtató hangja és a kiosztott pofonok gyorsan lecsillapították őket.

A minket kísérő örök szétszóródtak a teremben, szigorú tekintetükkel ugrásra készen várták, mikor kíséreljük meg a hiábavaló szökést, hogy akkor a legnagyobb örömmel szitává lőjenek bennünket.

– Nagyon rossz érzésem van – suttogta Macdonalds.

– Nekem is! – csóválta a fejét Rúth asszony.

– Mit akarnak tőlünk ezek az emberek? – kérdezte Anita aggódva. – Az a nagy darab, rossz arcú, tényleg az a főmaffiózó?

– A kérdésének első felére az a válaszom, hogy fogalmam sincs, a másodikra viszont az, hogy igen, tényleg ő a maga bácsikája.

– Az enyém biztosan nem! – állította Anita. – Ez valami óriási félreértés lehet.

Miközben az asztal elé vezettek minket, Don Pikkoló helyet foglalt a számára fenntartott, puhán párnázott karosszékekben, és megköszöri a torkát.

Ez volt a jel.

Erre mindenki elcsendesedett, és a maffiózóra függesztette tekintetét.

Don Pikkoló gonoszul felnevetett.

– Elérkezett hát a leszámolás órája! – jelentette ki nagy önbizalommal.

– Bocsásson meg, Don Pikkoló, de semmit sem értek az egészből – szóltam közbe határozottan. – Miért tart minket fogva? Miért akar velünk leszámolni?

– Mindent a maga idejében – intett le a maffiavezér. – Különben meg, ha megkérhetném, ne vágjon közbe, amikor én beszélek.

– Természetesen – vágtam közbe készségesen. – Magam is úgy gondolom, hogy meglehetősen udvariatlan dolog akkor beszélni, amikor más is ugyanezt teszi. Arról nem is szólva, hogy ilyenkor szinte lehetetlenség egymás szavát érteni, hiszen az egyszerre kibocsátott hanghullámok kioltják egymást és...

– Csendet! – ordította Don Pikkoló, és olyan vörös lett a feje, hogy azt hittem, mindjárt megüti a guta. De sajnos nem volt ilyen szerencsém. Tovább folytatta:

– Tehát, ott tartottam, hogy bejelentettem, végre elérkezett a leszámolás órája – idézte saját magát.

A teremben lévők áhítatos csendben hallgatták. Az volt az érzésem, hogy ők tökéletesen értik, miről beszél Don Pikkoló. Mit mondjak, rettenetesen idegesített a dolog, ugyanis nekem fogalmam sem volt róla.

Don Pikkoló végre felénk fordult és beszélni kezdett.

– Bizonyára önöknek fogalmuk sincs arról, hogy miért kerültek ide a föld alá, a titokzatos Köddé Vált Kolostorba?

Ebben kivételesen igaza volt. Ám most már legalább azt is tudtuk, hogy tényleg itt vagyunk a Köddé Vált Kolostorban. Bár, az igazat megvallva, fogalmam sem volt róla, hogy vajon mitől kolostor egy föld alatti, földbe vajt verem. :

De rövidesen választ kaptam minden egyes kérdésemre.

– Mr. Laticelt, a nagy híró Tibet kutatót, szájhőst, az Interpol tizedesét bizony lóvá tettük, még hozzá alaposan – nevetett Don Pikkoló. A többiek is nevettek, ki kajánul, ki gonoszul, mások kötelességből.

Összeszorított foggal, dühösen hallgattam azt az embert, aki azt állította, hogy lóvá tett. Azzal bíztattam magam, hogy ne vessen csak, majd meglátjuk, hogy ki nevet a végén. További rosszkedvvel töltött el, hogy egyelőre sajnos úgy festett, nem én fogok, hanem ő.

– Néhány héttel ezelőtt azzal bíztam meg a nagyhíró detektívet, hogy keresse meg egyetlen kis keresztlányomat, Anitát, akiről azt füllentettem neki, hogy ismeretlen gonoszok elrabolták. Mr. Laticel részben a fenyegetés, részben pedig kapzsisága okán ráállt az alkura. Nyomozni kezdett, és mint ahogyan vártam, hamarosan rájött, hol található meg Anita. Skóciába utazott, ahol számomra ismeretlen okból kifolyólag nem ment azonnal Wízentál megyébe, a Pszichiátriai Intézetbe, hanem először Írországban időzött majdnem két hétig. Emiatt értékes napokat pocsékolunk el. Mr. Laticel azonban váratlanul mégiscsak megérkezett Wízkő városkába. Ám nem várt galibát okozott, hogy valahogyan kapcsolatba került Dr. Alzheimerrel. A doktornak meg kellett halnia, mert túl sokat tudott. Meg kellett akadályoznunk, hogy kifecsegye a titkot, amelyet Mr. Laticel nem ismert még. Mivel tudtuk, hogy aktív Keletkutatóként mindenféle itteni ritkaságnak, szerszámnak, rituálénak tökéletesen ismeri a módját, nem véletlenül öltük meg Dr. Alzheimert éppen hárfahúrral. Szándékosan azt akartuk, hogy a bizonyítékra úgy harapjon rá, mint a hal a csalira. Don Pikkoló diadalmasan pillantott körbe.

– Tökéletesen bevált a számításom. Mr. Laticel némi kérdezősködés után néhány órával már a Delhi felé repülő járaton ült és whiskeyzett. Az az ostoba arab terrorista kis híján keresztül húzta a számításomat, de Mr. Laticel szerencsére megoldotta a helyzetet.

Büszkén kihúztam magam, mert való igaz, tényleg így történt.

– Mr. Laticel ezután is azon munkálkodott, hogy meglelje egyetlen keresztlányomat, Anita Sanchezet, bár némi kitérőt tett azért, hogy barátainak és persze saját magának némi whiskyt szerezzen.

Rosszkedvűen bámultam rá. Kifejezetten bosszantott, hogy ez a fickó mindent tud rólam, úgy játszott velem, mint macska az egérrel, és most megint olyasfajta gonoszságon töri a fejét, amelyről vajmi kevés fogalmam van.

– Még mindig nem értem, hogy miért intézte úgy, hogy az elveszett keresztlánya után kutassak, amikor nincs is elveszett keresztlánya – vettem közbe. Ez a hölgy, aki a valódi Anita Sanchez, azt állítja, hogy még sohasem látta magát.

– Így igaz! – állította megint Anita. Don Pikkoló gonoszul nevetett.

– Ezt a hölgyet én raboltattam el. Még hozzá azért, hogy Mr. Laticelt idecsaljам a Köddé Vált Kolostorba. Azelőtt sohasem ismertem, bár minden, amit róla meséltem igaz volt. Tökéletesen hihető egy olyan történet, amely igaz és lenyomozható, nemde bár?

– De hát miért? – tört ki belőlem a sokáig elfojtott kérdőmondat. – Miért kellett idecsalnia ilyen ostoba ürüggyel? Miért nem mondta meg, hogy mit akar tőlem valójában?

Don Pikkoló rejtélyes arckifejezéssel bámult rám, majd azt mondta:

– Mert sohasem lett volna hajlandó idejönni. Évek óta figyelttem már, ismertem minden gondolatát, tudtam, milyen ügyeket vállal el azonnal és milyeneket némi gondolkodás után, és azzal is tisztában voltam, hogy mi az, amire sohasem mondana igent.

Igencsak furdalta már az oldalamat a kíváncsiság. Próbáltam megerőltetni az agyamat, hogy rájöhessek, miféle ügy lehet olyan, amelyet ne vállalnék el elég pénzért, de képtelen voltam ilyet találni. Rossz érzés fogott el. Az a gyanú erősödött bennem, hogy valami nagyon sötét dologba próbálnak meg belerángatni.

– Elárulhatná már végre, hogy mit akar tőlem! – javasoltam szerényen, lévén nála volt fegyver, az én remek 38-as Smith and Wessonomat viszont elkobozták.

– Mindent a maga idejében – vigyorgott Don Pikkoló. – Meg fogja tudni, hogy mit akarunk magától, pontosan akkor, amikor kell.

Macdonalds és Rúth asszony együttesen támogatták és vigasztalták Anitát, aki már nem bírta az izgalmakat és minduntalan el akart ájulni.

– Ezek szerint csakis azért raboltatta el ezt a szegény lányt – mutattam Anitára – hogy ezzel felkeltse bennem az együttérzést és rábírjon arra, hogy idejöjjen?

Don Pikkoló sokat sejtetően mosolygott.

– Azért nem teljesen hiábavalóan. Anitára szükségünk lesz. Helyesebben csak a testére.
– A testére? – kérdeztem rosszat sejtve. – Ezt meg hogy érti?
– Nem értem, miért kérdezősködik annyit, nem is magáról van szó – nevetett Don Pikkoló.
– Azért az ügy áttételesen mégiscsak érint engem is – védtem a magam álláspontját.
A maffiavezér beadta a derekát.
– Azért van rá szükségünk, mert egy nem mindennapi kísérletben fogjuk feláldozni.
– Feláldozni?! – lepődtem meg alaposan. – Ezt meg hogy érti?
– Egy teljesen újfajta módszert fogunk rajta kipróbálni. Mint ahogyan azokon az egyéneken is hasznos kísérleteket végeztünk, akik ostoba módon a fejükbe vették, hogy felkutatják a Köddé Vált Kolostort és megfejtik a rejtélyét. – Don Pikkoló nevetett, én viszont egyre csak bosszankodtam.

Azután hirtelen megértettem mindent.

Don Pikkoló ugyanis intett néhány emberének akik valahonnan a hátunk mögül négy fekete koporsót cipeltek elő, és ráhelyezték arra a simára csiszolt műmárvány emelvényre, amely balra tőlünk, tíz óra irányban húzódott.

Megborzongtam. A szemem sarkából észrevettem, hogy Macdonalds barátomat és Rúth asszonyt is kilelte a hideg.

Anita rémülten bámulta a koporsókat.

– Ne féljenek, a koporsók nem üresek! – biztatott Don Pikkoló. A Pszichiátriai Intézet munkatársai vele együtt nevettek. Egyszer csak, váratlanul belém hasított valami, ami ha nem lett volna olyan bizonytalan, még azt is mondhatnám, hogy a felismerés volt.

A rendelkezésemre álló kevés információ és a bennem szunnyadó hihetetlenül fejlett intuitív képességeim segítségével egyszer csak összeállt a puzzle.

Ez nem valami csúnya dolgot jelent, hanem a kirakósjátékot külföldi nyelven.

Rájöttem, hogy mi az, ami már régóta bűzlött itt ebben az ügyben.

Ismét Don Pikkoló ragadta magához a szót. Már egyáltalán nem csodálkoztam azon, hogy az asztalnál helyet foglaló orvosdoktorok mellette a hallgatásra ítélt statisztika szerepét kénytelenek eljátszani.

– Mr. Laticel, most végre meg fogja tudni, hogy miért kellett magát mindenáron idehoznom.

Na, erre már én is igazán kíváncsi lettem. Úgy figyeltem rá, mintha az életem múltott volna rajta. Talán azért, mert így is volt.

Don Pikkoló intett a fogdmegjei egyikének. Az bólintott, és intett egy másiknak. Az pedig nem tétlenkedett, és intett egy harmadiknak. Ez viszont már nem intett senkinek, hanem betölt a terembe egy nagyon idős, tolószékben ülő asszonyt, akiből infúziós cső, katéter, egyéb csövek lógtak ki, és halkán pumpált rajta a lélegeztető készülék.

Don Pikkoló érzékenyen figyelte az idős asszonyt, akibe láthatóan már csak háltni járt a lélek.

– A nagymamám! – jelentette be a főmaffiózó. – Éppen ma 113 éves. Boldog születésnapot, Nagy!

A teremben lévők visszafogott ovációval üdvözölték az idős asszonyt. Nem sejtettem, hogy azért nem erőltetik a hangosabb üdvözlést, mert a Nagy már hatvan éve teljesen megsüketült, amikor a háborúban becsapott mellette egy nehézgránát. Ez ugyanakkor volt, amikor elveszítette a fél lábát és az állását, mert odáig takarítónőként dolgozott, de a szerencsétlenség után már képtelen volt ellátni a munkáját.

Don Pikkoló intésére szorgos kezek meglazították a négy fekete koporsó fedelét, és a terem bal oldalán berendezett oltárhoz vezették Anitát és odatolták a nyikorgó kerekeken guruló Nagyit.

Don Pikkoló ismét intett, ezúttal az orvosoknak, akik láthatóan a markában voltak.

– Nagy nap ez a mai, Nagy! – tárta szét a kezét teátrális mozdulattal a maffiózó, majd felém fordult, és végre elárulta, hogy mi a fenét akar tőlem.

Nyugodtan állíthatom, hogy még sohasem voltam ennyire kíváncsi.

– Mr. Laticel, az emberi élet véges. Mégis, vagyunk egynéhányan, akik szentül hisszük, hogy meghosszabbítható. Méghozzá egy sajátos, ősi módszerrel. A lélek átültetésével. Mint ahogyan ön is tudja, az ősi szent iratok szerint az embernek két lelke van, egy szolgálélek, amelyik a testre vigyáz és egy másik, amelyik tulajdonképpen az igazi énünket hordozza.

– És mi van a lelketlen emberekkel, mint amilyen maga is? – kérdeztem gyorsan közbe, de sajnos nem sikerült megzavarnom, mert folytatta:

– Mondtam már, hogy ne szakítson állandóan félbe! – Dühös képet vágott, majd gondolatait összeszedve megint beszélni kezdett.

– A kiváló orvoscsoport, amelyik már évek óta ezen a csodálatos kísérleten dolgozik, végre olyan eredményekkel dicsekedhet, amelyek reményt adnak arra, hogy egyszer sikerülni is fog a kísérlet, és nem lesz szükség több ártatlan kísérleti alanyra.

– Csák nem azt akarja mondani, hogy eddig élő embereken kísérleteztek? – kérdezett közbe Rúth asszony döbbenten.

– Csak részben, asszonyom – mosolygott Don Pikkoló. – A másik részben halottakkal, akiknek a lelke már eltávozott, földi porhüvelyük viszont kitűnő lehetőséget adott arra, hogy kedvünkre kísérletezzenek velük a Pszichiátriai Kutatóintézet kitűnő tudósai.

– Emberi lelkeket költöztettek halottakba? – kérdeztem döbbenten.

– Bizony ám! – nevetett Don Pikkoló. – Nem is akármilyen eredménnyel.

– Tehát sikerrel jártak? – kérdeztem borzongva. A lehetőség, hogy egy ilyen örült és a szekerét toló lelkiismeretlen orvosok kezébe került egy féltve őrzött tibeti eljárás, a végletekig felháborított.

– Ha sikerrel nem is jártunk, de azért értünk el eredményeket, Herr Laticel – szólt közbe Dr. Mengele a titkos projekt vezetője. – Már egy ideje gond nélkül fel tudunk támasztani halottakat, és már hosszú ideje képesek vagyunk arra is, hogy

élőket megöljük. Időnként még az is sikerül, hogy az élők lelkét költöztessük bele a holttestbe, ám néha nem várt módon a halott lelke költözik bele egy élőbe.

Megborzongtam. Amit ezek műveltek, veszélyesebb volt, mintha egy kibiztosított kézigránattal kiütöztek volna.

– Bizonyosan valami fordítási hiba csúszhatott bele az eljárásba – vette át a szót Dr. Drinkman, aki eddig csak álcázta, hogy nagy sportrajongó. Igazából gonosz, lelkiismeretlen orvos volt, olyan mint a többi, aki pénzért bármire képes volt, még arra is, hogy a tudomány nevében embereken, állatokon, de még növényeken is kísérletezzen. Ismertem ezt a fajta embertípust. Ezek azok, aki elfelejtik megetetni az aranyhalaikat és rendszertelenül öntözik a növényeiket is.

– És itt jön az egész ügybe maga – világosított fel Don Pikkoló. – Mivel tudjuk, hogy több, már senki által sem ismert tibeti nyelvjárást beszél anyanyelvi szinten, ezért az lesz a feladata, hogy az eljárásról készült eredeti tekerccset kell lefordítania angolra. Ha a pontos szöveget ismerjük, már egészen biztosan nem fog hiba csúszni a műveletbe.

– Don Pikkoló! – mondtam lassan, minden erőmmel azon igyekezve, hogy ki ne törjön belőlem a visszafojtott düh. – Tökéletesen igaza volt, amikor azt gondolta, hogy nem leszek hajlandó ilyen gaztetre.

– Dehogynem! – nyerítette vihogva a főaffiózó. – Ha nem hajlandó együttműködni, akkor bizony a még korántsem tökéletesen működő módszereinkkel fogunk kísérletezni az önkéntes betegeink leikével. Addig-addig fogjuk csereberélni őket Mr. Macdonalds és Mrs. Rúth leikeivel, amíg már senki sem fogja tudni, hogy kinek a lelke költözött kibe.

– Rettenetes! – jelentette ki Macdonalds. – Szerintem jobb ötlet, ha mégis együttműködik velük.

Rúth asszony elsápadt, de nem szólt egy szót sem.

– Egyezzen bele, Mr. Laticel – szólt közbe Anita is. – Különben megölik a barátait!

Ezen mélyen elgondolkodtam. Lehet, hogy tényleg jobb lesz, ha segíték nekik. Mert ugye a számtalan tibeti nyelvjárások közül ígén sokat nem értettem, ám néhányat úgy ismertem, mintha az anyanyelvem lett volna. Ám önök tudják, hogy igazából az anyanyelvem egy kis közép-kelet-európai miniállam nyelve volt, de azt még soha nem árultam el senkinek, hogy melyik., Anitára néztem, aki bátorítóan mosolygott rám. Arra gondoltam, Istenem, ha végre egy órácskára kettesben maradhatnék vele... Azután pillantásom váratlanul a tolószékben nyáladzó Nagyira esett. Szörnyű balsejtelem lett úrrá rajtam.

– Tegyük fel, segíték önöknek. De mit akarnak tenni akkor, ha már tökéletesen működik a technika. Kinek a lelkét fogják kibe költöztetni?

– Ember! – kiáltotta Don Pikkoló. – Ne legyen már ennyire ostoba! A lehetőségeink végtelenek. Megoldjuk a halál problémáját. Csak megfelelő testekre van szükségünk, és amikor egyet elhasználtunk, jöhet a következő. Soha többé nem kell törődnünk a koleszterin-szintünkkel, nem kell félnünk a betegségek miatt, és felesleges aggódnunk, hogy bűneink miatt a pokolra jutunk, hiszen sohasem fogunk meghalni. Halhatatlanok leszünk és végtelenül bölcsek, hiszen több tízezer év alatt végtelen, mennyiségű tudást halmozhatunk fel.

“Hát ettől még messze vagytok” – gondoltam rosszkedvűen. Beigazolódni látszott régi sejtésem, hogy egy diliházban nem mindig azok a bolondok, akik a rács másik oldalán vannak.

– És mire akarja felhasználni Miss Sanchez gyönyörű testét? Csak nem akar beleköltözni?

– Szívesen megtenném – nyalta meg a szája szélét Don Pikkoló – de már a Nagyinak van lefoglalva. – A drága Nagyinak sokat köszönhetek, hiszen szüleim helyett ő nevelt fel, nélküle nem lennék ma az, aki vagyok.

“Ha ez tényleg így van, bizony, lehet, hogy a Nagyit mégsem kéne sehová sem átköltöztetni, hanem maradjon csak ott, ahol van” – futott át az agyamon a gondolat.

Anita elsápadt. Kiáltani akart, de szó nem jött ki a száján.

– És mit szándékozik tenni Anita leikével?

– Semmit! – vihogott Don Pikkoló. – Egyszerűen hagyjuk, hogy egyesüljön a teremtő fényével.

Ez a végtelen gonoszság mélyen megdöbbsentett. Fogalmam sem volt, most mit tegyek. Ha nem működök együtt ezekkel a gazemberekkel, akkor megölik két legjobb ivócimborámat. Egyáltalán nem lelkesített az ötlet, hogy ezentúl valamivel több whisky juthatna nekem, mert a tudat, hogy egyedül kell innom, teljesen letört. Hiszen csak az ökor iszik magában...

Ha viszont mégis együttműködök, akkor ezt a gyönyörű teremtést ölik meg holmi vénséges vén banya kedvéért. Képtelen voltam dönteni. Don Pikkoló türelmesen várt, csak az ujjai doboltak türelmetlenül az asztalon.

Közben emberei előkészítették a termet. A világítást lekapcsolták, fáklyákat és füstölőket gyújtottak, a doktorok egy része emberi lábszárcsontokból készült dobverőkkel püfölni kezdte a dobokként szolgáló, kecskebőrrel fedett koponyákat. Néhányan kinyitották a koporsókat, amelyekben megláttam négy halottat.

– Ők lesznek a piszkozatok – röhögött a maffiózó. – Bizonyára emlékezik arra az Anita utánzatra, amelyik nagyon hasonlított Anitára. – A terembe belépő, gumiálcát laza mozdulattal fejről letépő nőre mutatott, és a kíséretében lévő férfira, Mao-Zeitungra, aki valójában a kínai titkosszolgálat egyik munkatársa volt.

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon tetszett az a teremtés is, akivel a Halottak Dombjánál futott össze. Sajnos, ő is egy sikertelen gumiálcáros darabunk volt, de legalább ön is látja, mennyit kísérleteztünk.

– Ha tökéletesen sikerül már a lelkeket csereberélni, akkor hozzákezdhetünk a komolyabb munkához is. És természetesen ne próbálkozzon azzal, hogy átverjen. Nem fogjuk megölni, mert akkor esetleg nem sikerülne a kísérlet. De vannak módszereink, amelyeket még magán sem szeretnék kipróbálni.

– Lássuk azokat a titkos iratokat! – adtam be látszólag a derekamat.

Don Pikkoló elégedetten veregette meg a vállamat.

– Tudtam, hogy számíthatok önre, Mr. Laticel. Hozzák ide a használati utasítást.

Egyik fogdmege fénymásolt papirost hozott a kezében, amelyet átadott a főnökének. Az meg nekem nyújtotta.

Tanulmányozni kezdtem a szöveget. A figyelmemet ugyan elvonta Anita Sanchez hisztérikus sivalkodása, artikulátlan üvöltése, amire akkor kezdett rá, amikor közölték velem, hogy semmiképpen sem lehetséges az, hogy a Nagyi lelkét inkább valaki másba ültessék át.

A használati utasítás valóban rettenetesen régi lehetett. A róla készült fénymásolat gyenge volt és néhol alig lehetett kivenni az írásjeleket. Főleg úgy, hogy fáklyafénynél kellett megpróbálnom.

Talán tíz percig is tanulmányoztam, mire megértettem, hogy tényleg rettenetes tudás birtokába jutottak ezek a gazfickók. A hatezer évvel ezelőtt élt nagy szent, Milka Répa részletes utasításai olyan szájbarágó stílusban közlik a lélekátvitel módját, hogy még egy tibeti óvodás is képes lenne rá. Ezer szerencse, hogy egy olyan nyelvjárásban maradt fent az egyébként tényleg felbecsülhetetlen értékű dokumentum, amelyet rajtam kívül valóban már csak kevesen beszéltek. Talán csak Tibet legeldugottabb barlangjaiban, ahol a kínai invázió óta egyre kevesebb szerzetes élt. Don Pikkoló jól okoskodott, amikor azt gondolta, ezt valóban csak egy gyakorlott Tibet kutató fejtheti meg pontosan. Hogy csapná meg a gömbvillám a gazembert! – bosszankodtam magamban.

– Nos, Mr. Laticel! Remélem, nem azt akarja mondani, hogy nem érti?! – nézett rám fenyegetően a mocsadék.

– Sajnos, nem értem! – mondtam sajnálkozva. – Ha lehet, akkor mi mennénk is, hiszen úgy sem veszi hasznunkat. A viszontlátásra!

Hiába fordultam sarkon, hogy társaimmal együtt olajra lépjek, Don Pikkoló Skorpió géppisztolyával kellett szembenéznem. Egyenesen az orromba nyomta, hogy prüszkölnöm kellett.

Még azt sem mondta, hogy az egészségemre.

Ezen annyira felizgattam magam, hogy megfogadtam, még megtalálom a módját, hogy lepuffantsam ezt a neveletlen frátert, mint egy döglött kutyát.

– Nem ver át engem, arra mérget vehet! – rázta az öklét fenyegetően. – Mindent tudok magáról. Tudom, hogy kiválóan ismeri ezt a nyelvjárást, hiszen több könyvet is írt erről.

Ismételt meglepetéssel vettem tudomásul, hogy ez az ember mindent tud rólam.

– Azonnal kezdjen hozzá, vagy olyat teszek, amit magam is megbánok.

Sohasem derült ki, hogy mire készült Don Pikkoló.

Ebben a pillanatban valami olyasmi történt, amire nem számítottam.

Váratlanul, minden átmenet nélkül, egyszer csak elszabadult a pokol.

----- 19. -----

Amikor a helyes kis Aranka Sanchez előrántotta a fehér köpenye alól a betárazott Uzi géppisztolyt és az én 38-as Smith and Wesson revolveremet, már tudtam, hogy ritka jó kis lövöldözésnek nézünk elébe.

Így is lett, pedig arra nem is számítottam, hogy nemcsak a kedves nővérke fogja asztaltársaiba üríteni a fegyverét, hanem azok a kopaszra borotvált fenekű harcos szerzetesek is, akik ebben a pillanatban elárasztották a termet, és nyílzáport zúdítottak a helyiségben őrködő, közel ötven, állig felfegyverzett fogdmegre. Azért borotválták kopaszra a feneküket, mert mélyen gyökeredző hitük szerint elvetettek mindenfajta vécépapírt és kizárólag bio lapuleveleket használtak, ha úgy hozta a szükségük. De ez most senkit sem érdekelt. Felbukkanásuk és nyílzáporuk, amelyet egyetlen meteorológus sem jelzett előre, alaposan összezavarta a gonoszokat.

Sanchez nővérke két tárcsere közben kecses mozdulattal felém hajította 38-asomat, amelyet kezembe ragadva én is hozzákezdhettem ahhoz, hogy a szélrózsa minden irányába céltalan lövéseket adjak le, amivel szinte maximálisra növeltem a pánikot.

Barátaim nagyon helyesen a földre vetették magukat. A szemem sarkából láttam, ahogy kúszva megindultak a kijárat felé. Anita is velük kúszott, fölöttük nyíl és golyózápor süvített. Emberek ordítottak, testek rogytak össze, halálkiáltások visszhangzottak.

Természetesen azonnal Don Pikkolót kerestem a szememmel, de nem találtam, mert elmenekült a vészkijáraton keresztül, néhány gonosz doktorával egyetemben. A támadók számbeli fölénye, valamint a meglepetés ereje lehetővé tette, hogy a küzdelem néhány perc alatt véget érjen.

A harcos szerzetesek, akiket Tapló apát a szomszédos kolostorból, Phirhangból hívott át egy kis csetepatéra, derekasan helybenhagyták a gonosztevőket. Megnyugodva állapítottam meg, hogy nem ejtettek foglyokat. Aki rászolgált, azt felkoncolták. Biztos módszer volt ez, hiszen így már lehetetlen volt az esküdtszék befolyásolása, a vádlottak mindenféle ürüggyel történő felmentése, majd szabadon engedése, hogy azután ott folytassák, ahol azelőtt abbahagyták.

Leengedtem a 38-as Smith and Wessonomat, és megöleltem Anitát, aki hosszú, forró csókban fejezte ki irántam való háláját. De csak azután, miután hitelt érdemlően megesküdtem arra, hogy eszemben sem volt segíteni ellenségeinknek, a gazoknak, akik fel akarták áldozni őt egy 113 éves hölgyért, mindössze csak időt akartam nyerni, amíg barátaink és szabadítóink megérkeznek.

Macdonalds örömtáncot járt, Rúth asszony pedig hálájának jelét adva egyenként megölelte a harcos szerzeteseket, akik ezt követően megerősödtek abbéli hitükben, hogy annak idején nagyon helyesen tették, hogy a nőtlenséget választották, nem pedig a világi életet.

Tapló apát bemutatta a szerzetesek vezetőjét, aki közeli rokona volt, másod-unokatestvérének sógora, és úgy hívták, hogy Duplo.

– Honnan tudták meg, hogy itt vagyunk? – kérdeztem Tapló apátot, aki ezek szerint végig a mi pártunkon állott, pedig azt gondoltuk, a vesztünket akarja okozni azzal, hogy a temetőben a négy fekete koporsóhoz és nem az éltető whiskykhöz irányított minket.

– Biztosan az a két gonosz törpe, Hapci, Vidor és Tumor cserélte össze a sírokat – vélekedett Tapló. – De meglakoltak gonoszságukért, évtizedes kémtevékenységük, ármánykodásuk jutalma az lett, hogy kitömtük őket, és turistalátványossággént örök időig kerti törpeként őrt állhatnak Tompaphing kolostorának kertjében. Mindörökké hirdethetik, hogy így járnak azok, akik titkos tekerceket lopnak kolostorainkból, amikor pedig kölcsönözni is lehet, hiszen van rendes nyitvatartási idő.

Megborzongtam, mert ez bizony kemény és főleg hosszú büntetés volt két ilyen apró teremtménynek. Vagy háromnak?

Kellemes, nőies jelenség libegett mellénk, és mosolyogva köszöntötte megmentőinket.

Aranka Sanchez volt az. Hálánkat fejeztük ki, és nem állhattuk meg, hogy meg ne kérdezzük tőle, vajon mi indította arra, hogy munkaadóra tüzet nyisson? Netán elégedetlen volt a munkakörülményeivel, esetleg a juttatásokat kevesellte?

Aranka megnyugtatót minket, és felfedte a titkát, és állította, hogy ő igazából nem is nővére.

Nagyon meglepődöttünk, amikor ezt mondta, de hallgattuk tovább, hogy mit mond.

– Valójában a CIA munkatársa vagyok, és azért épültem be ebbe az összeesküvésbe, mert ezt a parancsot kaptam. A szervezetünk már régóta figyelte ezeket az alakokat, és sejtettük, hogy valami olyasvalamibe ártották magukat, amiből egy idő után, ha megfelelő kezekbe kerül, klassz fegyvereket készíthetnek az amerikaiak, amiket hamarosan kipróbálhatnánk valamelyik fejlődő ország lakóin. Ezért azt a parancsot kaptam, hogy figyeljem meg őket, gyűjtsék adatokat a hírszerzés számára. Arra nem is gondolhattam, hogy leleplezzem őket, hiszen egyedül erre képtelen lettem volna. Kapóra jött, hogy Mr. Laticel is felbukkant, mert ha ő nincs itt, akkor lényegesen nehezebb lett volna a dolgom. Ellenségeink végig Mr. Laticel mozgását figyelték, így lehetőségem nyílt arra, hogy minden titkos információt megszerezsek. Biztos vagyok benne, hogy nagyon fog örülni az Elnök úr is.

Taple apát szemében furcsa fény villant. Ez a fény megvillant közeli rokonának, Duplonak a szemében is.

Lefogadtam volna, hogy ezek egy szemvillanásból is megértik egymást. Ránk néztek, és mi soha nem látott fényességet láttunk megcsillanni a szemükben.

Hogy mi történt azután? Hogyan távoztunk a Köddé Vált Kolostorból, amelyet igazából soha nem is találtunk meg, és hogyan jutottunk ki a repülőtérré a kedves vendéglátóink kíséretében és a hátsállataik *hátán*, akiknek a neve valamiért annyira magmaradt bennem, már nem is tudom. Olyan furcsa, ködös élményeim vannak erről az ügyről, mintha Májá istennő fátyla takarná el előlem a valóságot.

De arra határozottan emlékszem, milyen jól neveltünk azon, amikor kísérőink említést tettek arról, hogy állataink, amelyeken poroszkáltunk, nem sokkal ezelőtt valamilyen ritka betegségben kimúltak, ám a szerzetesek misztikus módszerrel új lelkeket költöztettek beléjük. Ez persze, tudom jól, ostoba badarság. Nem is férhetett össze vulgáris és empirikus materializmusommal, ezért azután természetesen nem is adtam hitelt ilyesfajta babonás fecsegésnek.

. Világosan emlékszem arra a szép, napos délelőtre, amikor örökre búcsút intettünk Tompaphing kolostorának. Mintha a bejáratnál egy nagyon öreg, sőt még talán annál is idősebb öregembert pillantottam volna meg, aki friss tölgyfalombot rágszál, az oldalán pedig egy skandináv típusú szőke szépség mosolygott felém csábosán, és barátságosan búcsút intett felénk.

– Auf Wiedersehen, rinpócsé! – kiáltotta az öreg, és belecsípett a bombázó fenekébe, aki izgató hangon felsikoltott.

Én is intettem feléjük. A whiskyre gondoltam, amelyet a repülőgépen fogunk majd barátaim, Macdonalds, Rúth asszony, valamint természetesen Anita és Aranka Sanchez kisasszonyok társaságában magunkhoz venni. Azután megsarkantyúztam kissé nehézkes, és szuszogó öszvéremet, ami meglepő és mulatságos módon Don Pikkoló névre hallgatott, majd a menet után iramodtam.

Vége

<http://lorinczl.fw.hu/>